

APSOLĪJUMS: DIEVA MŪŽĪGĀ DERĪBA

Balstīts uz agrāku Gerharda Hāzela darbu

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2021. GADA 2. CETURKSNIM

DERĪBA

1588. gadā kāda jauna angliete (septītajā grūtniecības mēnesī) paskatījās tālumā uz jūru un ieraudzīja spāņu armādu ar 130 smagi bruņotiem karakuģiem, kas plānoja iebrukt salā. Redzētais viņu izbiedēja tā, ka viņai sākās priekšlaicīgas dzemdības, izbiedējot arī vecmāti.

Bailes ir piemērots apzīmējums viņas bērnam Tomasam Hobsam (Thomas Hobbes), kas kļuva par vienu no Eiropas lielākajiem politiskajiem teorētiķiem. Dzīvodams laikā, kad Angliju plosīja pilsoņu karš un nebeidzama reliģiska vardarbība, Hobss rakstīja, ka cilvēce bez spēcīgas, visus iekļaujošas valdības ir pastāvīgu baiļu stāvoklī – tās ir bailes no nestabilitātes, bailes no iekarošanas un – pāri visam – bailes no nāves. Cilvēki dzīvoja stāvoklī, ko viņš sauca par “visu karu pret visiem”, un, ja nekas netiks darīts, viņš brīdināja, ka cilvēku dzīve būs tikai “vientuļa, nabadzīga, nejauka, nežēlīga un īsa”.

Kāds bija risinājums? Hobss teica, ka tas ir tikai viens: cilvēkiem ir jānodod sevi vienai varai, kas samazinās visas gribas līdz vienai gribai un kam būs pilnīga autoritāte pār viņiem. Šī vara, šis pavēlnieks – vienalga, vai tas būtu viens cilvēks vai cilvēku apvienība, – pārtrauktu šausmīgos apstākļus, kas padara viņu dzīves tik baiļpilnas un nestabilas. Citiem vārdiem, apmaiņā pret savām tiesībām cilvēki iegūtu mieru un drošību. Šī varas maiņa no tautas uz augstāko varu ir tas, ko Hobss sauca par “derību”.

Tomēr derības ideja nav Hobsa atklājums. Tieši pretēji, pirms tūkstošiem gadu Dievs slēdza derību ar Israēlu, derību, kuras saknes sniedzas pat vēl tālāk vēsturē. To atšķirībā no Hobsa derības ieviesa un pasludināja īstā Augstākā Vara, debesu un zemes Radītājs. Bez tam Hobsa derību motivēja tikai bailes, taču Dieva derību motivē mīlestība – Viņa mīlestība pret kritušo cilvēci, mīlestība, kas lika Viņam doties uz krustu.

Tā dēļ, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, mēs arī mīlam Dievu, un tieši tāpat kā Hobsa derībā, kur padotajiem ir jāpakļaujas augstākajai varai, mēs arī pakļaujam sevi – savus grēcīgos ceļus, savas bailes, savus sagrozītos uzskatus par to, kas ir pareizs un kas nepareizs. Mēs to nedarām, lai saņemtu kaut ko atpakaļ, bet tāpēc, ka mums jau ir dots vislabākais, ko Augstākā Vara var dot: Jēzus Kristus un glābšana, kas atrodama tikai Viņā.

Kā tas viss darbojas? Tā ir kā nomaīņa: Kristus paņem mūsu grēkus un vietā dod mums Savu taisnību, tā ka mēs, pateicoties Viņam, tiekam uzskatīti par tik taisniem kā pats Dievs. Šādā veidā grēks vairs mums netiek pieskaitīts. Tas vairs netur mūs atšķirtībā no Viņa. Slepšanas, laulības pārkāpēji, fanātiķi, meļi, zagļi un pat tie, kas dzīvo asinsgrēkā, var tikt uzskatīti par tik taisniem kā pats Dievs. Un šī brīnišķīgā dāvana, šī taisnība, viņiem tiek piešķirta ticībā – vienīgi ticībā. No šejienes arī frāze “taisnots ticībā”.

Bet ar to viss nebeidzas. Pateicoties Jēzum, slepkavas, laulības pārkāpēji, fanātiķi, meļi, zagļi un pat tie, kas dzīvo asinsgrēkā, var ieiet attiecībās ar Dievu, jo Jēzus asinis sniedz ne tikai piedošanu, bet arī attīrīšanu, dziedināšanu un atjaunošanu. Kristū mēs piedzimstam no jauna, un, pateicoties šai pieredzei, Dievs raksta Savu svēto likumu uz mūsu sirds plāksnēm. Tādējādi slepkavas, laulības pārkāpēji, fanātiķi, meļi, zagļi un tie, kas dzīvo asinsgrēkā, vairs nedara to, ko viņi kādreiz darīja. Visu ticīgo dzīvi veido šis iekšējais likums. Ticīgie ilgojas izlikt uz āru to, ko Dievs viņos ieliek, un šīs ilgas ir saskaņotas ar dievišķā spēka apsolījumu. Šis ir tas, ko būtībā nozīmē dzīvot derības attiecībās ar Dievu.

Šajā ceturksnī mēs tuvāk aplūkosim, kas ir Dieva derība, ko tā piedāvā un ko tā prasa. Lai gan avoti ir daudzi, lielā mērā tēmas ir balstītas uz Gerharda Hāzela darbu, kura domas par Vārdu (tur, kur ir atklāti derības apsolījumi), sniegs iedrošinājumu, cerību un izpratni, lai mēs varētu mācīties kaut ko tādu, ko Hobss, iespējams, nekad neiemācījās: “Baiļu nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestība aizdzen bailes, jo bailēm ir mokas; kas baiļojas, nav sasniedzis pilnību mīlestībā.” (1Jņ 4:18)

Dr. Gerhards Hāzels bija Vecās Derības un Bībeles teoloģijas profesors SDA teoloģiskajā seminārā Endrjūsa universitātē. No 1981. līdz 1988. gadam viņš kalpoja kā semināra dekāns un 27 gadus kā teoloģijas doktorantūras programmu direktors.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

KAS NOTIKA?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps 100:3; Apd 17:26; 1Moz 2:7, 18:25; 1Moz 1:28, 29; 1Moz 3:15.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Dievs sacīja: “Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības.” [...] Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.” (1Moz 1:26, 27)

Bībeles ziņojums par cilvēka radīšanu ir pilnības, cerības un laimes pilns. Katra radīšanas diena beidzās ar dievišķu paziņojumu, ka tas ir “labs”. Tas noteikti neiekļāva taifūnus, zemestrīces, badu un slimības.

Kas notika?

Sestā radīšanas diena noslēdzās ar dievišķu paziņojumu, ka “viss ir ļoti labs”. Tas ir tāpēc, ka tajā dienā Kungs radīja būtnes pēc Savas līdzības – cilvēkus. Ar neko citu radīšanas ziņojumā Viņš nebija darījis līdzīgi. Šīs būtnes, protams, bija pilnīgas visādā ziņā, tām tādām vajadzēja būt. Galu galā tās bija radītas pēc Dieva līdzības. Tas nozīmē, ka viņu rindās nebija slepkavu, zagļu, meļu, blēžu un neliešu. Kas notika?

Šajā nedēļā runāsim par radīšanu, par to, ko Dievs radīja vispirms, un tad – kas notika ar šo pilnīgo radību. Visbeidzot tas ir saistīts ar ceturkšņa tēmu: ko Dievs dara, lai visu atkal izlabotu.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Ko Bībele māca par izcelsmi? Kāda veida attiecības Dievs grib ar cilvēci? Kāds bija laba un ļauna atziņas koka nolūks? Kāda cerība tika dota Ādamam un Ievai uzreiz pēc krišanas?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. aprīlī.

Bruņurupuči līdz pašai apakšai

“Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.” (1Moz 1:1)

Kāds zinātnieks bija tikko nolasījis lekciju par planētu orbītām ap sauli un saules orbītu ap galaktikas centru, kad piecēlās kāda vecāka kundze melnās tenisa kurpēs un teica, ka zeme ir plakans disks, kas atrodas uz bruņurupuča muguras. Zinātnieks zobojoties pajautāja, uz kā tad sēž bruņurupucis, un viņa atbildēja, ka tas atrodas uz cita bruņurupuča. “Kundze,” zinātnieks jokoja tālāk, “uz kā tad atrodas tas bruņurupucis?” Viņa atbildēja: “Uz cita bruņurupuča.” Pirms viņš paspēja pajautāt, uz kā sēž nākamais bruņurupucis, viņa novicināja ar pirkstu gar viņa seju un strupi pārtrauca: “Aiztaupi balsi, dēliņ, bruņurupuči ir līdz pašai apakšai.”

Lai arī cik asprātīgs ir šis stāsts, tas runā par vissvarīgāko jautājumu cilvēka eksistencē – par paša universa būtību. Kas ir šī pasaule, kurā mēs esam nonākuši, paši to neizvēloties? Kāpēc mēs esam šeit? Kā mēs šeit nokļuvām? Un uz kuriem mēs ejam?

Šie ir visfundamentālākie jautājumi, ko jebkad varētu uzdot, jo mūsu izpratne par to, kas mēs esam un kā mēs esam šeit nokļuvuši, ietekmē mūsu izpratni par to, kā mēs dzīvojam un kā rīkojamies.

Izlasiet šos pantus: 1Moz 1:1; Ps 100:3; Jes 40:28; Apd 17:26; Ef 3:9; Ebr 1:2,10. Kā katrs no tiem savā veidā atbild uz augstāk uzdotajiem jautājumiem? Kāda doma tiem visiem ir kopīga? _____

1Moz 1:1 (un arī citos pantos) interesants ir tas, ka Kungs nemēģina pierādīt, ka Viņš ir Radītājs. Nav sīki aprakstītu argumentu, kas to pierādītu. Tomēr tas ir vienkārši un skaidri apliecināts, nemēģinot attaisnot, paskaidrot vai kaut ko pierādīt. Vai nu mēs to ticībā pieņemam, vai arī nepieņemam. Ticība ir vienīgais veids, kā mēs to varam pieņemt, viena vienīga iemesla dēļ: neviens no mums nebija klāt, lai redzētu pašu radīšanas procesu. Loģika pasaka priekšā, ka mums patiešām būtu bijis neiespējami būt klāt pie pirmo cilvēku radīšanas. Pat sekulāriem cilvēkiem, neatkarīgi no viņu uzskatiem par radīšanu, ir jāpieņem šis pats uzskats par ticību tā paša iemesla dēļ, kas ir mums kā radīšanas piekritējiem: neviens no mums nav bijis klāt, kad tas notika.

Pat ja Dievs būtu lūdzis mūs ticēt Viņam kā Radītājam, Viņš neprasa mums to darīt, nedodot pietiekamu iemeslu ticēt. Saprotot, ka ir vajadzīgs noteikts ticības daudzums gandrīz visā, kam mēs ticam, uzraksti iemeslus, kāpēc ir jēgpilni ticēt tam, ka mēs esam šeit tāpēc, ka Radītājs mūs šeit ir nolīcis ar nolūku, nevis ka mūsu izcelsme sakņotos tīrā nejaušībā. _____

Radītāja līdzība (1Moz1:27)

Bībele apliecina, ka Dievs ir radījis cilvēci – vīrieti un sievieti – “pēc Savas līdzības” (1Moz 1:27). Balstoties uz šo domu, atbildiet uz šādiem jautājumiem:

1. *Ko nozīmē tas, ka Dievs radīja mūs pēc Savas līdzības? Kādos veidos mēs esam Viņam līdzīgi?* _____

2. *Vai saskaņā ar radīšanas ziņojumu Kungs vēl kaut ko radīja pēc Savas līdzības, izņemot cilvēkus? Ja nē, ko tas mums stāsta par mūsu unikālo statusu salīdzinājumā ar pārējo radību uz zemes? Kādas mācības mēs varam gūt no šī salīdzinājuma?* _____

3. *Ko vēl var atrast cilvēka radīšanas ziņojumā, kas nošķir cilvēci no jebkā cita, ko Kungs ir radījis? Sk. 1Moz 2:7, 18–25.* _____

Lai gan mums par Dievu ir jārunā cilvēku valodā, mēs nedrīkstam aizmirst, ka Viņš ir garīga Būtne (Jņ 4:24), kam piemīt dievišķas īpašības. Viss, ko mēs varam pateikt, ir tas, ka savā fiziskajā, mentālajā un garīgajā būtībā mēs kaut kādā ziņā atspoguļojam savu dievišķo Radītāju, taču vēl daudz kas no Viņa būtības mums paliek noslēpumā tīts. Bībele tomēr uzsver garīgo un mentālo prāta aspektu. Šie aspekti var attīstīties un uzlaboties. Cilvēka unikālums padara iespējamās jēgpilnas attiecības ar Dievu, kas, šķiet, visai pārējai zemes radībai ir neiespējami.

Ievērojiet arī unikālo ziņojumu, kā Dievs radīja sievieti. Gan vīrietim, gan sievietei ir neticama priekšrocība būt radītiem pēc Dieva līdzības. Pirmā pāra radīšanā nav neviena mājiņa, ka kāds no viņiem būtu mazvērtīgāks. Dievs pats viņus radīja no viena un tā paša materiāla. Dievs no sākuma radīja viņus līdzvērtīgus un nolika viņus īpašās attiecībās ar Sevi. Abiem bija vienādas iespējas attīstīt Dieva dotās rakstura īpašības tādā veidā, kas pagodinātu Viņu.

“Dievs pats deva Ādamam draugu. Viņš sagādāja tam palīgu, “kas būtu ap viņu” – kas viņam atbilstu, kādu, kas derēja tam par biedru un varēja dalīties mīlestībā un visās izjūtās. Ieva tika radīta no Ādama sāniem izņemtās ribas, rādot, ka tā nevar valdīt pār vīru un nav arī kājām minama kā mazvērtīgāka, bet nolikta tam blakus kā līdzīga, lai viņš to mīlētu un aizsargātu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 46. lpp.)

Dievs un cilvēce kopā (1Moz 1:28, 29)

Ievēro Dieva pirmos cilvēkam teiktos vārdus, vismaz kā tie uzrakstīti Rakstos. Viņš norāda tiem uz viņu spēju radīt, reproducēt citus, sev līdzīgus, radījumus. Viņš arī tiem norāda uz pašu zemi, uz radību, un Viņš tiem saka, lai to piepilda, pakļauj un valda pār to. Viņš tiem arī norāda uz augiem, ko viņi var ēst. Īsāk sakot, saskaņā ar Bībeli, Dieva pirmie vārdi vīrietim un sievietei ir par viņu mijiedarbību un attiecībām ar fizisko pasauli.

Ko 1Moz 1:28, 29 stāsta mums par to, kā Dievs skatās uz materiālo pasauli? Vai šeit ir ietverts arī tas, ka materiālajās lietās vai tajā, ka mēs tās baudām, ir kaut kas slikts? Kādas mācības mēs varam gūt no šīm agrīnajām cilvēces vēstures ainām par to, kā mums vajadzētu attiekties pret pašu radību? _____

Ar šiem vārdiem Dievs arī sper pirmos soļus attiecībās ar cilvēci. Viņš tos uzrunā, dod pavēles, stāsta, ko viņiem darīt. Šajos vārdos ir ietverta arī atbildība. Dievs pavēl viņiem būt valdniekiem pār šo brīnišķīgo radību, ko Viņš radījis.

1Moz 1:28 teikts, ka Dievs svētīja Ādamu un Ievu. Ko tas nozīmē? Kāda veida attiecības tas ietver starp viņiem un Radītāju? _____

Dievs uzrunāja Ādamu un Ievu kā inteligentas būtnes, kas spēj atbildēt uz Viņa laipnību un ieiet sadraudzībā ar Viņu. Kā radības bērni Ādams un Ieva bija atkarīgi no sava Radītāja, Tēva. Viņš nodrošināja visu, kas tiem bija vajadzīgs. Viņi nebija darījuši neko, lai nopelnītu to, ko Dievs devis. Viņi bija vienīgi saņēmēji, saņemot to, ko nebija pelnījuši.

Lasot par vīrieša un sievietes radīšanu, pirms viņu grēkā krišanas varam pamanīt dažus elementus, kāda veida attiecības Dievs grib ar mums arī tagad, pēc grēka ienākšanas. Pārskati šodienas pētījumu un ieraugi paralēles, kā mēs varam veidot attiecības ar Viņu arī savā kritušajā stāvoklī. _____

Pie koka

“Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: ‘No visiem dārza kokiem ēzdams ēd, bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.’” (1Moz 2:16,17)

Šis pārbaudījums Ādamam un Ievai nodrošināja iespēju īstenot savu brīvo gribu. Tas arī izaicināja viņus pozitīvi vai negatīvi atsaukties uz viņu attiecībām ar Radītāju. Tas parāda, ka Dievs viņus radīja kā brīvas, morālas būtnes. Galu galā, ja viņiem nebūtu iespējas nepaklausīt, kāpēc Kungs jau no paša sākuma būtu viņus apgrūtinājis ar brīdinājumu par paklausību?

“Viss, kas ir iepriekš šajā nodaļā, sagatavo ceļu kulminācijai (1Moz 2:16, 17). Cilvēces nākotnes centrā ir šis vienīgais aizliegums. Cilvēkam nav jāsamulst no jautājumu dažādības. Bija jāpatur prātā tikai viena dievišķā pavēle. Tādā veidā, izsakot tikai vienu pavēli, Jehova dod savas žēlastības apliecinājumu. Bez tam, lai norādītu, ka šī viena pavēle nav smaga, Kungs atklāj to uz vispārējās atļaujas fona: ‘No visiem dārza kokiem jūs varat brīvi ēst.’” (H. C. Leupold “Exposition of Genesis” (Columbus, OH: Wartburg Press, 1942), vol. 1, p. 127.)

Aicinot Ādamu un Ievu paklausīt Viņa gribai, Dievs teica: “Es esmu jūsu Radītājs, un Es esmu radījis jūs pēc Savas līdzības. Es uzturu jūsu dzīvi, jo, pateicoties Man, jūs dzīvojat un kustaties, un esat. Esmu jums nodrošinājis visu, kas nepieciešams labklājībai un laimei (uzturu, mājas, cilvēka sabiedrību), un esmu iecēlis jūs par valdniekiem pār šo pasauli Manā vadībā. Ja jūs esat labprātīgi apstiprināt šīs attiecības ar Mani, jo Mani mīlat, tad es būšu jūsu Dievs un jūs būsiet Mani bērni. Jūs varat apstiprināt šīs attiecības un uzticēties tām, vienkārši paklausot šai specifiskajai pavēlei.”

Visbeidzot mūsu attiecības ar Dievu var būt efektīvas un ilgstošas tikai tad, ja mēs brīvi izvēlamies pieņemt Viņa gribu. Atmest Viņa gribu pēc būtības nozīmē pasludināt neatkarību no Viņa. Tas norāda, ka mēs uzskatām – mums Viņš nav vajadzīgs. Tā ir izvēle, kas rodas, iepazīstot ļauno, un ļaunums noved pie atsvešinātības, vientulības, neapmierinātības un nāves.

Pārbaude, ko Dievs uzlika Ādamam un Ievai, pārbaudīja lojalitāti un ticību. Vai viņi būs lojāli pret savu Radītāju, kas bija devis viņiem visu, kas viņiem bija vajadzīgs, tai skaitā pasaules priekus, vai arī viņi ies paši savu ceļu, neatkarīgi no Viņa gribas? Vai viņiem būs pietiekama ticība Viņam, lai turētu Viņu pie vārda? Viņu lojalitāte un ticība tika pārbaudīta pie labā un ļaunā atziņas koka. Kādos veidos mēs katru dienu piedzīvojam līdzīgus pārbaudījumus? Kā Dieva likums darbojas kā paralēle pavēlei, kas dota 1Moz 2:16, 17?

Salaužot attiecības

Mēs sliecamies ticēt cilvēkiem, ko pazīstam, un instinktīvi neuzticēties tiem, ko nepazīstam. Ieva dabiski nebūtu uzticējusies sātānam. Pie tam jebkurš tiešs uzbrukums Dievam būtu licis viņai aizstāvēties. Kādus soļus spēra sātāns, lai apietu levas dabisko aizsardzību? (1Moz 3:1–6) _____

“Lai arī cik nožēlojams bija levas pārkāpums un tā iespējamais posts cilvēcei, viņas izvēlei nevajadzēja obligāti iesaistīt pārkāpuma sodā visu cilvēci. Tā bija Ādama brīva izvēle, pilnībā saprotot Dieva – nevis levas – pavēli, kas padarīja grēku un nāvi par neizbēgamu cilvēces daļu.” (SDA Bībeles komentāri, 1. sēj., 231. lpp.)

Šī acīmredzamā pārkāpuma un Dieva pavēles ignorēšanas rezultātā attiecības starp Dievu un cilvēci tika salauztas. Brīvu sadraudzību ar Dievu nomainīja bēgšana bailēs no Viņa klātbūtnes (1Moz 3:8–10). Atsvešinātība un nošķirtība nomainīja sadraudzību un kopā būšanu. Radās grēks un visas tā neglītās sekas. Ja nekas netiktu darīts, cilvēce dotos pretī savai mūžīgajai bojāejai.

Kādus cerības un apsolījuma vārdus Dievs izteica šīs traģēdijas vidū? (Sk. 1Moz 3:15.)

Dieva pārsteidzošie pravietiskās cerības vārdi runā par dievišķi ieceltu naidu starp sievieti un čūsku, starp viņas dzimumu un čūskas sēklu. Tas noslēdzas ar uzvarošu sievas Pēcnācēja parādīšanos, kas dod nāvējošu triecienu pa sātana galvu, kamēr čūska spēš ievainot tikai Mesijas papēdi.

Savā galējā bezpalīdzībā Ādamam un levai bija jāgūst cerība no šī mesijāniskā apsolījuma. Tā bija cerība, kas pārveidos viņu eksistenci, jo šī cerība bija Dieva dota un Dieva atbalstīta. Mesijas noslēdzošās uzvaras apsolījums, lai arī cik neskaidri izteikts tajā laikā, mazināja drūmo noskaņojumu, kurā grēks bija viņus ievēdis.

Izlasi 1Moz 3:9, kur Dievs saka Ādamam un levai: “Kur tu esi?” Dievs, protams, zināja, kur viņi ir. Šiem vārdiem vajadzēja vest vainīgos cilvēkus atpakaļ pie Viņa, nevis nosodīt. Citiem vārdiem, Dieva pirmie vārdi kritušajai cilvēcei nāca kopā ar cerību uz Viņa žēlastību. Kādos veidos Dievs arī mūsdienās cenšas aicināt mūs pie Savas žēlastības? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Bībele ir pilna ar aicinājumiem grēciniekiem un tiem, kas nogājuši no ceļa. Salīdzini Ps 95:7, 8; Jes 55:1, 2, 6, 7; Lk 15:3–7; Lk 19:10. Kādus pantus jūs vēl varētu šeit nosaukt?

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļas “Kārdināšana un krišana” (52.–62. lpp.) un “Glābšanas plāns” (63.–70. lpp.).

“Šajos trīs dievišķajos vārdos, es domāju, bija evaņģēlija svētruna, tiem ielaužoties biezokņa tumšajā daļā un aizsniedzot bēgļu drebošās sirdis: “Kur tu esi?” Tavs Dievs negrib tevi pazaudēt. Viņš ir atnācis tevi meklēt. Tieši tāpat kā līdz šim Viņš plāno ierasties Sava Dēla personā, ne tikai lai meklētu, bet lai glābtu to, kas ir pazaudēts.” (Charles Haddon Spurgeon “The Treasury of the Bible” (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1962) Old Testament, vol. 1, p. 11)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tā kā laipnais un gādīgais Dievs ir tas, kurš meklē cilvēci, kā mēs varam atsaukties šai Tēva un Jēzus Kristus mīlestības izpausmei? Kā Kungs sagaida, lai mēs atsaucamies?

2. Salīdzini Bībeles stāstu par cilvēku, kas krita no cēlas vietas Dieva radībā un kuram ir nepieciešama glābšana, ar evolūcijas teoriju par attīstību. Kurš stāsts piedāvā lielāku cerību un kāpēc?

3. Cik būtiskas cilvēka laimei ir mīlošas attiecības? Kāpēc veiksmīgai savienībai ar Dievu ir nepieciešamas šādas attiecības? Pārrunājiet veselīgu cilvēcisku attiecību ietekmi uz cilvēkiem šādās attiecībās – vecāks/bērns, draugs/draugs, vīrs/sieva, darba devējs/darba ņēmējs utt.

KOPSAVILKUMS:

Dievs radīja mūs pēc Savas līdzības, lai starp mums un Viņu varētu pastāvēt mīloša sadraudzība. Lai gan grēka ienākšana satrieca sākotnējo savienību, Dievs ar glābšanas plāna palīdzību cenšas atjaunot šīs attiecības. Mūsu kā atkarīgu radījumu dzīve iegūst patiesu jēgu tikai tad, kad mēs stājamies savienībā ar savu Radītāju.

IEVADS DERĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 9:15, Jes 54:9, 1Moz 12:1–3, Gal 3:6–9, 29, 2Moz 6:1–8, Jer 31:33, 34.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tagad, ja jūs uzklausīsit Manu balsi un turēsīt Manu derību, tad jūs Man būsit par īpašumu visu tautu vidū, jo Man pieder visa pasaule.” (2Moz 19:5)

Iepriekšējās nedēļas tēma noslēdzās ar cilvēces krišanu mūsu pirmo vecāku grēka dēļ. Šī nedēļa ir īss visa ceturkšņa kopsavilkums, jo katru dienu mēs ieskatīsimies agrīnajās derībās, kas visas savā ziņā bija tam laikam atbilstošās patiesības atklāšanās patiesās derības ietvaros, kas tika ratificēta Golgātā ar Jēzus asinīm un ko mēs kā kristieši noslēdzam ar savu Kungu.

Mēs sāksim ar derību, ko Dievs slēdza ar Noa, lai paglābtu viņu un viņa ģimeni no iznīcības. Tālāk mēs nonāksim pie derības ar Ābrahāmu, kas ir tik bagāta un apsolījumu pilna mums visiem. Tad aplūkosim derību pie Sinaja kalna un tur pasludinātās vēsts svarīgumu. Noslēgumā pētīsim jauno derību, uz ko norādīja visas citas. Visas šīs derības, protams, pētīsim dziļāk turpmākajās nedēļās. Šī nedēļa būs tikai īss priekšvārds.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Ko nozīmē vārds “derība”? Kādi elementi veido derību? Kāda bija derība, ko Dievs slēdza ar Noa? Kāda cerība bija atrodama derībā ar Ābrahāmu? Kāda ir cilvēka ticības un darbu loma derībā? Vai derība ir vienkārši darījums, vai arī tajā ir attiecību aspekti? Kāda ir “jaunās derības” būtība?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. aprīlī.

Derības pamati

“Un Es ceļšu derību starp Sevi un tevi, un Es tevi vairodams vairošu.” (1Moz 17:2)

“Ebreju valodas vārds, kas tulkots kā ‘derība’ (28 reizes Vecajā Derībā), ir ‘berith’. To var tulkot arī kā ‘testaments’ vai ‘pēdējā griba’. Vārda izcelsme ir neskaidra, bet tas ir ieguvis nozīmi ‘tas, kas saista kopā divas puses’. Tomēr tas tika izmantots daudzām dažāda veida attiecībām – gan starp diviem cilvēkiem, gan arī starp cilvēku un Dievu. Tam ir ikdienišķs lietojums tur, kur abas puses bija cilvēki, un noteikts reliģisks lietojums, kur derība bija starp Dievu un cilvēku. Reliģiskais lietojums patiesībā bija metafora, kas balstīta uz ikdienišķo lietojumu, bet ar dziļāku nozīmi.” (J. Arthur Thompson, “Covenant (OT),” The International Standard Bible Encyclopedia, revised edition (Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Publishing Company, 1979), vol. 1, p. 790)

Bībeles derība līdzīgi laulībām definē abus – gan attiecības, gan vienošanos. Kā vienošanās Bībeles derība satur šādus pamatelementus:

1. Dievs apstiprināja derības apsoliĵumu ar zvērestu (Gal 3:16; Ebr 6:13, 17).
2. Derības saistošie noteikumi bija paklausība Dieva gribai, kā tā izteikta desmit baušļos (5Moz 4:13).
3. Līdzekļi, ar kuriem Dieva derības saistošie noteikumi galu galā tiek piepildīti, ir Kristus un glābšanas plāns (Jes 42:1, 6).

Ieskaties dziļāk šajos trīs augstāk minētajos elementos (Dieva apsoliĵumi, mūsu paklausība un glābšanas plāns). Kā šos faktoros varam redzēt darbībā savās gaitās ar Kungu? Uzraksti vienu rindkopu, aprakstot, kā tie šobrīd atklājas tavā dzīvē. _____

Vecajā Derībā upurēšanas sistēmas simboli norādīja cilvēkiem uz visu glābšanas plānu. Ar šo simbolu palīdzību sentēvi un Israēls mācījās ticēt gaidāmajam Pestītājam. Ar tās rituālu starpniecību nožēlojošais varēja rast piedošanu par grēkiem un atbrīvoties no vainas apziņas. Tādējādi bija iespējams saglabāt derības svētības, un garīgā izaugsme – Dieva līdzības atjaunošana cilvēkā – varēja turpināties, pat ja cilvēkam neizdevās izpildīt savu daļu darījumā.

Lai gan ir arī derības, kas tika slēgtas starp diviem cilvēkiem, vārds “berith” ebreju Bībelē galvenokārt runā par Dieva un cilvēka attiecībām. Pārdomājot, kas ir Dievs un kas salīdzinājumā ar Viņu esam mēs, kāda veida attiecības aino šāda derība? _____

Derība ar Noa

“Bet ar tevi Es celšu derību. Tu iesi šķirstā, tu, tavi dēli, tava sieva un tavu dēlu sievas līdz ar tevi.” (1Moz 6:18)

Augšminētajā pantā vārds “derība” parādās Bībelē pirmo reizi, kur Dievs bija tikko pateicis Noa par Viņa lēmumu iznīcināt zemi plašās un pieaugošās grēka izplatības dēļ. Lai gan šī iznīcība nāks pasaulplašos plūdus, Dievs nepametīs pasauli, ko Viņš ir radījis. Viņš turpina piedāvāt derības attiecības, kas pirmo reizi tika iedarbinātas pēc grēkā krišanas. Dievišķais “ES”, kas piedāvā derību, ir pats pamats Noa drošībai. Kungs kā derību ievērojošs Dievs apsargāt ģimenes locekļus, kas bija labprātīgi dzīvot ar Viņu sevi ziedojošās attiecībās, kuru rezultāts ir paklausība.

Vai derība ar Noa bija vienpusēja? Atceries, ka doma par derību ietver vairāk nekā vienu pusi. Vai Noa bija sava daļa derībā? Kāda mācība mums ietverta atbildē uz šiem jautājumiem? _____

Dievs stāsta Noa, ka būs plūdi un pasaule tiks iznīcināta. Bet Dievs slēdz darījumu ar viņu, apsolut izglābt Noa un viņa ģimeni. Tādējādi likmes bija diezgan augstas, jo, ja Dievs nebūtu turējies pie Savas apsoliņuma daļas, tad Noa, lai ko viņš darītu, tiktu aizslaucīts kopā ar pārējo pasauli.

Dievs teica, ka Viņš slēgs “derību” ar Noa. Vārds pats par sevi ietver nodomu turēt godā to, ko tu apņemies paveikt. Tas nav vienkārši kaut kāds neapdomīgs apgalvojums. Pats vārds ietver nodošanos. Iedomāsimies, ka Kungs Noa būtu teicis tā: “Redzi, pasaule ies bojā briesmīgos plūdus, un Es tevi varētu izglābt, bet varētu arī neizglābt. Pa to laiku dari to, to un to, un tad tu redzēsi, kas notiek, bet Es tev neko nevaru garantēt.” Šāda aptuvena runāšana noteikti nav tas nodrošinājums un apsoliņums, ko sevī ietver vārds “derība”.

Ir cilvēki, kas apgalvo, ka Noa plūdi nebija pasaulplaši, bet tikai vietēji. Ja tā, tad 1Moz 9:15 Dieva apsoliņuma kontekstā (sk. arī Jes 54:9), katru reizi, kad notiek vietēja mēroga plūdi (un šķiet, ka tādi notiek visu laiku), tiek laužts Dieva derības apsoliņums. Turpretī fakts, ka nav bijuši citi pasaulplaši plūdi, pierāda Dieva derības apsoliņuma uzticamību. Ko tas stāsta mums par to, kā mēs varam uzticēties Viņa apsoliņumiem? _____

Derība ar Ābrāmu

“Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas tevi nolād, un tevī būs svētītas visas zemes ciltis.” (1Moz 12:3)

Izlasi 1Moz 12:1–3. Uzskaiti īpašos apsolījumus, ko Dievs izteica Ābrāmam. _____

Ievēro, ka cita starpā Dievs apsola Ābrāmam arī to, ka “tevi būs svētītas visas zemes ciltis” (1Moz 12:3). Ko tas nozīmē? Kā visas šīs zemes ģimenes bija svētītas Ābrāmā? Sk. Gal 3:6–9. Kā šajā agrīnajā apsolījumā tu redzi Jēzus, Mesijas, apsolījumu? Sk. Gal 3:29. _____

Šajā pirmajā pierakstītajā dievišķajā atklāsmē Ābrāmam Dievs apsolija ieiet tuvās un ilgstošās attiecībās ar viņu, pirms Viņš vispār runā par derības slēgšanu. Tieša atsauce uz derību, ko Dievs slēgs, ir vēlāk (1Moz 15:4–21, 1Moz 17:1–14). Pagaidām Dievs piedāvā dievišķas un cilvēciskas attiecības, kurām ir liela nozīme. Atkārtotais “Es darišu” 1Moz 12:1–3 norāda uz Dieva piedāvājuma un apsolījuma dziļumu un lielumu.

Pie tam Ābrāms saņem vienu, bet pārbaudošu pavēli: “Ej!” Viņš paklausā ticībā (Ebr 11:8), bet ne lai iegūtu apsoltās svētības. Viņa paklausība bija viņa ticības atbilde uz mīlošām attiecībām, ko Dievs ilgojās izveidot. Citiem vārdiem, Ābrāms jau ticēja Dievam, jau uzticējās Viņam, viņam jau bija ticība Dieva apsolījumiem – tai bija jābūt, citādi viņš nekad nebūtu atstājis savu ģimeni un senču zemi, lai celtos un dotos svešumā. Viņa paklausība atklāj viņa ticību gan cilvēkiem, gan eņģeļiem.

Ābrāms jau toreiz atklāja ticības un darbu attiecību. Mēs tiekam glābti ticībā – ticībā, kuras iznākums ir paklausības darbi. Glābšanas apsolījums ir vispirms, darbi tam seko. Lai gan nevar būt derības sadraudzības un svētību bez paklausības, šī paklausība ir ticības atsaukšanās tam, ko Dievs jau ir izdarījis. Šāda ticība ilustrē principu 1Jņ 4:19: “Mīlēsīm, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis.”

Izlasi 1Moz 15:6. Kā šis pants parāda visu derības apsolījumu pamatu? Kāpēc šī svētība ir visdārgākā no visām? _____

Derība ar Mozu

Izlasi 2Moz 6:1–8 un tad atbildi uz šiem jautājumiem:

1. Par kādu derību Viņš runāja? Sk. 1Moz 12:1–3. _____

2. Kādā veidā iziešana no Ēģiptes bija derības apsoliĵumu piepildījums no Dieva puses?

3. Kādas paralēles tu vari atrast starp Dieva apsoliĵoto tautai Mozus laikā un to, ko Viņš apsoliĵa Noa pirms plūdiem? _____

Pēc iziešanas Israēla bērni saņēma derību pie Sinaja, kas tika dota glābšanas no verdzības kontekstā (2Moz 20:2) un saturēja Dieva upuru nodrošinājumu, lai salīdzinātu un piedotu grēku. Tāpēc šī, tāpat kā visas citas, bija žēlastības derība – Dieva žēlastība, kas izlieta pār Viņa tautu.

Šī derība vairākas reizes un dažādos veidos atkārtoja galvenos uzsvarus derībā ar Ābrahāmu:

1. Īpašas Dieva attiecības ar Saviem ļaudīm (salīdzini 1Moz 17:7, 8 ar 2Moz 19:5, 6).

2. Viņi būs liela tauta (salīdzini 1Moz 12:2 ar 2Moz 19:6).

3. Pieprasīta bija paklausība (salīdzini 1Moz 17:9–14, 1Moz 22:16–18 ar 2Moz 19:5).

“Ievēro šeit secību: Kungs vispirms glābj Israēlu, tad dod viņiem likumu, ko ievērot. Tāda pati kārtība darbojas evaņģēlijā. Kristus vispirms izglābj mūs no grēka (sk. Jņ 1:29, 1kor 15:3, Gal 1:4), tad izdzīvo mūsos Savu likumu (Gal 2:20, Rm 4:25, 8:1–3, 1Pēt 2:24).” (The SDA Bible Commentary, vol. 1, p. 602)

Izlasi 2Moz 6:7. Kāda doma ir izteikta pirmajā daļā, kur Kungs dara zināmu, ka tie būs Viņa ļaudis un Kungs būs viņu Dievs? Ievēro dinamiku – viņi Dievam būs kaut kas īpašs, un Dievs būs viņiem kaut kas īpašs. Dievs ne tikai grib saistīties ar viņiem īpašā veidā, Viņš grib, lai arī viņi saistās ar Dievu īpašā veidā. Vai Kungs nemeklē tāda paša veida attiecības ar mums arī šodien? Vai 2Moz 6:7 pirmā daļa atspoguļo tavas attiecības Kungu, vai arī tu esi vienkārši kāds, kura vārds ir ierakstīts draudzes grāmatās? Ja tava atbilde uz jautājuma pirmo daļu ir jā, nosauc iemeslus, kāpēc tā ir. _____

Jauna derība (Jer 31:31–33)

Šie panti ir pirmā reize, kur Vecajā Derībā pieminēta “jauna derība”. Tā minēta Israēla atgriešanās no gūsta kontekstā un runā par svētībām, ko viņi saņems no Dieva. Un atkal, tāpat kā citos gadījumos, Dievs ir tas, kas ierosina derību, un Dievs ir tas, kas to Savā žēlastībā piepildīs.

Ievēro izmantoto valodu – Dievs sevi nosauc par viņu vīru; Viņš runā par Sava likuma rakstīšanu viņu sirdīs, un, izmantojot valodu no Ābrahāma derības, Viņš dara zināmu, ka būs viņu Dievs un tie būs Viņa tauta. Tādējādi, tāpat kā iepriekš, derība nav tikai juridiski saistoša vienošanās, kā tas ir mūsdienu tiesu sistēmā, bet tā runā par kaut ko vairāk.

Izlasi Jer 31:33. Salīdzini to ar 2Moz 6:7, kurā ir sīkāk aprakstīta daļa no derības, kas tika slēgta ar Israēlu. Un atkal – kas šeit ir atslēģelementi? Ko Dievs grib no Saviem ļaudīm?

Izlasi Jer 31:34. Salīdzini, kas šeit ir pateikts, ar Jņ 17:3. Kas ir galvenais, ko Kungs dara, veidojot pamatu šīm attiecībām? _____

Jer 31:31–34 varam redzēt gan žēlastības, gan paklausības elementus, tieši tāpat kā agrākajās derībās. Dievs piedeva viņu grēkus, Dievs izveidoja attiecības ar viņiem, un Dievs piešķirs Savu žēlastību viņu dzīvē. Rezultātā cilvēki vienkārši Viņam paklausīs. Nevis automātiski, mehāniski, bet vienkārši tāpēc, ka Viņu pazīst, jo mīl Viņu un grib Viņam kalpot. Tas ietver derības attiecību būtību, ko Kungs meklē Savos ļaudīs.

Kā tu saproti domu par to, ka likums ir rakstīts mūsu sirdīs? Vai tas ietver to, ka likums kļūst subjektīvs un personīgs, kaut kas tāds, ko var skaidrot un attiecināt saskaņā ar personīgajām īpatnībām? Vai arī tas nozīmē kaut ko citu? Ja jā, tad ko? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Ābrahāms Kānaānā” (132.–138. lpp.) un grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Dieva pravieši palīdz” (569.–571. lpp.).

“Šis kalpošanai nepieciešamais jūgs ir Dieva likums. Cilvēcisko strādnieku Dieva gribai piesaista Ēdenē atklātais, uz Sinaja kalna pasludinātais un līdz ar jauno derību sirdī ierakstītais mīlestības princips. Ja mūs atstātu, lai mēs sekotu savām tieksmēm, ietu, kurp mūs ved mūsu pašu griba, mēs nokļūtu sātana kalpībā un kļūtu par viņa īpašību nesējiem. Tāpēc Dievs mūs saista ar savu gribu, kas ir augsta, cēla un augšup virzoša. Dievs vēlas, lai mēs pacietīgi un gudri uzņemtos ikvienu pienākumu šajā kalpošanā. Pats Kristus, cilvēka miesā būdams, ir nesis šo jūgu. Viņš sacīja: “Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi Manā sirdī.” (Ps. 40:9) “Es esmu no Debesīm nācis, lai darītu nevis, ko Es gribu, bet ko grib Tas, kas Mani sūtījis.” (Jāņa 6:38) Mīlestība pret Dievu, degsme Viņa godības dēļ un mīlestība pret kritušo cilvēci atveda Jēzu uz šo zemi, lai Viņš ciestu un mirtu. Tas bija Viņa dzīvi pārvaldošais spēks. Šo principu Viņš aicina pieņemt arī mūs.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 329., 330. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai Dieva derība ar Noa, Ābrāmu, Mozu un mums ir turpinājums Viņa derībai ar Ādamu, vai arī tas ir kaut kas jauns? Salīdzini 1Moz 3:15, 22:18 un Gal 3:8, 16.

2. Kāpēc personīgais – attiecību – aspekts derībā ir tik svarīgs? Citiem vārdiem, mums var būt juridiski saistošs līgums jeb “derība” ar kādu bez ciešas, personīgas mijiedarbības. Šāda veida vienošanās tomēr nav tas, ko Kungs meklē derībā ar Saviem ļaudīm. Kāpēc tā ir? Pārrunājiet.

3. Kā laulība ir labs salīdzinājums derībai? Kādā ziņā salīdzinājums ar laulību nespēj izteikt šo derību?

KOPSAVILKUMS:

Grēka ienākšana pārrāva attiecības, ko Radītājs ar mūsu pirmo vecāku starpniecību sākumā bija nodibinājis ar cilvēces ģimeni. Tagad Dievs ar derības palīdzību cenšas atjaunot tādas pašas mīlošas attiecības. Šī derība nozīmē gan nodošanos attiecībās starp Dievu un mums (līdzīgi laulības saitēm), gan vienošanos par glābšanu un mūsu saskaņošanu ar Radītāju. Dievs pats, Savas lielās mīlestības pret mums motivēts, ir derības attiecību iniciators. Ar žēlsirdības apsolījumiem un žēlsirdības darbiem Viņš lūdz mūs nākt savienībā ar Viņu.

“VISAS NĀKAMĀS PAAUDZES”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 3:6, 1Moz 6:5, 11, 1Moz 6:18, 1Moz 9:12–17, Jes 4:3, Atkl 12:17.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Noa atrada labvēlību Dieva acīs.” (1Moz 6:8)

Baktērija ir augu pasaules organisms, kas ir pārāk maza, lai to redzētu bez mikroskopa. Viena parasta, apaļa baktērija, kā izrādās, 1000 reižu palielinājumā nav lielāka par zīmuļa galu. Ja tai ir labvēlīgi augšanas apstākļi – pietiekami daudz siltuma, mitruma un barības vielu –, baktērijas vairojas ārkārtīgi ātri. Piemēram, daļa baktēriju vairojas, vienkārši daloties uz pusēm: nobriedusi šūna vienkārši sadalās divās meitšūnās. Ja dalīšanās notiek katru stundu, tad viena baktērija 24 stundās var radīt 18 000 000 jaunu baktēriju. Pēc 48 stundām būs uzradušās jau simtiem miljardu baktēriju.

Šis mikroskopiskais fenomens dabas pasaulē ilustrē ļaunuma straujo izplatīšanos pēc grēkā krišanas. Apdāvināta ar milzu intelektu, dzelžainu veselību un ilgu mūžu, šī vīrišķīgā cilvēce atstāja Dievu un ļaunprātīgi izmantoja savu reti sastopamo spēku, lai nodotos visām iespējamajām ļaunuma formām.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Ko grēks nodarīja Dieva radībai? Kādas bija dažas no Noa rakstura īpašībām? Kādi elementi ir iesaistīti derībā ar Noa? Kādos veidos Dieva žēlastība ir atklāta derībā ar Noa pirms plūdiem? Ko derība, ko Dievs noslēdza ar cilvēci pēc plūdiem, māca mums par Viņa universālo mīlestību pret mums?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. aprīlī.

Grēka princips (1Moz 6:5)

Dievišķais novērtējums radīšanas beigās bija, ka “viss ir ļoti labs” (1Moz 1:31). Tad ienāca grēks, un paradigma mainījās. Viss vairs nebija “ļoti labs”. Grēks sabojāja Dieva rūpīgo radīšanu, un sekas bija viss, kas bija slikts. Līdz Noa dienām sacelšanās sasniedza šausmīgus apmērus, ļaunums aprija cilvēci. Lai gan Bībele nemin daudzas detaļas (sk. Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši”, 90.–92. lpp.), pārkāpumu un sacelšanās apmērus pat mīlošs, pacietīgs un piedodošs Dievs nevarēja panest.

Kā viss tik ātri varēja kļūt slikts? Atbilde varbūt nemaz nav tik grūti atrodama. Cik daudz cilvēku mūsdienās, raugoties uz saviem grēkiem, nav uzdevuši tādu pašu jautājumu: kā viss varēja tik strauji pasliktināties?

Izlasi zemāk minētos pantus. Uzraksti tajos izteikto domu. Ievēro grēka stabilo progresiju:

1Moz 3:6 _____

1Moz 3:11–13 _____

1Moz 4:5 _____

1Moz 4:8 _____

1Moz 4:19 _____

1Moz 4:23 _____

1Moz 6:2 _____

1Moz 6:5, 11 _____

1Moz 6:5 un 11 neradās vakuumā. Tam bija sava vēsture. Šīm briesmīgajām sekām bija cēlonis. Grēks pakāpeniski kļuva ļaunāks – tāda ir grēka tendence. Grēks nav kā ievainojums vai brūce ar automātisku, iebūvētu procesu, kas nes dziedināšanu. Tieši pretēji, grēks, ja tas paliek savā vaļā, vairojas neapstādamies, līdz noved pie sagraves un nāves. Mums nav jāiztēlojas dzīve pirms plūdiem, lai redzētu šo principu darbībā. Tas pastāv arī tagad.

Nav brīnums, ka Dievs ienīst grēku. Nav brīnums, ka agri vai vēlu grēks tiks iznīcināts. Taisnīgs, mīlošs Dievs nevarēja rīkoties citādi.

Labā vēsts, protams, ir, ka, lai gan Viņš grib atbrīvoties no grēka, Viņš vienlaikus grib glābt grēciniekus. Tāpēc bija vajadzīga derība.

Vīrs vārdā Noa (1Moz 6:9)

Visos tekstos, kas runā par senās pirmsplūdu pasaules ļaunumu, vīrs vārdā Noa izceļas starp apkārtējiem. Pārdomā augstāk minēto pantu attiecībā uz trim minētajām domām, ko Bībelē par viņu lasām. Uzraksti, kā tev liekas, ko katra no šīm domām nozīmē:

1. Viņš bija "taisns vīrs". _____

2. Viņš bija bezvainīgs. _____

3. Viņš vadīja savas gaitas ar Dievu. _____

Nav šaubu, Noa bija vīrs, kam bija glābjošas attiecības ar Kungu. Viņš bija cilvēks, ar ko Dievs varēja strādāt, kāds, kas Viņā klausījās, paklausīja Viņam un uzticējās Viņam. Tāpēc Kungs varēja izmantot Noa, lai piepildītu Savus nolūkus, un Pēteris Jaunajā Derībā nosauca viņu par "taisnības sludinātāju" (2Pēt 2:5).

Izlasi 1Moz 6:8. Kā šis pants palīdz mums saprast attiecības starp Noa un Kungu? _

Vārds "žēlastība" šeit minēts pirmo reizi Rakstos, un skaidrs, ka tam ir tāda pati nozīme kā Jaunās Derības pantos, kur ir aprakstīta žēlsirdīga, nepelnīta Dieva labvēlība pret necienīgiem grēciniekiem. Tādējādi mums ir jāsaprot, ka, lai arī cik "bezvainīgs" un "taisns" bija Noa, viņš vienalga bija grēcinieks, kam vajadzīga nepelnīta Dieva labvēlība. Šajā ziņā Noa neatšķiras no mums, kas nopietni cenšamies sekot Kungam.

Saprotot, ka Noa bija vajadzīga Dieva žēlastība tāpat kā mums, ieskaties savā personīgajā dzīvē un uzdod sev šo jautājumu: "Vai par mani varētu teikt, ka es, līdzīgi Noa, esmu "taisns", "bezvainīgs" un "vadu savas gaitas ar Dievu"? Uzraksti iemeslus jebkuram stāvoklim, kādā tu atrodi, un (ja jūties ērti) līdzdali to Bībeles izpētes grupā sabbatā.

Derība ar Noa

“Bet ar tevi Es celšu derību. Tu iesi šķirstā, tu, tavi dēli, tava sieva un tavu dēlu sievas līdz ar tevi.” (1Moz 6:18)

Šajā vienā pantā mēs redzam pamatus Bībelē aprakstītajai derībai, ko Dievs slēdz ar cilvēci: Dievs un cilvēks noslēdz vienošanos. Ļoti vienkārši.

Tomēr te ir vairāk elementu, nekā šķiet pirmajā acu uzmetienā. Sāksim ar to, ka ir paklausības elements no cilvēka puses. Dievs saka Noa, ka viņam un viņa ģimenei jāiet šķirstā. Viņiem ir jāizdara sava daļa, un, ja viņi to nedarīs, tad derība ir laužta. Ja derība ir laužta, viņi ir galēji zaudētāji, jo galu galā viņi ir labuma guvēji no derības. Ja Noa pateiktu Dievam nē un negribētu tam piekrist vai arī ja viņš pateiktu jā, bet tad mainītu savas domas, kādas tad būtu sekas viņam un viņa ģimenei?

Dievs saka, ka tā ir “Mana derība”. Ko tas mums stāsta par derības pamatbūtību? Kā mēs citādi uztvertu derības konceptu, ja Kungš būtu nosaucis to par “mūsu derību”? _____

Lai arī cik unikāla ir šī konkrētā situācija, mēs šajā derībā redzam pamata dinamiku Dieva un cilvēka attiecībās. Nodibinot “Manu derību” ar Noa, Dievs šeit atkal parāda žēlastību. Viņš parāda, ka ir labprātīgs uzņemties iniciatīvu, lai izglābtu cilvēkus no viņu grēka sekām. Īsāk sakot, šo derību nevajadzētu uzskatīt kā vienošanos starp līdzvērtīgām pusēm, kur katrs “partneris” derībā ir atkarīgs no iesaistītajiem. Mēs varētu teikt, ka arī Dievs “gūst labumu” no derības, tikai pilnīgi atšķirīgā nozīmē nekā mēs, cilvēki. Viņš gūst prieku no tā, ka tie, kas Viņu mīl, saņem mūžīgo dzīvību—, Kungam tas ir liels gandarījums (Jes 53:11). Bet ar to nav pateikts, ka Viņš gūst labumu tādā pašā veidā kā mēs, kas esam tās pašas derības saņemošā puse.

Lūk, līdzība. Kāds cilvēks pārkrīt pār bortu laivā vētras laikā. Kāds uz klāja saka, ka viņš izmetīs glābšanas riņķi, lai ievilkto sliksstošo iekšā. Tam, kas ir ūdenī, tomēr ir jāpiekrīt “darījumam” un jāsatver to, kas viņam tiek pasniegts. Tāda lielā mērā arī ir derība starp Dievu un cilvēci.

Kā šis salīdzinājums palīdz tev saprast žēlastības ideju, kas ietverta derībā? Kā tas palīdz tev saprast, uz ko vajadzētu balstīties tavām attiecībām ar Dievu? _____

Varavīksnes zīme

“Tad Dievs sacīja: ‘Šī ir Mana derības zīme, ko Es celšu starp Sevi un jums un ikvienu dzīvu radījumu, kas ir ar jums, uz mūžu mūžiem. Savu varavīksni Es lieku padebešos, tā lai ir par derības zīmi starp Mani un pasauli.’” (1Moz 9:12, 13)

Nav daudz tādu dabas fenomenu, kas skaistuma ziņā līdzinātos varavīksnei. Kurš gan no bērniības neatceras savu pirmo pārsteigumu un apbrīnu, kad šie apbrīnojamie gaismas kūļi, saliekušies pāri debesīm, atgādināja kādu aicinošu, mistisku portālu debesīs (vai varbūt tikai klauna jostu)? Pat pieaugušajiem aizraujas elpa, redzot debesīs šīs iespaidīgās krāsas. Nav brīnums, ka pat mūsdienās varavīksni izmanto kā simbolu daudz kam: sākot ar politiskām organizācijām un beidzot ar kultiem, rokgrupām un ceļojumu aģentūrām (izpēti internetā šo vārdu!). Acīmredzot šīs skaistās krāsu lentes vēl joprojām aizskar mūsu sirds un prāta stigas.

Protams, tāds bija arī Dieva mērķis.

Kāpēc Kungs teica, ka varavīksne būs simbols? 1Moz 9:12–17. _____

Kungs teica, ka Viņš izmantos varavīksni kā zīmi “Savai derībai” (1Moz 9:15). Cik interesanti, ka Viņš šeit izmanto vārdu “derība”, jo šajā gadījumā derība atšķiras no tā, kā tā aprakstīta citviet. Pretstatā derībai ar Ābrahāmu vai Sinaja derībai šeit nav specifisku pienākumu, kas būtu prasīts no tiem, kas gūst labumu no derības (pat Noa). Dieva vārdi šeit ir domāti visiem cilvēkiem, “jums un ikvienam dzīvam radījumam, ikvienai miesai” (1Moz 9:15), visām “nākotnes paaudzēm” (1Moz 9:12, RSV). Dieva vārdi ir universāli un visaptveroši, neatkarīgi no tā, vai ikviens izvēlas paklausīt Kungam. Šajā ziņā derības koncepts nav izmantots tā, kā tas ir citur Bībelē, kad runa ir par attiecībām starp Dievu un cilvēkiem.

Kādā ziņā šī derība atklāj Dieva žēlastību? Kurš ir šīs derības iniciators? Kurš ir labuma guvējs? _____

Lai gan šeit aprakstītā derība neprasa īpašus pienākumus no mūsu puses (Dieva daļa, protams, ir nekad neiznīcināt pasauli plūdus), kā mūsu zināšanas par to, ko simbolizē varavīksne, mudina mūs dzīvot paklausībā Kungam? Citiem vārdiem, vai ir ietverti kādi pienākumi no mūsu puses, kad mēs raugāties debesīs un redzam varavīksni? Padomājiet par visu kontekstu, kāds ir varavīksnei un kādas mācības varam gūt no šī ziņojuma. _____

“Palika vienīgi Noa”

“Tā Viņš iznīcināja visu dzīvo, kas bija zemes virsū, no cilvēka līdz pat lopiem, rāpuļiem un putniem gaisā visi tika iznīcināti. Palika vienīgi Noa un tie, kas bija ar viņu šķirstā.” (1Moz 7:23)

Šajā pantā pirmo reizi Rakstos redzam “atlikuma” ideju. Vārds, kas tulkots kā “palika”, cēlies no cita vārda, kura saknes formas Vecajā derībā ir izmantotas daudzas reizes, izsakot “atlikuma” ideju.

“Bet Dievs mani jums pa priekšu ir sūtījis, lai jums būtu palikšana virs zemes un jums saglabātu dzīvu lielu izglābto pulku.” (1Moz 45:7)

“Tad Ciānā pāri palikušie un Jeruzālemē savu dzīvību paglābušie tiks nosaukti: Viņa svētie, visi, kas Jeruzālemē uz dzīvi pierakstīti.” (Jes 4:3)

“Un notiks tanī dienā: Tas Kungs izstieps vēlreiz Savu roku, lai salasītu un izglābtu Savas tautas atlikumu.” (Jes 11:11)

Visos šajos pantos vārdi, kas runā par palikšanu, ir saistīti ar 1Moz 7:23 atrodamo “palika”.

Izlasi 1Moz 7:23 un citus piemērus. Kā tu saproti šeit atlikuma ideju? Kādi bija blakus-nosacījumi, kas vadīja pie atlikuma? Kā derība atbilst atlikuma idejai? _____

Plūdu laikā pasaules Radītājs kļuva par pasaules Soģi. Gaidāmā pasaulplašā tiesa izraisīja jautājumu: vai visa dzīvība virs zemes – pat cilvēka dzīvība – tiks iznīcināta? Ja ne, kas būs tie, kas izdzīvos? Kas būs atlikums?

Šajā gadījumā tie bija Noa un viņa ģimene. Tomēr Noa glābšana bija saistīta ar Dieva derību ar viņu (1Moz 6:18) – derību, kuras iniciators un izpildītājs bija žēlastības un žēlsirdības Dievs. Viņi izdzīvoja tikai tā dēļ, ko Dievs viņu labā bija darījis, lai arī cik svarīga bija viņu sadarbība. Lai arī kādi bija Noa derības pienākumi un lai arī cik uzticīgi viņš tos izpildīja, viņa vienīgā cerība bija Dieva žēlastība.

Balstoties uz mūsu izpratni par pēdējo dienu notikumiem, kas ietver laiku, kad Dievam būs atlikums (sk. Atkl 12:17), kādas paralēles mēs varam mācīties no Noa stāsta, kas palīdzēs mums sagatavoties būt daļai no atlikuma? Kādos veidos mēs katru dienu pieņemam lēmumus, kas ietekmē to, kurā pusē mēs atradīsimies tajā laikā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Plūdi” (90.–104. lpp.) un “Pēc plūdiem” (105.–110. lpp.).

“Varavīksne, fizisks dabas fenomens, bija atbilstošs simbols Dieva apsolījumam nekad vairs neiznīcināt zemi plūdus. Tā kā pēc plūdiem zemes klimatiskie apstākļi bija pilnīgi atšķirīgi un agrākās rāsas vietā zemi lielākajā daļā pasaules tagad mitrināja lietūs, bija vajadzīgs kas tāds, kas mazinātu cilvēku bailes katru reizi, kad sāka līt. Garīgs prāts šajā dabas fenomenā var saskatīt Dieva atklāsmes (sk. Rm 1:20). Tādējādi varavīksne ir pierādījums ticīgajiem, ka lietūs atnesīs svētības, nevis vispārēju iznīcību.” (SDA Bible Commentary, 1. sēj., 265. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Tajās dienās pasaule mudžēja, ļaudis vairojās, pasaule auroja kā savvaļas vērsis, un troksnis pamodināja lielo dievu. Enlils dzirdēja troksni, un viņš teica dievu padomē: ‘Cilvēces kņada ir nepanesama, un miegs vairs nav iespējams jucekļa dēļ.’ Tā dievi piekrita cilvēku iznīcināt.” (“The Story of the Flood” in *The Epic of Gilgamesh* (London: The Penguin Group, 1972), p. 108) Salīdzini šeit minēto plūdu iemeslu ar Bībelē minēto iemeslu.

2. Noa izdarīja vairāk, nekā tikai brīdināja sava laika ļaudis par Dieva gaidāmo tiesu. Viņa brīdinājumu nolūks bija palīdzēt cilvēkiem izjust savu vajadzību pēc glābšanas. Kāpēc glābšanas patiesības parasti ir nepopulāras? Uzskaitiet tās un pārrunājiet, kas traucē daudziem cilvēkiem pieņemt Dieva plānu viņu glābšanai. Sk. Jņ 3:19; Jņ 7:47, 48; Jņ 12:42, 43, Jk 4:4.

KOPSAVILKUMS:

Šis nedēļas pētījumā mēs esam runājuši par to, ka derības, kuras Dievs noslēdza ar Noa, ir pirmās derības, par kurām tiešā veidā runāts Bībelē. Tās parāda Viņa žēlsirdīgo interesi par cilvēci un Viņa vēlmi nodibināt ar to glābjošas attiecības. Dievs atkārtoti apstiprina savu derību ar Noa, un tieši viņa nodošanās Dievam pasargāja Noa no valdošās atkrišanas un visbeidzot izglāba no iznīcības plūdus.

“Šis simbols (varavīksne) debesīs ir domāts, lai nostiprinātu cilvēku ticību un radītu viņos uzticību Dievam, jo tā ir dievišķās žēlsirdības un labestības zīme pret cilvēku, ka, lai gan Dievs ir iznīcinājis zemi plūdus, tomēr Viņa žēlastība vēl joprojām apņem zemi.” (Elena Vaita “The Story of Redemption”, 71. lpp.)

MŪŽĪGĀ DERĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Moz 3:14, 1Moz 17:1–6, 1Moz 41:45, Dan 1:7, 1Moz 15:7–18, 1Moz 17:1–14, Atkl 14:6, 7.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Es uzcelšu Savu derību starp Sevi un starp tevi un taviem pēcnācējiem pēc tevis, uz cilšu ciltīm par mūžīgu derību un būšu par Dievu tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis.”
(1Moz 17:7)

Cik daudzi no mums atceras bērnībā plaušu karsoni, kas padarīja mūs ļoti slimus ar iespējamu stāvokļa pasliktināšanos? Garajās, drudzainajās naktīs mēs pamodāmies no pusmiega un redzējam, ka māte vai tēvs sēž krēslā pie mūsu gultas vājā nakts gaismiņā.

Tieši tāpat, tēlainā cilvēku valodā izsakoties, Dievs sēdēja pie gultas grēka slimajai pasaulei, kad morālā tumsa pēc plūdiem sekojošajos gadsimtos sāka padziļināties. Šī iemesla dēļ Viņš aicināja Ābrāmu un plānoja ar sava uzticamā kalpa palīdzību izveidot tautu, kurai Viņš varētu uzticēt zināšanas par Sevi un dot glābšanu.

Tāpēc Dievs noslēdza derību ar Ābrāmu un viņa pēcnācējiem, detalizētāk atklājot glābšanas plānu, lai glābtu cilvēkus no grēka sekām. Kungs negrasījās atstāt šo pasauli bez uzraudzības, īpaši tādā galējā trūkumā. Šajā nedēļā mēs aplūkosim vēl vairāk derības apsolījumu.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kāds ir Dieva vārds? Ko tas nozīmē? Kāda bija nozīme vārdiem, kā Dievs stādīja Sevi priekšā Ābrāmam? Kādus vārdus Viņš izmantoja Sevis identificēšanai? Kāpēc Dievs mainīja Ābrāma vārdu uz “Ābrahāms”? Kāpēc vārds ir svarīgs? Kādi nosacījumi vai pienākumi tika pievienoti derībai?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. aprīlī.

Jahve un derība ar Ābrāmu

“Un Viņš sacīja uz to: ‘Es esmu Tas Kungs, kas tev lika iziet no kaldeju Ūras, lai tev dotu šo zemi iemantot’” (1Moz 15:7).

Vārdi reizēm var būt kā zīmoli. Mūsu prātos tie sasaistās ar noteiktu tēlu tik cieši, ka tad, kad mēs izdzirdam šo vārdu, mēs momentā to atceramies. Kādas īpašības tev nāk prātā, piemēram, kad tu iedomājies par šiem vārdiem: Alberts Einšteins, Martins Luters Kings (jaunākais), Gandi vai Tabita? Katrs no tiem ir saistīts ar noteiktu raksturojumu un ideāliem.

Bībeles laikos cilvēki Tuvajos Austrumos piešķīra vārdiem lielu nozīmi. “Ebreji vienmēr ir uzskatījuši vārdu par kaut ko tādu, kas vai nu norāda uz nosauktās personas raksturojumu, vai arī uz vārda devēja domām un emocijām, vai arī uz apstākļiem, kādi bijuši laikā, kad vārds tika dots.” (The SDA Bible Commentary, 1. sēj., 523. lpp.)

Kad Dievs vispirms slēdza derības attiecības ar Ābrāmu, Viņš sentēvam stādījās priekšā ar vārdu JHVH (latviešu valodā tulkots kā “Kungs” (1Moz 15:7) un bieži tiek izrunāts kā “Jahve”). Tādējādi 1Moz 15:7 burtiski būtu jālasa: “Es esmu JHVH, kas tev lika iziet no...”

Vārds “JHVH”, kaut arī sastopams Vecajā Derībā 6828 reizes, ir noslēpumā tīts. Šķiet, ka tā ir darbības vārda “hayah” (“būt”) forma, kas tādā gadījumā nozīmētu “Mūžīgais”, “Pastāvošais”, “Pašpietiekamais” vai “Tas, kurš dzīvo mūžīgi”. Dievišķās īpašības, kas, šķiet, ir uzsvērtas šajā apzīmējumā, ir spēja pašam eksistēt un uzticamība. Tās norāda uz Kungu kā dzīvo Dievu, dzīvības Avotu, pretstatā pagānu dieviem, kas eksistēja vienīgi savu pielūdzēju iztēlē.

Dievs pats izskaidro vārda “Jahve” nozīmi 2Moz 3:14 – “Es esmu, kas Es esmu”. Šī nozīme izsaka Dieva beznosacījumu eksistences realitāti, vienlaikus norādot uz Viņa valdīšanu pagātnē, tagadnē un nākotnē.

“Jahve” ir arī Dieva personīgs vārds. Jahves identitāte kā “Tas, kas izveda Ābrāmu no Ūras”, norāda uz to, ka 1Moz 12:1–3 tika pasludināta Dieva derība ar viņu. Dievs grib, lai Ābrāms zina Viņa vārdu, jo tas atklāj Viņa identitātes aspektus, personību, būtību un raksturu. To zinot, mēs varam mācīties uzticēties Viņa apsolījumiem (Ps 9:10, Ps 91:14).

Kad tu dzirdi Jahves vārdu, kādas īpašības vai kāds raksturojums automātiski ienāk tavā prātā? Vai tā ir mīlestība, labestība un rūpes, vai arī bailes, stingrība un disciplīna? Kādas domas automātiski ienāk prātā, kad tu dzirdi vārdu “Jēzus”? _____

El Šadai

“Un Ābrāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad Tas Kungs atklājās Ābrāmam un sacīja uz viņu: “Es esmu tas visuvarenais Dievs, staigā sava Dieva priekšā, tad tu būsi taisns.” (1Moz 17:1)

Jahve bija parādījies Ābrahāmam vairākas reizes iepriekš (1Moz 12:1, 7, 1Moz 13:14, 1Moz 15:1, 7, 18). Tagad, augšminētajā pantā, Jahve atkal parādās Ābrāmam (“Kungs atklājās Ābrāmam”), nosaucot Sevi par “visuvareno Dievu” – tas ir vārds, kas ir izmantots tikai Pirmajā Mozus grāmatā un Ījaba grāmatā. Vārds “visvarenais Dievs” sastāv no “EL” – tas ir vārds, kas semītu vidū tika izmantots Dieva apzīmēšanai. Lai gan precīza nozīme vārdam “Šadai” nav pilnībā skaidra, tulkojums “visuvarenais”, šķiet, ir visprecīzākais. (Salīdzini ar Jes 13:6 un J1 1:15.) Jāsecina, ka galvenā doma, izvēloties šo apzīmējumu, ir Dieva spēku un varu pretstatīt cilvēces vājumam un traulumam.

Izlasi 1Moz 17:1–6, kas palīdz visu nolikt plašākā kontekstā. Kāpēc Kungs šajā reizē gribēja uzsvērt Ābrāmam Savu spēku un varu? Ko Dievs tādu pateica, kas no Ābrāma prasīja uzticību šim spēkam un varai? Īpaši pievērsiet uzmanību sestajam pantam.

Burtisks 1Moz 17:1–6 tulkojums būtu: “Jahve parādījās Ābrāmam un teica: ‘Es esmu El Šadai, staigā Manā priekšā un esi pilnīgs, un Es noslēgšu derību starp Mani un tevi, un tas tev ļaus lielā mērā vairoties. [...] Tu būsi tēvs tautu pulkam, [...] un Es padarišu tevi ārkārtīgi auglīgu.’” Šis pats vārds parādās arī 1Moz 28:3, kur Īzāks saka – El Šadai svētīs Jēkabu, darīs viņu auglīgu un vairo viņu.

Līdzīgs El Šadai apsolījums ir atrodams 1Moz 35:11, 1Moz 43:14 un 1Moz 49:25. Tie ir panti, kas norāda uz Dievam piemītošu bagātību – El, Dievs, kam pieder vara un autoritāte, un Šadai, kas ir neizsmeļamu bagātību Dievs, un šīs bagātības Viņš ir labprātīgs izliet pār tiem, kas tās meklē ticībā un paklausībā.

Mēdz teikt, ka roze, ja tai iedotu citu vārdu, smaržotu tikpat saldi. Doma tāda, ka nosaukumam nav nozīmes. Tomēr cik lielu mierinājumu un cerību tu iegūtu, ja Kunga vārds būtu “iznīcīgais Dievs” vai “vājais Dievs”? Izlasi šodienas rakstvietu. Aizstāj apzīmējumu “visuvarenais Dievs” ar šiem diviem citiem vārdiem. Ko tas izdarītu ar tavu ticību un uzticību Viņam, ja Kungs mums atklātos šādā veidā? Kādu mierinājumu mums toties sniedz vārds “El Šadai”?

No Ābrāma par Ābrahāmu (1Moz 17:4,5)

Lai gan Dieva apzīmējumi nāk kopā ar garīgu un teoloģisku nozīmi, tomēr tie nebeidzas tikai ar Dievu. Cilvēku vārdi senajos Tuvajos Austrumos nebija vienkārši bezjēdzīgi identifikācijas veidi, kā tas bieži vien ir mums. Meitenes vārds “Marija” vai “Zuzanna” mūsdienās nerada nekādu lielu atšķirību. Tomēr senajiem semītiem cilvēku vārdi bija garīgas nozīmes pilni. Visiem semītu personvārdiem ir nozīme, un parasti tie sastāv no frāzes vai īsa teikuma, kas izsaka vēlējumu vai pateicību no vecāka puses. Piemēram, Daniēls nozīmē “Dievs ir tiesnesis”, Joēls nozīmē “Jahve ir Dievs” un Nātāns nozīmē “Dieva dāvana”.

Tā kā vārdiem bija nozīme, tie bieži vien tika mainīti, lai atspoguļotu radikālu izmaiņu cilvēka dzīvē un apstākļos.

Izlasī šos pantus! Par kādām situācijām tie runā, un kāpēc vārdi maina šīs situācijas?

1Moz 32:28 _____

1Moz 41:45 _____

Dan 1:7 _____

No vienas puses, pat mūsdienu prātiem nav nemaz tik grūti saprast, cik nozīmīgi ir tas, kā cilvēks tiek saukts. Tam reizēm var būt smalka, bet reizēm ne tik smalka ietekme. Ja kāds nepārtraukti tiek saukts par “muļķi” vai “neglīteni” un ja šādus apzīmējumus attiecībā uz viņu regulāri izmanto daudzi cilvēki, agri vai vēlu tiem būs ietekme uz to, ko šis cilvēks par sevi domā. Tieši tāpat, dodot cilvēkiem noteiktus vārdus vai vārdus mainot, šķiet, ir neiespējami neietekmēt to, ko viņi par sevi domās, tādējādi ietekmējot viņu rīcību.

Ņemot to vērā, nav grūti saprast, kāpēc Dievs gribēja mainīt Ābrāmam vārdu. Ābrāms nozīmē “Tēvs ir paaugstināts”. Dievs nomainīja to uz “Ābrahāms”, kas nozīmē “pulku Tēvs”. Aplūkojot derības apsoliņumu, kurā Dievs saka – “Un Es tevi darīšu ļoti auglīgu, un daudzām tautām un ķēniņiem būs nākt no tevis” (1Moz 17:6) –, vārda maiņa ir labāk saprotama. Varbūt tas bija veids, kā Dievs palīdzēja Ābrahāmam uzticēties derības apsoliņumam, kas tika dots 99 gadus vecam vīram, kurš bija precējies ar vecu sievieti, kas līdz tam bija neauglīga. Īsāk sakot, Dievs to darīja, lai palīdzētu Ābrahāmam augt ticībā viņam dotajiem apsoliņumiem.

Derības pakāpes (1Moz 12:1, 2)

Šajos divos pantos ir atklāta Ābrāmam dotās Dieva derības apsoliņuma pirmā pakāpe. Dievs tuvojās Ābrāmam, deva viņam pavēli, un tad viņš izteica Viņam apsoliņumu. Šī tuvošanās izsaka Dieva žēlsirdīgo Ābrāma ievēlēšanu par pirmo Viņa īpašās žēlastības derības galveno personu. Pavēle ietver pilnīgas uzticēšanās Dievam pārbaudi (Ebr 11:8). Apsoliņums (1Moz 12:1–3, 7), kaut arī rakstīts īpaši Ābrāma pēcnācējiem, ietver apsoliņumu visai cilvēcei (1Moz 12:3, Gal 3:6–9).

Otrā Dieva derības ar Ābrāmu pakāpe redzama 1Moz 15:7–18. Kuros pantos mēs atrodam dažus no tiem pašiem soļiem, kas bija pirmajā pakāpē?

Dieva tuvošanos cilvēkam? Panti? _____

Aicinājums paklausīt? Panti? _____

Dievišķais apsoliņums? Panti? _____

Svinīgā otrās pakāpes rituālā Kungs parādījās Ābrāmam un izgāja cauri rūpīgi sakārtotiem dzīvnieku gaļas gabaliem. Katrs no trim dzīvniekiem bija nokauts un sadalīts divās daļās, kas noliktas viena pret otru, pa vidu atstājot vietu. Putni tika nokauti, bet ne sadalīti. Tiem, kas noslēdza derību, bija jāstaigā starp sadalītajiem gabaliem, simboliski apsolut pastāvīgu pakļaušanos noteikumiem, par kuriem tik svinīgi tiek panākta vienošanās.

Apraksti, kas notika trešās un noslēdzošās dievišķās derības pakāpes laikā, kas tika slēgta ar Ābrāmu (sk. 1Moz 17:1–14). _____

Vārda “Ābrahāms” nozīme uzsver Dieva ilgas un plānu glābt visas tautas. “Daudzās tautas” ietver gan jūdus, gan pagānus. Jaunā Derība pavisam skaidri pasaka, ka patiesie Ābrahāma pēcnācēji ir tie, kam ir Ābrahāma ticība un kas uzticas apsoliņā Mesijas nopelniem (sk. Gal 3:7, 29). Tādējādi jau no tik seniem Ābrahāma laikiem Kunga nolūks ir bijis izglābt pēc iespējas vairāk cilvēku, lai arī kādās tautās viņi dzīvotu. Mūsdienās nav citādi – par to nav šaubu.

Izlasi Atkl 14:6, 7 – pirmo eņģeļa vēsti. Kādas paralēles tu vari atrast tajā, ko eņģelis saka un kas notika Ābrahāma derībā? Kādā ziņā jautājumi ir tie paši? _____

Derības pienākumi

“Es esmu viņu izredzējis, lai viņš saviem bērniem pavēl un savam namam pēc viņa, ka tie sargā Tā Kunga ceļu, lai darītu taisnību un tiesas, ka Tas Kungs liktu nākt pār Ābrahāmu tam, ko Viņš ir sacījis viņam.” (1Moz 18:19)

Kā mēs līdz šim redzējām, derība vienmēr ir žēlastības derība, kur Dievs mūsu labā dara to, ko mēs paši nekad nedarītu. Derība ar Ābrahāmu nav izņēmums.

Savā žēlastībā Dievs izraudzīja Ābrahāmu kā Savu instrumentu, lai palīdzētu pasludināt pasaulei glābšanas plānu. Tomēr Dieva derības apsoliņumu piepildīšanās bija saistīta ar Ābrahāma labprātību darīt pareizi un paklausīt Viņam ticībā. Bez šīs paklausības no Ābrahāma puses Dievs viņu nevarētu izmantot.

1Moz 18:19 parāda, kā ir saistīta žēlastība un likums. Pants sākas ar žēlastību (“Es viņu ziņū”), un tad seko fakts, ka Ābrahāms ir tas, kurš paklausīs Kungam un kas arī savai ģimenei liks paklausīt. Ticība un darbi šeit ir attēloti ciešā saistībā, kā tam arī vajadzētu būt (sk. Jk 2:17).

Tomēr ievēro 1Moz 18:19 izmantoto izteiksmes veidu, īpaši pēdējo teikumu. Ko tas šeit stāsta par Ābrahāma paklausību? Lai gan paklausība nav glābšanas līdzeklis, kāda nozīme tai šeit ir piešķirta? Vai saskaņā ar šo pantu derību varētu piepildīt bez tās? Paskaidro savu atbildi!

Derības svētības nevarēja baudīt vai saglabāt, ja netika izpildīti noteikti nosacījumi no labuma guvēju puses. Lai gan nosacījumi nebija vajadzīgi, lai noslēgtu derību, tiem bija jābūt kā mīlestības, ticības un paklausības reakcijai. Tiem bija jābūt attiecību starp cilvēkiem un Dievu redzamajai daļai. Paklausība bija līdzeklis, ar kura palīdzību Dievs varēja piepildīt Savus cilvēkiem dotos derības apsoliņumus.

Derības laušana nepaklausot ir neuzticība noslēgtajām attiecībām. Kad derība ir lauza, tad laužti ir nevis apbalvošanas nosacījumi, bet piepildīšanas nosacījumi.

Vai savā pieredzē ar Kungu tu redzi, kāpēc paklausība ir tik svarīga? Vai vari izdomāt kādus piemērus vai nu no Bībeles, vai savas pieredzes, kur nepaklausība padara neiespējamu derības apsoliņumu piepildīšanos? Ja jā, kas tie ir, un, vēl svarīgāk, kā to varēja izlabot?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Ābrahāma aicināšana” (125.–131. lpp.) un grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Jūdi un pagāni” (188.–200. lpp.).

Varavīksne ir zīme Dieva derībai ar Noa. Izlasi 1Moz 17:10 un uzzini, kāda bija zīme Dieva derībai ar Ābrahāmu. Apgraizīšana bija paredzēta: (1) lai nošķirtu Ābrahāma sēklu no pagāniem (Ef 2:11); (2) lai iemūžinātu Jahves derības piemiņu (1Moz 17:11); (3) lai veicinātu morālas šķīstības izkopšanu (5Moz 10:16); (4) lai attēlotu taisnošanu ticībā (Rm 4:11); (5) lai simbolizētu sirds apgraizīšanu (Rm 2:29) un (6) lai kalpotu kā priekšvēstnesis kristiešu kristību rituālam (Kol 2:11, 12).” (The SDA Bible Commentary, 1. sēj., 322., 323. lpp.)

Varavīksne paliks kā Dieva apsoliņuma zīme līdz pat laika galam, bet ne apgraizīšanas zīme. Saskaņā ar apustuļi Pāvilu apgraizīšana, ko saņēma Ābrahāms, bija taisnības zīme, ko viņš bija saņēmis ticībā Dievam (Rm 4:11). Tomēr gadsimtu gaitā apgraizīšana sāka nozīmēt glābšanu paklausībā likumam. Līdz Jaunās derības laikiem apgraizīšana bija zaudējusi savu nozīmi. Tā vietā neatņemams elements ir ticība Jēzum Kristum, kas vada pie paklausīgas, pārveidotas dzīves. Izlasi Gal 5:6, Gal 6:15 un 1kor 7:18, 19.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet attiecību starp ticību un darbiem. Vai var pastāvēt viens bez otra? Ja nē, tad kāpēc?

2. “Arī tagad daudzi vēl tiek pārbaudīti līdzīgi Ābrāmam. Tie nedzird Dieva balsi tieši no Debesīm, bet Viņš tos aicina ar norādījumiem savā Vārdā un tālredzīgi kārtojot notikumus dzīvē. Tie var tikt aicināti atstāt karjeru, kas sola bagātību un godu, pārtraukt tuvas un ienesīgas attiecības ar citiem cilvēkiem un šķirties no saviem radiem, lai ietu pa ceļu, kas, kā tiem šķiet, prasīs vienīgi pašaiizliedzību un upurus. Dievs tiem ir paredzējis kādu darbu, bet dzīves ērtības, radu un draugu ietekme varētu kavēt tieši to īpašību izveidošanos, kas nepieciešamas šī pienākuma veikšanai. Kungs aicina tos ārā no cilvēciskā iespaida un atbalsta loka, liekot izjust Viņa palīdzības nepieciešamību, kur tie varētu paļauties vienīgi uz Viņu, lai Viņš pats tiem atklātos. Kurš ir gatavs atsaukties dievišķajam aicinājumam un atstāt savus lolotos plānus un vistuvākos draugus?” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 126., 127. lpp.) Pārrunājiet jebkurus mūsdienu piemērus par cilvēkiem, kurus jūs pazīstat un kas ir ņēmuši vērā šo aicinājumu.

KOPSAVILKUMS:

Dievs aicināja Ābrahāmu īpašās attiecībās ar Viņu, lai atklātu glābšanas plānu pasaulei.

APSOĻĪJUMA BĒRNI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 15:1–3, Jes 25:8, 1kor 29, Atkl 22:1–5, 1Pēt 29, 1Moz 11:4, 1Moz 12:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mt 28:20)

“**T**ēvs un viņa desmitgadīgā meita pavadīja brīvdienas pie okeāna. Kādu dienu viņi devās peldēties okeānā un, lai gan abi bija labi peldētāji, patālu no krasta viņi atdalījās. Tēvs, saprotot, ka viņi tiek nesti ar straumi dziļāk okeānā, skaļā balsī sauca savam bērnam: “Marija, es došos uz krastu pēc palīdzības. Ja tu nogursti, apgriezies uz muguras. Tu vari tā peldēt visu dienu. Es pēc tevis atgriezīšos.”

Drīz vien daudzi meklētāji un laivas pārmeklēja ūdens virsmu, meklēdami mazo meitenīti. Simtiem cilvēku krastā bija dzirdējuši ziņu un satraukti gaidīja. Pēc četrām stundām viņi atrada meitenīti tālu no sauszemes – viņa mierīgi gulēja uz muguras un nemaz nebija nobijusies. Gaviļu saucieni un prieka asaras sagaidīja glābējus, kad viņi atgriezās krastā ar dārgo nastu, bet bērns visu uzņēma mierīgi. Šķiet, viņa domāja, cik dīvaini šie cilvēki uzvedas. Viņa teica: “Tētis man teica, ka es varu peldēt uz muguras visu dienu un ka viņš pēc manis atgriezīsies, tā es vienkārši peldēju, jo es zināju, ka viņš nāks.” (H. M. S. Richards “When Jesus Comes Back”, Voice of Prophecy News, March 1949, p. 5)

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kāpēc Kungs nosauca Sevi par Ābrāma vairogu? Kā “visām zemes ģimenēm” bija jātiek svētītam ar Ābrahāma starpniecību? Kas ir vislielākais no visiem derības apsolījumiem?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. maijā.

Tavs vairogs

**“Pēc šiem notikumiem Tas Kungs runāja uz Ābrāmu, viņam parādīdamies un sacīdams:
“Nebīsties, Ābrām, Es esmu tavs vairogs, un tava alga ir ļoti liela.” (1Moz 15:1)**

Izlasi 1Moz 15:1–3. Padomā par šo pantu kontekstu. Kāpēc pirmā lieta, ko Kungs saka Ābrāmam, ir “neбайдīties”? No kā Ābrāmam būtu jābaidās? _____

Šeit īpaši interesants ir tas, ka Kungs saka Ābrāmam: “Es esmu tavs vairogs.” Personas vietniekvārda izmantošana parāda attiecību personīgo raksturu. Dievs savienosies ar viņu personīgi, tieši tāpat kā Viņš darīs ar mums visiem.

“Vairogs” kā Dieva apzīmējums šeit parādās pirmo reizi Bībelē, un tā ir vienīgā reize, kad Dievs to saka par Sevi, kaut arī citi Bībeles rakstnieki izmanto šo jēdzienu, lai runātu par Dievu (5Moz 33:29, Ps 84:11, Ps 144:2).

Kad Dievs nosauc Sevi par kāda vairogu, ko tas nozīmē? Vai tas Ābrāmam varēja nozīmēt ko tādu, ko mums vairs nenozīmē? Vai mēs varam šo apsolījumu attiecināt uz sevi? Vai tas nozīmē, ka mēs fiziski necietīsim? Kādā ziņā Dievs ir vairogs? Kā tu saproti šo salīdzinājumu? _____

“Dievam nav gadījuma rakstura intereses par mums, bet gan interese, kas ir stiprāka nekā mātes interese par savu bērnu. [...] Mūsu Glābējs ir nopircis mūs ar cilvēciskām ciešanām un bēdām, ar apvainojumiem, pārmetumiem, pāridarījumiem, izsmieklu, noraidījumu un nāvi. Viņš ir nomodā pār tevi, drebošo Dieva bērnu. Viņš darīs jūs drošus Viņa aizsardzībā. [...] Mūsu cilvēciskais vājums neliedz mums piekļūt Debesu Tēvam, jo Viņš [Kristus] nomira, lai mūs aizstāvētu.” (Elena Vaita “Dieva dēli un meitas”, 77. lpp.)

Rolando pēc ārējām izpausmēm bija uzticīgs Kunga sekotājs. Tad negaidīti viņš nomira. Kas notika ar Dievu kā viņa vairogu? Vai mums doma par Dievu kā mūsu vairogu jāsaprot kaut kā citādi? Paskaidro. No kā Dievs apsola mūs vienmēr pasargāt? (Sk. 1kor 10:13.) _____

Mesijas apsolījums. 1. daļa

“Tevī un tavos pēcnācējos visas zemes tautas būs svētītas.” (1Moz 28:14)

“Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.” (Gal 3:29)

Vairāk nekā vienu reizi Kungs teica Ābrahāmam, ka viņa sēklā – viņa pēcnācējos – būs svētītas visas zemes tautas (sk. arī 1Moz 12:3, 1Moz 18:18, 1Moz 22:18). Šis brīnišķīgais derības apsolījums tiek atkārtots, un visu citu apsolījumu vidū šis ir vissvarīgākais, visilgstošākais – tas, kas padara vērtīgus visus pārējos. Vienā ziņā šis bija apsolījums par jūdu tautas rašanos, caur ko Kungs gribēja mācīt “visām zemes tautām” par patieso Dievu un Viņa glābšanas plānu. Tomēr apsolījums sasniedz papildījumu tikai Jēzū Kristū, kas izcēlās no Ābrahāma sēklas un pie krusta samaksāja par “visu zemes tautu” grēkiem.

Padomājiet par derības apsolījumiem, kas tika izteikti pēc plūdiem (kad Kungs apsolīja neiznīcināt visu pasauli vēlreiz plūdus). Kāds labums tam būtu bez glābšanas apsolījuma, kas atrodams Jēzū? Kāds labums būtu no jebkura Dieva apsolījuma bez mūžīgās dzīvības apsolījuma Kristū? _____

Kā tu saproti domu, ka Ābrahāmā caur Jēzu būs svētītas “visas zemes tautas”? Ko tas nozīmē? _____

Nav šaubu, ka pasaules Glābēja derības apsolījums ir vislielākais no visiem Dieva apsolījumiem. Glābējs pats kļūst par līdzekli, ar kura palīdzību tiek piepildītas derības saistības un īstenoti visi pārējie apsolījumi. Visi – gan jūdi, gan pagāni, kas noslēdz vienošanos ar Viņu, – tiek pieskaitīti Ābrahāma patiesajai ģimenei un derības mantiniekiem (Gal 3:8, 9, 27–29), tas ir – mūžīgās dzīvības apsolījumam bezgrēcīgā vidē, kur nekad vairs neradīsies ļaunums, sāpes un ciešanas. Vai vari iedomāties labāku apsolījumu par šo?

Kas īpašs ir šajā mūžīgās dzīvības apsolījumā pasaulē bez grēka, kas mūs tik ļoti vilina? Vai varētu būt, ka mēs ilgojamies pēc mūžības tāpēc, ka sākotnēji tikām tam radīti un ka mēs faktiski ilgojamies pēc tā, kas ir ielikts mūsu būtības pamatā? _____

Mesijas apsolījums. 2. daļa

“Lai piedzīvotu patiesu laimi, mums ir jāceļo uz ļoti tālu zemi un pat prom pašiem no sevis.”

Tomass Brauns (Thomas Browne)

Izlasi augstāk minēto citātu, kas uzrakstīts 17. gadsimtā. Vai tu tam piekrīti vai nepiekrīti? Izlasi to 1tes 4:16–18 un Atkl 3:12 kontekstā. _____

Augustīns par cilvēka stāvokli rakstīja: “Šī mūsu dzīve – ja vien dzīvi, kas ir tik pilna ar tik lielām kroplībām, var saukt par dzīvi – nes liecību par faktu, ka no paša sākuma mirstīgā cilvēku cilts ir bijusi nolemta. Vispirms padomājiet par drausmīgo neziņas bezdibeni, no kura plūst visas kļūdas un iesviež Ādama dēlus drūmajā baseinā, no kura neviens nevar izbēgt bez pūlēm, asarām un bailēm. Tad padomājiet par mīlestību pret visu to, kas, kā izrādās, ir tik veltīgs un indīgs, un rada tik daudz sirdssāpju, nepatīkšanu, bēdu un baiļu; slimu prieku par nesaskaņām, strīdiem un kariem; krāpšanu, zādzībām un laupīšanām; nodevību un lepnumu, skaudību un ambīcijām; slepkavībām un nogalināšanu, nežēlību un cietsirdību, bezlikumību un iekāri; visām nekaunīgajām nešķīsto kaislībām – netiklību un laulības pārkāpšanu, asinsgrēku un nedabiskiem grēkiem, izvarošanu un neskaitāmām citām nešķīstībām, kas ir pārāk pretīgas, lai tās pieminētu; grēkiem pret reliģiju – svētuma apgānīšanu un ķecerību, zaimošānu un nepatiesu liecību; netaisnībām, kas vērstas pret mūsu tuvākajiem – pārkāpumiem un krāpšanu, meliem un viltus liecību, vardarbību pret cilvēku un viņa īpašumu; tiesu netaisnību un neskaitāmām citām ciešanām un slimībām, kas piepilda pasauli, tomēr paliek neievērotas.” (Augustine of Hippo “City of God” Gerald G. Walsh, S. J. trans. (New York: Doubleday & Co., 1958), book 22, chap. 22, p. 519)

Augustīna citātu var attiecināt uz lielāko daļu mūsdienu pilsētu. Tomēr viņš rakstīja pirms gandrīz tūkstoš gadiem. Cilvēce nav daudz mainījusies, tāpēc cilvēki vēlas no tā izkļūt.

Par laimi, lai arī kāda būtu mūsu situācija tagad, nākotne ir spoža, bet tikai pateicoties tam, ko Dievs ir izdarījis mūsu labā caur Jēzus Kristus dzīvi, nāvi, augšāmcelšanos un augstpriesterīgo kalpošanu – kas bija augstākais papildījums Ābrahāmam dotās derības apsolījumam, ka viņa sēklā tiks svētītas visas zemes tautas.

Izlasi Augustīna vārdus. Apraksti savos vārdos pasaules skumjo situāciju mūsdienās.

Vienlaikus atrodi Bībeles pantus, kas runā par to, ko Dievs mums ir apsolījis Jēzū Kristū (piemēram, Jes 25:8, 1kor 2:9, Atkl 2:2–5). Pārdomā šos apsolījumus. Padari tos par saviem. Tikai tad tu varēsi patiesi saprast, kas īsti ir derība. _____

Liela un varena tauta

Dievs apsoliņa ne tikai to, ka Ābrahāmā būs svētītas visas zemes tautas. Kungs teica, ka Viņš darīs viņu par “lielu un varenu tautu” (1Moz 18:18; sk. arī 1Moz 12:2, 1Moz 46:3) – apsoliņums dots padzīvojušam cilvēkam, kas ir precējies ar sievieti, kurai bērnu radīšanas vecums jau garām. Tādējādi Dievs Ābrahāmam, kam nebija pēcnācēju, nemaz nerunājot par dēlu, apsoliņa abus.

Tomēr apsoliņums pilnībā nepiepildījās Ābrahāma dzīves laikā. Arī ne Īzāks, ne Jēkabs neredzēja tā piepildīšanos. Dievs Jēkabam to atkārtoja, pievienojot informāciju, ka apsoliņums piepildīsies Ēģiptē (1Moz 46:3), lai gan arī Jēkabs to nepiedzīvoja. Beigās apsoliņums, protams, tika piepildīts.

Kāpēc Kungs gribēja no Ābrahāma sēklas radīt īpašu tautu? Vai Kungs vienkārši gribēja vēl vienu tautu ar noteiktu etnisko izcelsmi? Kāds nolūks bija jāpiepilda šai tautai? Izlasi 2Moz 19:5, 6, Jes 60:1–3 un 5Moz 4:6–8. Uzraksti savu atbildi: _____

No Rakstiem kļūst skaidrs, ka Dieva nolūks bija pievērst Sev visas pasaules tautas ar Israēla liecības palīdzību, kas Viņa svētībā varētu kļūt par laimīgu, veselīgu un svētu tautu. Šāda tauta parādītu svētības, kas nāk līdz ar paklausību Radītāja gribai. Zemes pulki tiktu villkti pie patiesā Dieva pielūgsmes (Jes 56:7). Tādējādi cilvēces uzmanība tiktu pievērstā Israēlam, viņu Dievam un Mesijam, kam bija jāparādās viņu vidū kā pasaules Glābējam.

“Israēla bērniem bija paredzēts ieņemt visu teritoriju, kuru Dievs tiem bija nodevis. Tām tautām, kuras atteicās pielūgt patieso Dievu un kalpot Viņam, vajadzēja atņemt zemes īpašumu. Taču Dieva nodoms bija tāds, ka, Israēlam atklājot Viņa raksturu, cilvēki tiktu aicināti pie Viņa. Evaņģēlija ielūgums bija jāpasniedz visai pasaulei. Ar upuru kalpošanu Kristum vajadzēja tikt paaugstinātam tautu priekšā, un visi, kas Viņu uzlūko, dzīvotu.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 290. lpp.)

Vai tu vari saskatīt paralēles starp to, ko Kungs gribēja paveikt ar Israēla starpniecību un ko Viņš grib darīt ar mūsu draudzes starpniecību? Ja jā, kādas ir šīs paralēles? Izlasi 1Pēt 2:9. _____

“Darišu lielu savu vārdu”

“Un Es tevi darišu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darišu lielu savu vārdu, un tu būsi par svētību.” (1Moz 12:2)

1Moz 12:2 Dievs apsola padarīt Ābrāma vārdu lielu – tas ir, darīt viņu slavenu. Kāpēc Kungs to gribēja darīt ar grēcīgu cilvēku, lai arī cik paklausīgu un uzticamu? Kurš ir pelnījis “lielu” vārdu? (Sk. Rm 4:1–5, Jk 2:21–24.) Vai Dievs apveltīja Ābrahāmu ar lielumu viņa paša labuma dēļ, vai arī tas nozīmēja kaut ko vairāk? Paskaidro! _____

Salīdzini 1Moz 11:4 ar 1Moz 12:2. Kāda ir lielā atšķirība starp šiem pantiem? Kā viens atklāj “glābšanu ar darbiem”, bet otrs “glābšanu ticībā”? _____

Lai arī cik ļoti glābšanas plāns balstās tikai uz Kristus darbu mūsu labā, mēs – kā Dieva žēlastības saņēmēji – vienalga esam iesaistīti. Mums ir sava loma šajā spēlē. Uz priekšu izvirzās mūsu brīvā griba. Laikmetu drāma, cīņa starp Kristu un sātānu, vēl joprojām tiek izspēlēta mūsos un ar mūsu starpniecību. Gan cilvēki, gan eņģeļi vēro, kas ar mums notiek šajā konfliktā (1kor 4:9). Tādējādi tam, kas mēs esam, ko mēs sakām, ko mēs darām, ir daudz lielāka nozīme, kas sniedzas ārpus mūsu personīgās atbildības, un tam ir zināmas sekas, kas var atbalsoties visā universālā. Ar saviem vārdiem, darbiem un pat attieksmi mēs varam palīdzēt nest godu Kungam, kas ir izdarījis tik daudz mūsu labā, vai arī mēs varam apkaunot Viņu un Viņa vārdu. Tādējādi, kad Kungs teica Ābrahāmam, ka Viņš darīs lielu viņa vārdu, Viņš noteikti nerunāja par to tādā pašā veidā, kā pasaule runā par kādu, kam ir liels vārds. Tas, kas Dieva acīs padara vārdu lielu, ir raksturs, ticība, paklausība, pazemība un mīlestība pret citiem – īpašības, kas, lai gan bieži var būt cienītas pasaulē, parasti netiek uzskatītas par faktoriem, kas padara kāda vārdu lielu.

Padomā par cilvēkiem, kam mūsdienu pasaulē ir “liels” vārds – vai tie būtu aktieri, politiķi, mākslinieki, bagātnieki vai citas slavenības. Kas šos cilvēkus ir padarījis slavenus? Pretstati tam Ābrahāma lielumu. Ko tas mums stāsta par to, cik samaitāta var būt pasaules izpratne par lielumu? Cik lielā mērā pasaulīgā vērtību skala ietekmē arī tavu viedokli par lielumu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Ābrahāms Kānaānā” (132.–144. lpp.) un “Ticības pārbaude” (145.–155. lpp.).

“Ābrahāmam uzliktais pārbaudījums nebija viegls, no viņa netika prasīts neliels upuris. [...] Bet viņš nevilcinājās paklausīt aicinājumam. Viņam nebija jautājumu, ko uzdot par apsolīto zemi. [...] Dievs bija runājis, un Viņa kalpam bija jāpaklausa. Vislaimīgākā vieta virs zemes viņam bija vieta, kur Dievs vēlas, lai viņš būtu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 126. lpp.)

Kad Ābrahāms iegāja Kānaānā, Kungs viņam parādījās un paskaidroja, ka šobrīd viņam būs jāuzturās zemē, kas tiks dota viņa pēcnācējiem (1Moz 12:7). Dievs atkārtoja šo apsolījumu vairākas reizes (sk. 1Moz 13:14, 15, 17; 1Moz 15:13, 16, 18; 1Moz 28:13, 15; 1Moz 35:12). Kādus četrus simt gadus vēlāk, papildot apsolījumu (1Moz 15:13,16), Kungs pasludināja Mozum, ka Viņš izvedīs Israēlu no Ēģiptes uz zemi, kurā piens un medus tek (2Moz 3:8, 17; 2Moz 6:8). Dievs atkārtoja Jozuam doto apsolījumu (Joz 1:3), un Dāvīda dienās tas tika lielā mērā piepildīts, bet ne pilnībā (1Moz 15:18–21; 2Sam8:1–14; 1Kĕn 4:21, 1L 19:1–19).

Tagad izlasi Ebr 11:9, 10, 13–16. Šie panti skaidri pasaka, ka Ābrahāms un citi uzticīgie sentēvi redzēja Kānaānu kā simbolu jeb priekšvēstnesi īstajām Dieva atpestīto ļaužu mājām. Grēka situācijā ilgstošas mājas nebija iespējamās. Dzīve ir gaistoša, līdzīga “tvaikam, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist” (Jk 4:14). Kā Ābrahāma garīgajiem pēcnācējiem mums arī jāsaprot, ka “mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo” (Ebr 13:14). Pārlicība par nākotnes dzīvi ar Kristu notur mūs stabilus šajā mainīgajā un brūkošajā pasaulē.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādai ietekmei Dieva apsolījumam par jauno zemi vajadzētu būt uz mūsu personīgo kristīgo pieredzi? (Salīdzini ar Mt 5:5, 2kor 4:17, 18; Atkl 21:9, 10; Atkl 22:17.)

2. “Patiess lielums bija rezultāts tam, ka cilvēks saskaņojās ar Dieva pavēlēm un sadarbojās, īstenojot Viņa dievišķos nolūkus.” (The SDA Bible Commentary, 1. sēj., 293. lpp.) Pārrunājiet, ko šis apgalvojums nozīmē.

KOPSAVILKUMS:

Apsolījumi – cik tie ir dārgi ticīgajam! Vai tie tiks piepildīti? Ticība pasaka priekšā: Jā!

ĀBRAHĀMA SĒKLA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec 16:8, 5Moz 28:1, 15; Jer 1:8, 1Moz 6:5, Jņ 10:27, 28; Gal 3:26–29, Rm 4:16, 17.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā.” (1Pēt 2:9)

“**K**ādu dienu kādā mazā pilsētiņā pulkstenis juveliera veikala skatlogā apstājās piecpadsmīt minūtes pirms deviņiem. Daudzi pilsoņi šajā pulkstenī skatījās pareizu laiku. Tajā rītā strādājošie skatījās logā un redzēja, ka ir tikai bez piecpadsmīt deviņi. Bērni ceļā uz skolu bija pārsteigti, uzzinot, ka viņiem vēl ir daudz laika. Daudzi cilvēki tajā rītā kavēja, jo mazais pulkstenis juveliera veikalā bija apstājies.” (C. L. Paddock, *God's Minutes* (Nashville, TN: Southern Publishing Association, 1965), p. 244, adaptēts.)

Cik precīzs senā Israēla kļūdas attēlojums! Kungs nolika Israēlu “tautu vidū” (Ec 5:5) – stratēģiskā vietā starp trim kontinentiem (Āfrika, Eiropa, Āzija). Viņiem bija jābūt par pasaules garīgo “pulksteni”.

Tomēr Israēls līdzīgi minētajam pulkstenim juveliera veikalā kaut kādā ziņā apstājās. Tomēr tā nebija pilnīga izgāšanās. Toreiz, tāpat kā tagad, Dievam ir uzticīgais atlikums. Mūsu pētījums šajā nedēļā pievērsīsies Dieva patiesā Israēla identitātei un lomai visos laikmetos, arī mūsdienās.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kādus derības apsolījumus Kungs izteica Israēlam? Kādi nosacījumi nāca tiem līdzī? Cik veiksmīgi tauta mājoja šajos apsolījumos? Kas notika, kad viņi nepaklausīja?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. maijā.

“Starp visām tautām..”

“Jo tu esi Tam Kungam, savam Dievam, svēta tauta; tevi Tas Kungs, tavs Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam kļūtu par īpašuma tautu starp visām tautām, kas vien ir virs zemes.” (5Moz 7:6)

Par to nav šaubu – Kungs īpaši izraudzīja ebreju tautu kā Savus īpašus pārstāvjus virs zemes. Vārds, kas tulkots kā “īpašums” augstāk minētajā pantā, ir “segulah” un tas var nozīmēt “vērtīgs īpašums” vai “sevišķs dārgums”. Svarīgi arī atcerēties, ka šī izvēle bija pilnībā Dieva darbība, Viņa žēlastības izpausme. Pašos cilvēkos nebija nekā, kas viņus padarītu par šīs žēlastības cienīgiem. Un arī nevarēja būt, jo žēlastība nāk nepelnīti.

Izlasi Ec 16:8. Kā tas palīdz izskaidrot to, ka Kungs izvēlējās Israēlu? _____

“Kāpēc Jahve izvēlējās Israēlu? Tas bija neizprotami. Viņi bija neliela ļaužu grupa bez izcilas kultūras vai prestiža. Šai tautai nebija īpašu iezīmju, kas pamatotu šādu izvēli. Izvēle bija tikai un vienīgi Dieva rīcība. [...] Augstākais iemesls šādai izvēlei ir dievišķās mīlestības noslēpums. Tomēr fakts ir, ka Dievs mīlēja Israēlu un to izvēlējās, ar to parādot cieņu pret tēviem doto apsolījumu. [...] Tauta bija izvēlēta Jahves mīlestības dēļ. Tā bija atbrīvota no Ēģiptes verdzības, atklājoties Jahves spēkam. Lai tā aptver šos lieliskos faktus, un tā sapratīs, ka patiešām ir svēta un īpaši dārga tauta. Tāpēc jebkura tās tieksme atnest tik cēlu statusu bija ārkārtīgi nosodāma.” (J. A. Thompson “Deuteronomy” (London: Inter-Varsity Press, 1974), pp. 130, 131)

Saskaņā ar dievišķo plānu israēliešiem bija jābūt gan ķēnišķai, gan priesteru ciltij. Viņiem ļaunajā pasaulē bija jābūt ķēniņiem – gan morāliem, gan garīgiem – tādā ziņā, ka viņiem ir jāgūst virsroka pār grēka valstību (Atkl 20:6). Kā priesteriem viņiem bija jātuvojas Kungam lūgšanā, slavēšanā un ar upuriem. Kā starpniekiem starp Dievu un pagāniem viņiem bija jākalpo kā skolotājiem, sludinātājiem un praviešiem un bija jābūt par svētas dzīves paraugu – par Debesu patiesās reliģijas izskaidrotājiem.

Pārdomā frāzi šodienas pantā, kurā Kungs atklāj, ka viņiem jābūt “pāri visām tautām virs zemes” (NKJV). Pārdomājot visu, ko Vārds māca par pazemības tikumu un lepnības bīstamību, kā tu domā, ko šis pants nozīmē? Kādā veidā viņiem bija jābūt “pāri” visām tautām? Vai mums vajadzētu šo domu attiecināt arī uz sevi kā draudzi? Ja jā, tad kā?

Zemes darījums (1Moz 35:12)

Apsolījums, ka Dieva tautai, Israēlam, tiks dota zeme, vispirms tika dots Ābrahāmam un tad atkārtots Īzākam un Jēkabam. Jāzeps uz nāves gultas atkārtoja šo apsolījumu (1Moz 50:24). Dievs tomēr informēja Ābrahāmu, ka paies “četrsimt gadu”, līdz Ābrahāma sēkla iegūs īpašumā zemi (1Moz 15:13, 16). Apsolījuma piepildīšanās sākās Mozus un Jozuas dienās. Mozus atkārtoja dievišķo pavēli: “Redzi, Es esmu nodevis šo zemi jūsu rokās, ejiet un iegūstiet sev par īpašumu šo zemi.” (5Moz 1:8)

Izlasi 5Moz 28:1, 15. Kas ir ietverts šajos vārdos? Īsāk sakot, zeme viņiem tiks dota kā daļa no derības. Derība ietver pienākumus. Kādi bija Israēla pienākumi? _____

5Moz 28. nodaļas pirmā daļa uzskaita svētības, ko Israēls saņems, ja sekos Dieva gribai. Pārējā nodaļa runā par lāstiem, kas pār viņiem nāks, ja viņi nesekos tai. Šie lāsti bija “lielākoties, kaut arī ne pilnībā, vienkārši iespēja grēkam pašam īstenot ļaunās sekas. [...] ‘Protī, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu.’ (Gal 6:8) Līdzīgi ūdenim, kas, atstāts savā vaļā, nepārstās tecēt, kamēr nebūs satecējis līdz noteiktam līmenim, līdzīgi pulkstenim, kas, atstāts savā vaļā, nepārstās iet uz priekšu, kamēr pats nebūs pilnībā izbeidzies, līdzīgi kokam, kas, atstāts augam savā vaļā, nevar nest atbilstošus augļus, tā arī grēkam ir līmenis, līdz kam tecēt, ceļš, ko noiet, auglis, ko nobriedināt, un visu šo lietu ‘gals ir nāve’ (Rm 6:21).” (“The Pulpit Commentary: Deuteronomy”, H. D. M. Spence and Joseph S. Exell, eds. (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1890), vol. 3, p. 439)

Neskatoties uz visiem zemes apsolījumiem, šie apsolījumi nebija bez nosacījumiem. Tie bija kā derības daļa. Israēlam bija jāizpilda savs uzdevums darījumā. Ja ne, tad apsolījumi varēja tikt atcelti. Kungs to ļoti saprotami paskaidroja vairākas reizes: ja viņi nepaklausīs, zeme viņiem tiks atņemta. Izlasi 3Moz 26:27–33. Ir grūti iedomāties, ka Kungs šos vārdus būtu varējis izteikt vēl skaidrāk.

Kā kristieši mēs gaidām, kad saņemsim apsolīto zemi jaunajās debesīs un uz jaunās zemes. Tā mums ir apsolīta, tieši tāpat kā laicīgā Apsolītā zeme ebrejiem. Atšķirība tomēr ir tā, ka tad, kad mēs tur reiz nonāksim, to nebūs iespējams pazaudēt (Dan 7:18). Vienlaikus ir arī nosacījumi, lai mēs tur nokļūtu. Kā tu saproti, kādi ir šie nosacījumi, īpaši glābšanas ticībā kontekstā? _____

Israēls un derība

“Bet tie Man neklausīja un neatvēra savas ausis, bet staigāja ikviens pēc savas jaunās sirds nepielaidības. Tādēļ Es piepildīju viņu vidū visus šās derības draudu vārdus, ko Es tiem biju pavēlējis un ko tie nebija turējuši.” (Jer 11:8)

Izlasī augstāk minēto pantu. Kungs ziņo, ka Viņš “piepildīs viņu vidū visus šās derības draudu vārdus”. Viņš runā par kaut ko sliktu! Lai gan mēs sliecamies par derību domāt kā par labu piedāvājumu, ir arī otra puse. Šis princips bija redzams pie Noa. Dievs piedāvāja Noa kaut ko brīnišķīgu – paglābšanu no iznīcības; bet viņam, lai saņemtu Dieva žēlastības svētības, bija jāpaklausīja. Ja viņš to nedarīja, tad piepildīsies derības otra puse.

Salīdzini augstāk minēto pantu ar 1Moz 6:5 attiecībā uz pirmsplūdu pasauli. Kāda ir paralēle? Ko šie panti stāsta par to, cik svarīgi ir, ka mēs kontrolējam savas domas?

Diemžēl Israēla tautas vēsture galvenokārt ir atkārtota atkrišana, kam seko dievišķa tiesa, nožēla un paklausības periods. Tikai īsu brīdi Dāvida un Salamana vadībā viņi pārvaldīja visu apsolīto teritoriju.

Izlasī šos pantus no Jeremijas grāmatas par Israēla atkrišanu. “Un Viņš turpināja: ‘Kad vīrs atlaiž savu sievu un tā iziet pie cita vīra, vai viņš var atkal to ņemt atpakaļ? Vai tāda zeme netiktu sagandēta? Bet tu esi netikla bijusi ar daudzziem, taču atgriezies atkal pie Manis!’ saka Tas Kungs. [...] ‘Bet vai! Kā sieva ir neuzticīga savam draugam, tā arī jūs Man esat bijuši neuzticīgi, Israēla nams!’ saka Tas Kungs.” (Jer 3:1, 20)

Tas runā par tematu, kas aizskarts jau iepriekš: derība, ko Dievs grib ar mums, nav tikai kāda auksta, formāla vienošanās starp darījuma partneriem, kas cenšas sev panākt labāku risinājumu. Derības attiecības ir nodošanās, tik nopietna un svēta kā laulība, un tieši tāpēc Kungs izmanto šādu salīdzinājumu.

Doma ir tāda, ka Israēla atkrišana nesakņojās nepaklausībā, bet gan salauztās personīgās attiecībās ar Kungu. Sekas bija nepaklausība, kas beigās izsauca pār viņiem sodu.

Kāpēc kristīgajā dzīvē tik svarīgs ir personīgais jeb attiecību aspekts? Kāpēc tad, ja mūsu attiecības ar Dievu nav pareizas, mēs sliecamies iekrist grēkā un nepaklausībā? Ko tu atbildētu kādam uz šādu jautājumu: “Kā es varu izveidot dziļas, mīlošas attiecības ar Dievu?”

Atlikums

Neskatoties uz Israēla atkārtoto atkrišanas ciklu, dievišķo tiesu un nožēlu, kāda cerība ir atrodamā šajos pantos?

Jes 4:3 _____

Mih 4:6, 7 _____

Cef 3:12, 13 _____

Lai gan Dieva plānu senajam Israēlam sabojāja nepaklausība, tas nekad netika pilnībā atcelts. Starp nezālēm vēl joprojām auga dažas puķes. Daudzi Vecās Derības pravieši runā par uzticīgo atlikumu, ko Dievs gribēja sapulcināt zem sevis kā jauku buketi.

Dieva nolūks, radot un saglabājot uzticīgo atlikumu, bija tāds pats, kāds tas būtu bijis visam Israēlam – izmantot viņus kā Savus dievišķi ieceltos instrumentus, lai pasludinātu “tautām Manu godību” (Jes 66:19). Ar šo instrumentu palīdzību citi pievienosies uzticīgajiem, lai “pielūgtu Ķēniņu” (Zah 14:16). Lai cik slikta bija situācija, Dievam vienmēr atradās uzticīgi ļaudis, kas, neskatoties uz atkrišanu Dieva izraudzīto ļaužu rindās, saglabāja savu aicinājumu un izredzētību (2Pēt 1:10). Citiem vārdiem, lai arī kādas bija tautas nepilnības kopumā, vēl joprojām bija tādi, kas centās saglabāt savu derības mērķi, cik vien labi viņi varēja (sk., piemēram, 1ķēn 19:14–18). Lai gan viņi varbūt cieta kopā ar visu tautu (tiekot aizvesti gūstā), viņiem piederēs augstākais un galējais derības apsolījums – mūžīgā dzīvība.

Izlasi Jņ 10:27, 28. Ko Jēzus šeit pasaka? Attiecini Viņa vārdus un tajos ietvertos apsolījumus uz situāciju, kur senais Israēls atkrīt. Kā šie vārdi paskaidro uzticīgā atlikuma eksistenci? _____

Pirms dažiem gadiem kāda jauna sieviete pilnībā atstāja kristīgo ticību – galvenokārt tāpēc, ka viņa bija zaudējusi drosmi grēka, atkrišanas un liekulības dēļ, ko pieredzēja vietējā draudzē. “Šie cilvēki nebija labi kristieši,” viņa teica, izmantojot to kā aizbildinājumu, lai visu pamestu. Ņemot vērā mūsu šodienas pētījuma principus, kāpēc viņas aizbildinājums bija tik vājš? _____

Garīgais Israēls

Lai arī kādas bija senā Israēla kļūdas un neizdošanās, Kungs vēl nebija atmetis Savu plānu radīt uzticīgu tautu, kas Viņam kalpo. Patiesībā Vecā Derība norāda uz laiku, kad Kungs radīs garīgu Israēlu, uzticīgu ticīgo kopienu, kas sastāvēs no jūdiem un pagāniem un kas turpinās evaņģēlija sludināšanas darbu pasaulē. Laipni lūdzu agrīnajā draudzē!

Izlasi Gal 3:26–29 un atbildi uz jautājumiem:

1. Par kādu apsolījumu Pāvils runā 29. pantā? _____

2. Kas ir galvenais elements, kas padara cilvēku par šo apsolījumu mantinieku? (Gal 3:26)

3. Kāpēc Pāvils salauž dzimumu, tautību un sociālā statusa barjeras? _____

4. Ko nozīmē būt "vienam Kristū"? _____

5. Izlasi Rm 4:16, 17. Kā šie panti palīdz mums saprast, ko Pāvils saka Gal 3:26–29? _____

Kā Ābrahāma dēls Kristus īpašā ziņā kļūva par derības apsolījumu mantinieku. Kristībās mēs kļūstam par Kristus cilts locekli un ar Viņa starpniecību iegūstam tiesības piedalīties apsolījumos, kas tika doti Ābrahāmam. Līdz ar to viss, ko Dievs ir apsolījis Ābrahāmam, ir atrodams Kristū, un apsolījumi kļūst par mūsējiem ne tautības, rases vai dzimuma dēļ, bet žēlastībā, ko Dievs izlej pār mums, pateicoties mūsu ticībai.

"Ābrahāmam un viņa dzimumam apsolītā dāvana neaptvēra tikai Kānaānas zemi, bet visu pasauli, tā kā to paskaidroja apustulis: 'Tātad nevis bauslībā dibināts Ābrahāmam vai viņa pēcnācējiem dotais apsolījums, ka viņš iemantos pasauli, bet ticības taisnībā.' (Rm 4:13) Un Bībele skaidri māca, ka Ābrahāmam dotie apsolījumi tiks piepildīti ar Kristu. [...] [Ticīgie kļūst] par mantiniekiem 'neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam' zemē, kas ir atbrīvota no grēka lāsta (1Pēt 1:4)." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši", 170. lpp.) Šis apsolījums piepildīsies burtiski, kad svētie dzīvos uz jaunās zemes mūžīgi kopā ar Kristu (Dan 7:27).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļas “Kunga vīnadārzs” (15.–22. lpp.), “Cerība pagāniem” (367.–378. lpp.) un “Israēla nams” (703.–721. lpp.).

“Dievs neatzīst nekādu tautību, rasu vai šķiru sadalījumu, jo Viņš ir visas cilvēces Radītājs. Ar radīšanu un atpestīšanu visi cilvēki ir iekļauti vienā ģimenē. Kristus nāca, lai noārdītu ikkatru šķirošo sienu un atvērtu ikvienu nodalījumu tempļa pagalmos, lai katra dvēsele varētu brīvi pieiet pie Dieva. Viņa mīlestība ir tik plaša, dziļa un pāri plūstoša, ka iespiežas it visur. Tā atbrīvo sātana iespaيدا piekrāptos ļaudis un nostāda tos Dieva troņa tuvumā, ko apņēma apsoliņumu varavīksne. Kristū vairs nepastāv atsevišķi ne jūds, ne grieķis, ne kalps, ne svabadais.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 369., 370. lpp.)

Izlasi 1Pēt 2:9, 10 un atklāj četrus nosaukumus, ko Pēteris attiecina uz draudzi. Lielākā daļa no tiem atspoguļojas šajos Vecās Derības pantos, kas attiecas uz Israēlu: 2Moz 19:6 un Jes 43:20. Ko uzsver katrs no šiem pantiem par draudzes attiecībām ar Dievu? (Piemēram, nosaukums “izredzēta tauta” uzsver faktu, ka Dievs ir izraudzījis draudzi un Viņam ir īpašs nolūks attiecībā uz to.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Senajā Israēlā priesteri pienesā dzīvnieku upurus, kas norādīja uz Mesiju. Kāda veida “upuri” jāpienes draudzes locekļiem kā ķēnišķīgās priesterības locekļiem? (1Pēt 2:5)

2. Dievs nošķīra Israēlu no pasaules, lai tas varētu būt svēta tauta. Viņiem bija arī jādalās glābšanas patiesībās ar pasauli. Tas pats attiecas uz draudzi mūsdienās. Kā ir iespējams būt atšķirtam no visas pasaules un vienlaikus nest pasaulei evaņģēliju? Kā Israēla pieredze un Jēzus piemērs palīdz mums atbildēt uz šo jautājumu?

3. Senajā Israēlā Dievs vienmēr saglabāja atlikumu. Pakavējieties domās par Eliju un atlikumu, kas pastāvēja viņa laikā (1ķēn 19. nodaļa; īpašu uzmanību pievērst 18. pantam). Kāpēc bieži vien ir vieglāk būt Dievam uzticīgam pasaulīgu cilvēku vidū nekā atkritušu draudzes locekļu vidū?

KOPSAVILKUMS:

Dieva patiesais Israēls (pirms vai pēc krusta) ir ticības Israēls, cilvēki, kas dzīvo garīgās derības attiecībās ar Viņu. Tie darbojas kā Viņa pārstāvji, nesot pasaulei Viņa glābjošās žēlastības evaņģēliju.

DERĪBA PIE SINAJA KALNA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 1:29–31, Hoz 11:1, Atkl 5:9, 5 Moz 29:10–13; 2Moz 19:5, 6; Rm 6:1, 2; Atkl 14:12; Rm 10:3.

ATMIŅAS PANTS:

“Jūs esat redzējuši, ko Es esmu darījis ēģiptiešiem un kā Es jūs esmu nesis uz ērgļa spārniem un esmu jūs pie Sevis atvedis.” (2Moz 19:4)

“**K**āds mazs zēns, viens no septiņiem bērniem ģimenē, iekļuva negadījumā un tika aizvests uz slimnīcu. Viņa mājās reti kad bija visa kā pietiekami. Viņam nekad nebija vairāk kā nepilna glāze piena. Ja glāze bija pilna, tā bija jāsadala ar diviem citiem bērniem, un tam, kas dzēra pirmais, bija jābūt uzmanīgam, lai neizdzertu par daudz. Pēc tam, kad mazais draugs bija ērti iekārtots slimnīcā, medmāsa atnesa viņam lielu glāzi piena. Viņš ilgpilnām acīm kādu brīdi raudzījās uz glāzi un tad, atceroties par ierobežojumiem mājās, jautāja: ‘Cik daudz es drīkstu dzert?’ Medmāsa mirdzošām acīm un kamolu kaklā atbildēja: ‘Dzer visu, bērns, dzer visu.’” (H. M. S. Richards, “Free Grace,” Voice of Prophecy News, June 1950, p. 4)

Līdzīgi šim zēnam, senā Israēla priekštiesība bija dzert no glābšanas akām. Israēla atbrīvošana no verdzības un apspiestības gadu simteņiem bija brīnišķīga dievišķās žēlastības atklāsme. Līdzīgi dievišķā žēlastība ir iesaistīta mūsu pašu atbrīvošanā no grēka.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kādus salīdzinājumus Kungs izmantoja, lai aprakstītu Savas attiecības ar Israēlu? Kādos veidos stāsts par iziešanu un Sinaja kalnu ir paralēls mūsu personīgajai glābšanai? Kāda bija likuma loma Sinaja derībā?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. maijā.

Uz ērgļa spārniem

Kā tauta Israēls bija iegrimis Ēģiptes pagānismā daudzus garus, grūtus gadsimtus. Tā noteikti bija pieredze, kas vājināja viņu zināšanas par Dievu, Viņa gribu un labestību.

Kā Kungs varēja viņus atgūt Sev?

Iesākumā Viņš gribēja parādīt Savas mīlestības patiesumu pret Israēlu, un Viņš to darīja ar Savu vareno atbrīvošanas darbu palīdzību. Viņš gribēja netieši mudināt tautu ar mīlestību atsaukties Viņa derības priekšlikumam. Dievs vispirms atgādināja Savus žēlsirdīgos darbus viņu labā pie Sinaja kalna.

Kādas divas ilustrācijas apraksta veidu, kā Kungs izveda Israēlu no Ēģiptes uz Sinaju?

2Moz 19:4, 5Moz 32:10–12 _____

5Moz 1:29–31, Hoz 11:1 _____

Ko šīs ilustrācijas mācīja Israēlam (un mums) par Dieva attieksmes būtību pret Saviem ļaudīm? _____

Šīs ilustrācijas norāda, ka mūsu Dievs ļoti apzinās mūsu bezpalīdzību. Izlasi Ps 103:13, 14. Gan ērgļa tēlā, gan vecākā, kas rūpējas par savu bērnu, mēs izjūtam Dieva rūpes par mūsu labklājību. Maigi, atbalstoši, aizsargājoši, iedrošinoši Viņš ilgojas aizvest mūs līdz pilnīgam briedumam.

“Ērglis ir slavens ar neparastu nodošanos saviem mazuļiem. Viņš arī dzīvoja kalnu virsotnēs. Mācot saviem mazuļiem lidot, tas uznesa tos uz savas muguras augstu kalnos, no kurienes varēja pārredzēt Sinaja līdzenumus, tad meta tos lejā dziļumā. Ja mazulis bija vēl par jaunu un pārāk nobijies, lai lidotu, ērglis metās lejup, noķēra to uz savas muguras un uzlidoja atpakaļ ligzdā augstu kalnos. Dievišķā balss saka, lūk, ‘kā Es jūs izvedu no Ēģiptes zemes?’ (George A. F. Knight “Theology of Narration” (Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Publishing Company, 1976), p. 128)

Salīdzini Dieva interesi par mums ar mūsu interesi vienam par otru. Kā Viņa rūpēm vajadzētu ietekmēt mūsu rūpes pret citiem? _____

Balstoties uz personīgo pieredzi, kādas ilustrācijas tev nāk prātā, lai aprakstītu Dieva nesavtīgo interesi par mums? Izdomā dažus savus salīdzinājumus, no savas personīgās pieredzes, arī no kultūras, kurā tu dzīvo. Līdzdali tos Bībeles izpētes grupā.

Glābšanas modelis

“Tāpēc saki Israēla bērniem: Es esmu Tas Kungs un izvedīšu jūs no Ēģiptes jūga, un izglābšu jūs no vergošanas, un atpestīšu jūs ar izstieptu roku un ar lielām tiesām. Un Es ņemšu jūs Sev par tautu un būšu jums par Dievu, un jūs zināsit, ka Es esmu jūsu Dievs Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes.” (2Moz 6:6, 7)

Izlasi augstāk citētos pantus. Kādu principu mēs tajos ieraugām attiecībā uz Dieva lomu pret cilvēci derības attiecībās (pievērs uzmanību, cik bieži šajos pantos parādās vārds “Es”)? _____

Israēla atbrīvošana no Ēģiptes verdzības, kā arī Noa un viņa ģimenes izglābšana no plūdiem ir divi izcili glābšanas notikumi Mozus rakstos. Abi piedāvā ieskatu glābšanas zinātnē. Bet īpaši iziešanas notikums ir tas, kas atklāj glābšanas pamata modeli.

Kad Dievs saka Israēlam (ar Mozus starpniecību) “Es tevi izglābšu” (2Moz 6:6), Viņš burtiski pasaka: “Es rīkošos kā glābējs un tavš radnieks.”

“Vārds ‘glābt’ 6. pantā (2Moz 6. nodaļā) attiecas uz ģimenes locekli, kas izpērk citu ģimenes locekli, īpaši kad šis loceklis atrodas verdzībā parāda dēļ vai arī drīz nonāks verdzībā. Israēlam acīmredzami nebija laicīgu radnieku, kas viņu izglābtu, bet Dievs nu kļuva par Israēla radnieku, tā pestītāju.” (Bernard L. Ramm, *His Way Out* (Glendale, CA: Regal Books Division, G/L Publications, 1974), p. 50)

Kā tu saproti ideju par “izpirkšanu”, Dievam atpērkot Savu tautu no verdzības? Kāda bija cena, kas jāsamaksā? Ko tas stāsta mums par mūsu vērtību? (Sk. Mk 10:45, 1Tim 2:6, Atkl 5:9.) _____

2Moz 3:8 Dievs ziņo, ka Viņš ir “nonācis lejā”, lai glābtu Israēlu. Šis ir bieži sastopams ebreju vārds, lai runātu par Dieva mijiedarbību ar cilvēci. Dievs ir Debesīs, un mēs esam uz zemes, un tikai tad, ja Dievs nonāk uz zemes, Viņš var mūs izglābt. Vispatiesākajā šīs domas nozīmē mūs var izglābt tikai tas, ka Jēzus nonāca lejā, dzīvoja, cieta, mira un tika augšāmcelts. “Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū” (Jņ 1:14) – vēl viens veids, kā pateikt, ka Dievs ir nonācis lejā, lai mūs izglābtu.

Sinaja derība

Otrā Mozus grāmata pievērš lasītāja uzmanību trim galvenajiem notikumiem. Iziešana, derības slēgšana un telts jeb svētnīcas būvēšana kā trīs kalni paceļas pāri mazākiem notikumiem. Derības slēgšana, par ko ziņots 2Moz 19.–24. nodaļā, bija no šiem “kalniem”. Īss 19.–24. nodaļas pārskats atklāj notikumu secību un saistību.

Pat ja tev nav laika izlasīt visus zemāk minētos pantus, pievērs uzmanību notikumu secībai:

1. *Israēla ierašanās un apmešanās pie Sinaja kalna pēc piedzīvotās Kunga atbrīvošanas (2Moz 19:1, 2).* _____
2. *Dievs ierosinājums slēgt derību ar Israēlu (2Moz 19:3–6).* _____
3. *Israēla atbilde, pieņemot derību (2Moz 19:7, 8).* _____
4. *Sagatavošanās formālai derības saņemšanai (2Moz 19:9–25).* _____
5. *Desmit baušļu pasludināšana (2Moz 20:1–17).* _____
6. *Mozus kā derības starpnieks (2Moz 20:18–21).* _____
7. *Derības principi nosaukti (2Moz 20:22 līdz 2Moz 23:22).* _____
8. *Derības ratificēšana (2Moz 24:1–18).* _____

Šai derībai ir svarīga loma glābšanas plānā. Tā ir ceturrtā Bībelē nosauktā derība (pirms tam bija Ādama, Noa un Ābrahāma derības), un tajā Dievs atklāj Sevi pilnīgāk nekā iepriekš, īpaši kad tiek iecelti svētnīcas rituāli. Tādējādi svētnīca kļūst par līdzekli, ar kura palīdzību Viņš parāda ļaudīm glābšanas plānu, kas viņiem ir jāatklāj pasaulei.

Lai gan Kungs bija izglābis Israēlu no Ēģiptes verdzības, Viņš gribēja, lai viņi saprot, ka glābšanai ir lielāka, svarīgāka nozīme nekā tikai atbrīvošana no fiziskas verdzības. Viņš gribēja izglābt viņus no grēka, no vislielākās verdzības, un tas varēja notikt, tikai pateicoties Mesijas upurim, kā to mācīja svētnīcas kalpošanas simboli un prototipi. Tāpēc nav brīnums, ka drīz pēc tam viņi tika izglābti no verdzības un, dodot likumu, israēlieši tika pamācīti izveidot svētnīcas kalpošanu, jo tajā Dievs atklāja viņiem glābšanas plānu – kas ir derības patiesā nozīme un nolūks. Jo derība ir veltīga, ja tā nav glābšanas derība, ko Kungs piedāvā kritušajai cilvēcei. Tāda tā bija Ēdenē, un tāda tā bija pie Sinaja.

Kāpēc derība starp Dievu un Israēla tautu bija nepieciešama? (Sk. 5Moz 29:10–13, vēlreiz ievērojiet attiecību aspektu derībā.) _____

Dievs un Israēls

“Bet tagad, ja jūs uzklausīsit Manu balsi un turēsīt Manu derību, tad jūs Man būsit par īpašumu visu tautu vidū, jo Man pieder visa pasaule. Un jūs būsit Man par priesteru un ķēniņu valsti un par svētu tautu. Šos vārdus tev būs teikt Israēla bērniem.” (2Moz 19:5, 6)

Šajos pantos Kungs stāda priekšā Savu derību ar Israēla bērniem. Lai gan vienā ziņā Kungs viņus ir aicinājis, šis aicinājums netiek automātiski viņiem piešķirts bez viņu izvēles. Viņiem bija jāsadarbojas. Pat viņu izglābšana no Ēģiptes bija saistīta ar sadarbību: ja viņi nedarīs to, ko Kungs saka (piemēram, ja nenotrieps durvis ar asinīm), viņi netiks atbrīvoti. Tas bija tik vienkārši.

Kungs arī nesaka viņiem: “Patīk jums vai nepatīk, jūs būsit man īpašs dārgums un priesteru tauta.” Tas tā nedarbojas, un šis pants to nepasaka.

Izlasi 2Moz 19:5, 6, kas citēts iepriekš. Kā tu saproti, ko Kungs pasaka glābšanas ticībā kontekstā? Vai pavēle paklausīt Kungam kaut kādā veidā atceļ glābšanu žēlastībā? Kā šie panti palīdz tev rast atbildi? Rm 3:19–24, Rm 6:1, 2; Rm 7:7, Atkl 14:12. _____

“Mēs nenopelnām glābšanu ar savu paklausību. Jo glābšana ir brīva Dieva dāvana, ko saņem ticībā. Bet paklausība ir ticības auglis.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 61. lpp.)

Padomājiet, ko Kungs bija labprātīgs darīt Israēla tautas labā: Viņš ne tikai brīnumainā veidā atbrīvoja viņus no Ēģiptes verdzības, bet Viņš gribēja padarīt Viņus par savu dārgo īpašumu, par priesteru tautu. Balstot savas attiecības ar Viņu uz Viņa glābšanu (gan laicīgo no Ēģiptes verdzības, gan mūžīgo), Kungs centās pacelt viņus tādā garīgā, intelektuālā un morālā līmenī, kas padarītu viņus par brīnumu senajā pasaulē, – ar mērķi izmantot viņus evaņģēlija sludināšanā tautām. Viss, kas viņiem bija jādara, atsaucoties Dievam, bija paklausība.

Kādos veidos mūsu personīgajai, viens pret vienu pieredzei ar Kungu vajadzētu atspoguļot to pašu principu, ko mēs redzam šodienas pētījumā? _____

Apsolījumi, apsolījumi... (2Moz19:8)

Pirmajā mirklī viss izskatās labi. Kungs atbrīvo Savu tautu, piedāvā viņiem derības apsolījumus, un viņi piekrīt: viņi darīs visu, ko Kungs no viņiem prasa. Tas ir darījums, kas “noslēgts debesīs”, vai ne?

Izlasi šos pantus. Ko tie stāsta mums par Israēla atbildi uz derību?

Rm 9:31, 32 _____

Rm 10:3 _____

Ebr 4:1, 2 _____

Lai arī ko Dievs prasa mums darīt, mūsu attiecībām ar Viņu ir jābūt pamatotām ticībā. Ticība nodrošina pamatu, kam seko darbi. Darbi paši par sevi nevar mūs padarīt pieņemamākus svētā Dieva acīs, lai cik šķīsta motivācija tiem būtu, lai cik sirsnīgi tie tiktu darīti, lai cik to būtu daudz. Tie nespēja glābt Israēla laikā un nespēj arī tagad.

Tomēr, ja Bībele atkal un atkal uzsver darbus, kāpēc darbi nevar padarīt mūs pieņemamākus Dieva acīs? (Sk. Jes 53:6; Jes 64:6; Rm 3:23.) _____

Diemžēl ebreju tauta ticēja, ka viņu paklausība ir kļuvusi par viņu glābšanas līdzekli, nevis par glābšanas rezultātu. Viņi centās iegūt taisnību ar savu paklausību likumam, nevis ar Dieva taisnību, kas nāk ticībā. Sinaja derība – lai gan tā tika pasniegta ar daudz sīkāku pamācību un likumu kopumu – bija paredzēta kā žēlastības derība tieši tāpat kā visas iepriekšējās derības. Šī derība, brīvi piešķirta un pieņemta, rada sirds izmaiņu, kas vada uz paklausību. Problēma, protams, nebija viņu mēģinājums paklausīt (jo derība pieprasīja viņu paklausību). Problēma bija viņu “paklausības” veids, kas patiesībā nemaz nebija paklausība, kā to pierāda tautas turpmākā vēsture.

Izlasi uzmanīgi Rm 10:3, īpaši pēdējo daļu. Kādu domu Pāvils šeit izsaka? Kas notiek ar cilvēkiem, kas cenšas panākt paši savu taisnību? Kāpēc šādi mēģinājumi neizbēgami noved grēkā, netaisnībā un dumpī? Paskaties uz savu dzīvi. Vai mēs neesam briesmās izdarīt to pašu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļas “Iziešana” (281.–290. lpp.), “No Sarkanās jūras līdz Sinaja tuksnesim” (291.–302. lpp.), “Baušļu došana Israēlam” (303.–314. lpp.).

“Verdzības gars rodas, cenšoties dzīvot saskaņā ar reliģijas likumu, cenšoties izpildīt likuma prasības pašiem savā spēkā. Mums ir cerība tikai tad, ja atrodamies Ābrahāma derībā, kas ir žēlastības derība ticībā Jēzum Kristum. Evaņģēlijs, kas tika sludināts Ābrahāmam, kas deva viņam cerību, bija tas pats evaņģēlijs, kas tiek sludināts mums mūsu laikā, kas mums dod cerību. Ābrahāms raudzījās uz Jēzu, kas ir mūsu ticības Autors un Pabeidzējs.” (Elena Vaita “The SDA Bible Commentary” 6. sēj., 1077. lpp.)

“Ēģiptes verdzībā daudzi israēlieši lielā mērā bija zaudējuši izpratni par Dieva bauslību un sajaukuši tās priekšrakstus ar pagānisma ieražām un tradīcijām. Dievs viņus aizveda pie Sinaja un tur ar savu paša balsi pasludināja tiem savus likumus.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 334. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā derības attiecības bija domātas, lai saglabātu Israēla fizisko un garīgo brīvību? (Sk. 3Moz 26:3–13; salīdzini ar 5Moz 28:1–15.)

2. Izlasi vēlreiz 2Moz 19:5, 6. Ievēro, ka Kungs izsaka šādu apgalvojumu: “Visa zeme pieder Man.” Kāpēc Viņam tas būtu jāsaka, īpaši šajā kontekstā, cenšoties noslēgt derību ar šiem ļaudīm? Kā šeit iederas mūsu izpratne par sabatu un tā nozīmi?

3. Mēs saprotam, ka grēki mums ir piedoti, tikai pateicoties Dieva žēlastībai. Kā mēs saprotam Dieva žēlastības lomu, padarot mūs spējīgus dzīvot ticības un paklausības dzīvi?

KOPSAVILKUMS:

Dieva derība, kas tika noslēgta ar Israēlu pie Sinaja, bija žēlastības derība. Israēls bija saņēmis bagātīgus Viņa žēlsirdīgās mīlestības un rūpju pierādījumus, īpašā veidā tikt atbrīvots no Ēģiptes verdzības, bet nu Dievs aicināja tautu slēgt derību ar Viņu, kas saglabātu un veicinātu viņu brīvību. Lai gan Israēls atbildēja apstiprinoši, viņiem trūka patiesas ticības, ko motivētu mīlestība. Viņu vēlākā vēsture norāda, ka viņi galvenokārt nesaprata derības patieso dabu un sabojāja to, pārvēršot par sistēmu, kas glābtu ar darbiem. Mums nav jāatkārto Israēla kļūda, ignorējot brīnišķīgo žēlastību, kas ir izlieta pār grēciniekiem.

DERĪBAS LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Moz 19:6, Jes 56:7, Ebr 2:9, 5Moz 4:13, 5Moz 10:13, Am 3:3, 1Moz 18:19.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad nu tev būs atzīt, ka Tas Kungs, tavš Dievs, ir Dievs, kas ir uzticīgs Dievs un kas derību tur un dara žēlastību tiem līdz tūkstošam augumam, kuri Viņu mīl un tur Viņa baušļus.” (5Moz 7:9)

Viena no svarīgākajām frāzēm Ps 23 norāda, uz kuriem Dievs vēlas mūs vest. “Viņš [...] ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ,” kā saka Dāvids 3. pantā. Sava morālā taisnīguma dēļ Dievs mūs nekad nemaldinās. Viņš nodrošinās drošu ceļu mūsu garīgajās gaitās cauri dzīvei.

Kas ir droši “taisnības ceļi”? Cita psalma autors atbild uz šo jautājumu ar savu lūgšanu Dievam: “Mana mēle dziedās par Tavu solījumu, jo visi Tavi baušļi ir taisni.” (Ps 119:172) Dieva likums ir drošs, stabils ceļš, kas izved cauri cilvēka eksistences maldu purvam.

Mūsu tēma šajā nedēļā būs par Dieva likumu un tā vietu Sinaja derībā.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Ko nozīmēja Israēla izredzētība? Kā Israēla izredzētais stāvoklis līdzinās mūsējam? Cik svarīgs derībā bija likums? Vai derība ir bez nosacījumiem? Kāpēc paklausība ir tik svarīga daļa derības attiecībās?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. maijā.

Israēla izredzētība (5Moz 7:7)

Jūdu tradīcija māca, ka Dievs slēdza derību ar Israēlu tikai tāpēc, ka citas tautas to bija vispirms noraidījušas. Lai gan Bībelē šai pozīcijai nav pierādījumu, tas tomēr palīdz saprast, ka neatkarīgi no iemesliem, kāpēc Kungs izvēlējās ebreju tautu, tas nebija tāpēc, ka viņi būtu pelnījuši augsto godu un privilēģijas, ko Kungs viņiem piešķīra. Viņiem pašiem nebija nekāda nopelna, kas padarītu viņus cienīgākus saņemt Dieva mīlestību un būt Viņa izredzētajai tautai. Viņu bija maz skaita ziņā, viņi bija verdzībā dzīvojoša cilšu grupa, kā arī tie bija politiski un militāri vāji. Bez tam, kultūras un reliģijas ziņā viņi bija sajaukušies, viegli ietekmējami un bez kādas ietekmes uz citiem. Galvenais iemesls Israēla izredzētībai līdz ar to ir Dieva mīlestības un žēlastības noslēpums.

Vienlaikus mums tomēr ir jābūt uzmanīgiem, domājot par izredzētību, jo tai ir liels potenciāls novest teoloģiskā pārpratumā. Kam Dievs izvēlējās Israēlu? Vai lai tas tiktu glābts, bet visi citi tiktu atmesti un ietu bojā? Vai arī viņi bija izvēlēti kā instrumenti, kas piedāvātu pasaulei to, ko bija saņēmuši? Kā šie panti palīdz mums rast atbildes uz šiem jautājumiem?

2Moz 19:6 _____

Jes 56:7 _____

Ebr 2:9 _____

Kā septītās dienas adventistiem mums patīk uz sevi raudzīties kā uz mūsdienu Israēlu, ko ir izsaucis Kungs, – ne tādā nozīmē, ka mēs būtu vienīgie izglābtie, bet lai pasludinātu pasaulei glābšanas vēsti triju eņģeļu vēsts kontekstā. Īsāk sakot, mēs uzskatām, ka mums ir kaut kas tāds sakāms kā nevienam citam. Tā bija arī senajam Israēlam. Israēla izredzētības nolūks nebija pārvērst ebreju tautu par kādu ekskluzīvu klubu, piesavinoties sev glābšanas apsolījumu. Tieši pretēji – tā kā mēs uzskatām, ka Kristus nomira par visu cilvēci (Ebr 2:9), tad glābšana, ko Kungs piedāvāja Israēlam, bija domāta visai pasaulei. Israēlam vajadzēja būt kā starpniekam, kam šī glābšana bija jādara zināma. Mūsu draudze ir aicināta darīt to pašu.

Padomā par savu lomu draudzē. Ko tu vari darīt, lai palīdzētu veicināt darbu, ko mēs esam aicināti darīt? Atceries, ja tu aktīvi nepalidzi, tad visdrīzāk tu kaut kādā mērā stāvi ceļā. _____

Saites, kas sasion

“Tad Viņš jums pasludināja Savu derību, ko Viņš jums pavēlēja turēt, desmit baušļus, ko Viņš uzrakstīja uz divām akmens plāksnēm.” (5Moz 4:3)

Lai arī cik ļoti mēs esam uzsvēruši, ka derība vienmēr ir žēlastības derība, ka tā ir tikai rezultāts Dieva piešķirtajai, nepelnītajai labvēlībai pret tiem, kas ir iegājuši glābjošās attiecībās ar viņu, žēlastība nav atļauja nepaklausīt. Tieši pretēji, derība un likums ir kopā, tie patiesībā ir nedalāmi.

Aplūko pantus, kas citēti augstāk. Cik cieši tie saista derību un likumu? Kā tas parāda, cik fundamentāls derībai ir likums? _____

Domājot par to, kas ir derība, likuma jēdziens ir neatņemama tās sastāvdaļa. Ja mēs saprotam derību cita starpā arī kā attiecības, tad ir nepieciešami arī kādi noteikumi un robežas. Cik ilga būtu laulība vai draudzība, vai arī sadarbība biznesā, ja nebūtu robežu jeb noteikumu – gan tādu, kas ir konkrēti uzrakstīti, gan saprotami bez vārdiem? Vīrs nolemj satīties ar mīļāko, draugs nolemj paņemt sev no drauga maka, vai biznesa partneris, nesakot citiem, uzaicina citu partneri pievienoties darījumam. Šāda rīcība būtu noteikumu, likumu un principu pārkāpšana. Cik ilgi šādas attiecības varētu pastāvēt tādos bezlikumības apstākļos? Tāpēc ir jābūt robežām un jāieceļ noteikumi. Tikai tā attiecības ir iespējams saglabāt.

Patiesībā ir dažādi vārdi, kas ir ciešā saistībā vai paralēli (vai pat gandrīz ar tādu pašu nozīmi) vārdam “derība”, tādi kā “likums” (Ps 78:10), “statūti” (Ps 50:16, NKJV), “licības” (Ps 25:10), “baušļi” (Ps 103:18) un Kunga “vārds” (5Moz 33:9). Acīmredzot “šīs derības vārdi” (Jer 11:3, 6, 8) ir Dieva likuma, statūtu, licības un baušļu vārdi.

Dieva derība ar Saviem ļaudīm ietvēra dažādas prasības, kas bija svarīgas, lai noturētu īpašās attiecības, kādas Viņš meklēja ar Savu tautu. Vai šodien tas ir citādi?

Padomā par kādu, ar ko tev ir ciešas attiecības. Tagad iedomājies, kas notiktu ar šīm attiecībām, ja tu nejostos saistīts pie kādiem noteikumiem, normām vai likumiem, bet uzskatītu, ka tev ir pilnīga brīvība darīt jebko, ko vēlies. Pat ja tu teiktu, ka mīli šo cilvēku un ka tikai mīlestība izlems, kā tu izturēties pret šo cilvēku, kāpēc vienalga ir vajadzīgi noteikumi? Pārrunājiet. _____

Likums derībā (5Moz 10:12, 13)

Kādas ir tavas pirmās domas, domājot par likumu? Policisti, braukšanas biļetes, tiesneši un cietums? Vai arī tu domā par ierobežojumiem, noteikumiem, autoritāriem vecākiem un sodu? Vai varbūt tu domā par kārtību, harmoniju, stabilitāti? Vai varbūt pat... par mīlestību?

Ebreju vārds “tora”, kas tulkots kā “likums” mūsu Bībelēs, nozīmē “mācīšanu” vai “pamācīšanu”. Šo jēdzienu var izmantot attiecībā uz visām Dieva pamācībām, vai tās būtu morālas, civilas, sociālas vai reliģiskas. Tas ietver visus gudros padomus, ko Dievs Savā žēlastībā ir devis Saviem ļaudīm, lai viņi varētu piedzīvot pārpilnu dzīvi gan fiziski, gan garīgi. Nav brīnums, ka dziesminieks varēja nosaukt par svētītu to, “kam prāts saistās pie Tā Kunga baušļiem un kas dienām un naktīm domā par Viņa bauslību” (Ps 1:2).

Lasot likumu jeb Toru – norādījumus un pamācības, kas uzrakstītas Mozus grāmatās un kļuva par daļu no Israēla derības, – mūs pārsteidz plašais instrukciju klāsts. Likums skar katru Israēla dzīvesveida daļu – lauksaimniecību, pilsonisko valdību, sociālās attiecības un pielūgsmi.

Kā tu domā, kāpēc Dievs nodrošināja Israēlam tik daudz pamācību? (Sk. 5Moz 10:13.)

Kā šīs pamācības kalpoja viņu “labumam”? _____

“Likuma” uzdevums derības ietvaros bija nodrošināt cilvēkam kā derības partnerim vadlīnijas jaunai dzīvei. Likums iepazīstina derības locekli ar Dieva gribu, ko cilvēks iepazīst pilnīgāk, paklausot ticībā Viņa baušļiem un citām Viņa gribas izpausmēm.

Likuma loma derības attiecību realitātē parādīja, ka Israēls nevarēja iet pa citu tautu ceļu. Viņi nevarēja dzīvot pēc dabas likuma, cilvēku vajadzībām, ilgām vai pat sociālajām, politiskajām un ekonomiskajām vajadzībām vien. Viņi varēja būt Dieva svētā tauta, ķēnišķīgi priesteri un īpašs dārgums tikai tad, ja bez ierunām paklausīs derību slēdzošā Dieva atklātajai gribai visās dzīves jomās.

Līdzīgi senajam Israēlam arī septītās dienas adventisti ir saņēmuši daudz padomu, kas attiecas uz katru kristīgās dzīves fāzi, pateicoties mūsu laika pravietiskās dāvanas atklāsmei. Kāpēc mums vajadzētu uzskatīt šos padomus kā dāvanu no Dieva, nevis kā traucēkli neatkarīgai domāšanai un rīcībai? Ar kādām briesmām mēs vienlaikus saskaramies, ja pārvēršam šo dāvanu par kaut kādu likumu, kā to israēlieši izdarīja ar savām dāvanām? (Sk. Rm 9:32.) _____

Dieva likuma stabilitāte

Kādu patiesību par Dievu un Viņa būtību māca Dieva likuma klātbūtne derības attiecībās? Mal 3:6, Jēk 1:17. _____

Dieva likums ir mutvārdu vai rakstiska Viņa gribas izpausme (salīdzini ar Ps 40:8). Tā kā tas ir Viņa rakstura noraksts, tā klātbūtne derībā nodrošina mums Dieva nemainīgumu un uzticamību. Lai gan mēs vienmēr varbūt nespējam ieraudzīt Viņa aizgādības darbus, tomēr mēs zinām, ka Viņš ir uzticams. Viņa universs ir pakļauts nemainīgiem morāles un fizikas likumiem. Šis fakts mums dod patiesu brīvību un drošību.

“Pārliecība, ka Dievs ir uzticams un uz Viņu var paļauties, rodama patiesībā, ka Viņš ir likuma Dievs. Viņa griba un Viņa likums ir viens un tas pats. Dievs saka, ka pareizs ir pareizs, tāpēc ka tas apraksta vislabākās iespējamās attiecības. Tāpēc Dieva likums nekad nav patvaļīgs vai pakļauts kaprīzēm un iedomām. Visā universā tā ir visstabilākā lieta.” (Walter R. Beach, *Dimensions in Salvation* (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1963), p. 143)

Ja Dieva likums nevar izglābt cilvēku no grēka, kāpēc tad Viņš to padarīja par daļu no derības? (Sk. Am 3:3.) _____

Attiecības prasa vienošanos un saskaņu. Tā kā Dievs ir ne tikai pasaules Radītājs, bet arī tās morālais Pārvaldnieks, likums ir būtisks Viņa radīto, saprātīgo būtnu laimei, dzīvojot saskaņā ar Viņu. Viņa likums – Viņa gribas izpausme – tādējādi ir Viņa valdības sastāvdaļa. Un dabiski, ka tā ir norma jeb pienākums derības līgumā un attiecībās. Tā nolūks nav glābt, bet definēt mūsu pienākumu pret Dievu (1. – 4. bauslis) un pienākumu pret līdzcilvēkiem (5. – 10. bauslis). Citiem vārdiem, tas atklāj dzīvesveidu, kādu dzīvot Dievs ir paredzējis Viņa derības bērniem, lai viņi paši būtu laimīgi un piedzīvotu labklājību. Tas pasargāja Israēlu no citu filosofiju pārņemšanas savā dzīves ceļā. Derības attiecību nolūks bija un ir saskaņot ticīgo ar Viņa gribu un raksturu, pateicoties Dieva pārveidojošajai žēlastībai.

Paskaties apkārt. Vai redzi bezlikumības postošās sekas? Vai nevari redzēt pat savā personīgajā dzīvē, kādu kaitējumu ir nodarījusi Dieva likuma pārkāpšana? Kādā veidā šis realitātes palīdz apstiprināt Dieva likuma labestību un kāpēc likumam jābūt svarīgai lomai mūsu attiecībās ar Viņu? _____

Ja...

Izlasi šos pantus. Kāda doma tiem ir kopīga, un ko tie māca mums par derības būtību?

1Moz 18:19 _____

1Moz 26:4, 5 _____

2Moz 19:5 _____

3Moz 26:3 _____

Dievs atklāti atzīst Ābrahāma uzticīgo paklausību “Maniem norādījumiem un Manām pavēlēm, Maniem likumiem un Manai bauslībai” (1Moz 26:5). Šeit netieši norādīts, ka Dievs sagaida šādu dzīvesveidu no sava derības partnera – cilvēka. Pilns Bībeles Sinaja derības paziņojums skaidri pasaka, ka paklausības nosacījumi ir vieni no vissvarīgākajiem derības aspektiem.

2Moz 19:5 skaidri pasaka – “ja viņi paklausīs”. Nosacījuma aspekts derībā ir nenoliezams. Lai gan tā tiek piešķirta žēlastībā, lai gan nepelnīta, lai gan tā viņiem ir dāvana, derības apsolījumi nav bez nosacījumiem. Cilvēki var noraidīt dāvanu, noliegt žēlastību un novērsties no apsolījumiem. Derība, tāpat kā glābšana, nekad neaizliedz brīvo gribu. Kungs nespiež cilvēkus glābjošās attiecībās ar Viņu; Viņš neuzspiež tiem derību. Viņš to brīvi piedāvā ikvienam. Ikviens ir aicināts to pieņemt. Kad cilvēks to pieņem, pienākumi seko nevis kā līdzeklis, lai nopelnītu derības svētības, bet kā derības svētību saņemšanas ārēja izpausme. Israēlam vajadzēja paklausīt ne tāpēc, lai nopelnītu apsolījumus, bet lai apsolījumi varētu piepildīties. Israēla paklausība bija izpausme tam, ko nozīmē saņemt Kunga svētības. Paklausība nenopelna svētības, uzliekot Dievam par pienākumu tās dot. Paklausība rada vidi, kur ticības svētības var atklāties.

“Bet pa ikkatru ceļu, ko vien Tas Kungs, jūsu Dievs, jums pavēl, jums ir jāiet, lai jūs dzīvotu un jums labi klātos un lai jūs ilgi dzīvotu tai zemē, ko jūs iemantosī.” (5Moz 5:33)
Vai Kungs šeit pasaka Israēlam, ka tad, ja viņi paklausīs, viņi nopelnīs šīs svētības; ka šīs svētības ir kas tāds, ko cilvēki ir pelnījuši? Vai arī Viņš saka: ja tu paklausīsi, šīs svētības būs rezultāts, jo paklausība atver Man ceļu, lai es spētu tev dot svētības? Kāda ir atšķirība starp šīm divām idejām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Likums un derības” (363.–373. lpp.) un grāmatā “Laikmetu ilgās” nodaļu “Cīņa” (607., 608. lpp.).

Kā Mt 22:34–40 palīdz mums labāk saprast (1) Dieva likuma vietu un nozīmi Viņa derībā un (2) domu, ka derība ir sinonīms attiecībām?

“Vispirms ir jābūt sirdī mīlestībai, pirms cilvēks Kristus spēkā un žēlastībā var ievērot Dieva likuma priekšrakstus (salīdzini ar Rm 8:3, 4). Paklausība bez mīlestības ir gan neiespējama, gan bezvērtīga. Bet, kur ir mīlestība, tur cilvēks automātiski izvēlas sakārtot savu dzīvi saskaņā ar Dieva gribu, kā tā ir izteikta Viņa baušļos.” (The SDA Bible Commentary, 5. sēj. 484. lpp.)

“Sava svētā likuma priekšrakstos Dievs ir iedevis pilnīgu dzīves likumu, un Viņš ir pasludinājis, ka līdz pat laika noslēgumam šim likumam, neizmainītam nevienā sīkumā, ir jāuztur prasība pret cilvēkiem. Kristus nāca, lai paaugstinātu likumu un to padarītu godpilnu. Viņš parādīja, ka tā pamatā ir mīlestība uz Dievu un mīlestība uz cilvēkiem un ka paklausība tā priekšrakstiem ir viss cilvēka pienākums.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 505 lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc, lai vilktu cilvēkus pie Dieva, mīlestības pavediens ir spēcīgāks nekā baiļu virve?
2. Kāpēc pavēle “mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta” (Mt 22:37) ir pirmais un lielākais baušlis?
3. Simona Veila reiz rakstīja, ka “kārtība ir galvenā no visām vajadzībām” (citēts Russell Kirk, *The Roots of American Order* [Washington, D.C.: Regnery Gateway, 1992], p. 3). Kā jūs saprotat viņas vārdus nedēļas tēmas kontekstā, īpaši saistībā ar likuma ideju?

KOPSAVILKUMS:

Dieva likums ir svarīga derības daļa. Tomēr tā patiesi bija žēlastības derība. Taču žēlastība neatceļ vajadzību pēc likuma. Tieši pretēji, likums ir līdzeklis, ar kura palīdzību žēlastība atklājas un tiek izteikta to dzīvē, kas žēlastību saņem.

DERĪBAS ZĪME

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 2:2, 3; 2Moz 20:11; 2Moz 16; Ebr 4:1–4; 2Moz 31:12–17; 5Moz 5:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Tāpēc Israēla bērni lai svētī sabatu un tur sabatu par mūžīgu derību uz audžu audzēm.”
(2Moz 31:16)

Septītās dienas sabats ir kā nagla, kas – tinkš – ar nemainīgu regularitāti atgriež mūs katru nedēļu pie pamata visam, kas mēs esam vai varētu būt. Mēs esam tik aizņemti, skrienam šurp un turp, tērējam naudu, pelnām naudu, dodamies te, dodamies turp, un tad – tinkš – pienāk sabats un atkal savieno mūs ar mūsu pamatu, visa notiekošā sākumu, jo viss, kas mums kaut ko nozīmē, ir tikai tāpēc, ka Dievs to un mūs pašus ir radījis.

Ar nepārtrauktu regularitāti un bez izņēmuma sabats klusi pārlaižas pār horizontu un ienāk katrā mūsu dzīves plaisā un spraugā. Tas atgādina mums, ka katra plaisa un sprauga pieder mūsu Radītājam, kas mūs ir nolīcis šeit, Tam, kas “iesākumā” radīja debesis un zemi, – šis akts ir nemainīgs visas kristīgās pārlicības pamats, kurā septītās dienas sabats ir neapstrīdama, neuzbāzīga un nemainīga zīme.

Šajā nedēļā mēs par šo zīmi runāsim Sinaja derības kontekstā.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kur ir radies sabats? Kādi ir pierādījumi, ka sabats pastāvēja pirms Sinaja? Kas padara sabatu par tik atbilstošu derības zīmi?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. maijā.

Izcelsme

Cik bieži mēs dzirdam frāzi “vecais jūdu sabats”! Tomēr Raksti skaidri pasaka, ka sabats pastāvēja ilgi pirms jūdu tautas pastāvēšanas. Tā saknes rodamas pašā radīšanas nedēļā.

Izlasi 1Moz 2:2, 3 un 2Moz 20:11. Ko tie skaidri un nepārprotami uzskata par sabata izcelsmi? _____

Lai gan 1Moz 2:2, 3 nenosauc “septīto dienu” par sabatu (šis apzīmējums pirmo reizi parādās 2Moz 16:26, 29), tas ir skaidri norādīts frāzē “viņš atpūtās septītajā dienā” (1Moz 2:2). Vārds “atpūtās” (ebreju valodā “šabat”) ir saistīts ar lietvārdu “sabats” (“šabbat”). “Vārds “sabats” [1Moz 2:2, 3] nav izmantots, bet ir skaidrs, ka autors ir gribējis apstiprināt, ka Dievs svētīja un iesvētīja septīto dienu kā sabatu.” (G. F. Waterman, The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1975), vol. 5, p. 183) Acīmredzot 1Moz 2:2,3 norāda uz sabata izcelsmi un iecelšanu kā svētību dienu visai cilvēcei.

Izlasi Mk2:27. Jēzus atklāj, ka sabats burtiski tika iecelts “cilvēkam”, ietverot visu cilvēci, nevis tikai jūdus.

Kāpēc Dievs pats atpūtās septītajā dienā? Vai Viņam tas bija vajadzīgs? Kādam nolūkam vēl, iespējams, kalpoja Viņa atpūšanās? _____

Lai gan daži komentētāji uzskata, ka Dievam bija vajadzīga fiziska atpūta pēc radīšanas, patiesais Dieva atpūtas nolūks bija nodrošināt cilvēcei dievišķu Paraugu. Cilvēcei arī ir jāstrādā sešas dienas un tad septītajā dienā – sabatā – jāatpūšas. Teologs Karls Bārts ierosina, ka Dieva atpūta radīšanas nedēļas beigās bija daļa no “žēlastības derības”, kurā cilvēki bija aicināti “atpūsties kopā ar Viņu [...] lai piedalītos [Dieva] atpūtā.” (“Church Dogmatics” vol. 3, part 1 (Edinburgh, Scotland: T&T Clark Ltd., 1958), p. 98)

Nākamajā dienā pēc radīšanas Dievs Savā mīlestībā vīrieti un sievieti aicināja sadraudzībā ar Viņu, nodibinot tuvas attiecības ar To, pēc kura līdzības viņi radīti. Šai sadraudzībai vajadzēja ilgt mūžīgi. Kopš cilvēka krišanas tā piedāvā iknedēļas kulminācijas punktu kopīgajā dzīvē ar Glābēju.

Ja kāds tev jautātu, kā sabata ievērošana tev ir uzlabojusi attiecības ar Kungu, ko tu atbildētu? _____

Sabats pirms Sinaja

“Un viņš tiem teica: “Tā Tas Kungs ir pavēlējis: rīt ir sabats, sabats Tam Kungam ir svēts; ko jūs gribat cept, to izcepiet, ko jūs gribat vārīt, to izvāriet, bet visu, kas atliek, to uzglabājiēt līdz rītam.” (2Moz 16:23)

Pārlasi 2Moz 16. nodaļu, stāstu par Israēlam doto mannu tuksnesī pirms Sinaja kalna. Ievēro, ko šis ziņojums atklāj:

1. Katru dienu varēja izmantot tikai dienas porciju mannas, bet sestajā dienā tika savākta divkārša deva.
2. Sabatā manna netika dota.
3. Papildu porciju, kas bija nepieciešama sabbatā, varēja no sestās dienas saglabāt nebojātu, bet mannu nevarēja uzglabāt vēl nākamajā dienā.

Ko šis stāsts atklāj par sabata svētumu pirms likuma došanas Sinajā? (Sk. 2Moz 16:23–28.) _____

“Faktiski sabata pielīdzināšana septītajai dienai, paziņojums, ka Kungs deva sabbatu israēliešiem, un ziņojums, ka cilvēki pēc Dieva pavēles septītajā dienā atpūtās, – tas viss viennozīmīgi norāda uz pirmatnēju [radīšanas laika] sabata iecelšanu.” (G. F. Waterman “The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible”, vol. 5, p. 184)

2Moz 16. nodaļā par sabbatu ir pateikts daudz vairāk, nekā sākumā liekas. Izpēti, uz kādiem jautājumiem tas sniedz atbildes:

1. Kura diena ir sagatavošanās diena sabbatam? _____
2. Kura nedēļas diena ir sabats? _____
3. Kur ir radies sabats? _____

4. Kādai dienai sabbatam vajadzētu būt? _____

5. Vai sabats ir gavēšanas diena? _____

6. Vai sabats ir cilvēka uzticības pārbaude Dievam? _____

Kā tava izpratne par sabbatu tagad saskan ar to, kas par sabbatu ir mācīts

2Moz 16. nodaļā? _____

Derības zīme

“Tāpēc Israēla bērni lai svētī sabatu un tur sabatu par mūžīgu derību uz audžu audzēm. Starp Mani un Israēla bērniem tā lai ir zīme mūžīgi; jo sešās dienās Tas Kungs radījis debesis un zemi, bet septītajā dienā Viņš atdusējies un atspirdzinājies.” (2Moz31:16, 17)

Četras reizes Rakstos sabats ir nosaukts par “zīmi” (2Moz 31:13, 17; Ec 20:12, 20). “Zīme” nav “simbols” tādā ziņā, ka tā dabiski raksturotu vai atgādinātu kaut ko citu, jo abām ir līdzīgas īpašības (piemēram, dūres simbols bieži apzīmē “varu” vai “spēku”). Bībelē sabats kā “zīme” darbojās kā ārēja iezīme, priekšmets vai nosacījums, kas bija paredzēts atšķirīgas vēsts nodošanai. Nekas pašā apzīmējumā to īpaši nesaistīja ar derību. Sabats bija derības zīme “starp Mani un tevi uz audžu audzēm” (2Moz 31:13, RSV) tikai tāpēc, ka Dievs pateica, ka tā ir.

Kāpēc Kungs izmantoja sabatu kā derības zīmi? Kas sabatā ir tāds, kas padarīja to par piemērotu simbolu glābjošām attiecībām ar Dievu? Atceroties, ka svarīgs derības aspekts ir tas, ka mēs esam glābti žēlastībā, ka darbi nevar mūs glābt, kas pašā sabatā ir tāds, kas padara to par labu simbolu šīm attiecībām? (Sk. 1Moz 2:3, Ebr 4:1–4.) _____

Sabats kā derības zīme žēlastībai ir fascinējošs ar to, ka jūdi sabatu gadsimtiem ilgi ir sapratuši kā mesiāniskās glābšanas zīmi. Viņi redzēja sabatu kā priekšvēstnesi glābšanai, ko nesīs Mesija. Tā kā mēs glābšanu saredzam iespējamu tikai žēlastībā un tā kā mēs derību saprotam kā žēlastības derību, saikne starp sabatu un glābšanu ir skaidra (sk. 5Moz 5:13–15). Tādējādi – pretēji izplatītam viedoklim – sabats ir Dieva glābjošās žēlastības zīme. Tā nav zīme glābšanai ar darbiem.

Kā tu saproti, ko nozīmē “atpūsties” sabatā? Kā tu atpūties sabatā? Ko tu dari citādi šajā dienā, kas padara to par “zīmi”? Vai tie, kas tevi pazīst, var pamanīt, ka sabats tev patiešām ir īpaša diena? _____

Svētdarīšanas zīme

“Runā uz Israēla bērniem un saki: turiet Manus sabatus, jo tā ir zīme mūsu starpā uz audžu audzēm, ka jūs zinātu, ka Es esmu Tas Kungs, kas jūs svētī.” (2Moz 31:13)

Ārkārtīgi bagātīgi sabata panti ir 2Moz 31:12–17, kas seko Kunga norādījumiem par svētnīcas būvēšanu un tās kalpošanas iedibināšanu (2Moz 25:1 līdz 2Moz 31:11).

Šajos pantos sabata kā “zīmes” koncepts – redzamas, ārējas un mūžīgas zīmes starp Dievu un Viņa tautu – šādā veidā izteikts pirmo reizi. Te ir fascinējošas domas, ko mums ir vērts izpētīt. Šajos tekstos apvienotas divas jaunas idejas:

1. Sabats kā atziņas zīme.
2. Sabats kā svētdarīšanas zīme.

Pārdomā zīmes aspektu saistībā ar atziņu. Ebreju izpratne par atziņu ietvēra intelektuālo, attiecību un emocionālo aspektu. “Pazīt” nenozīmēja vienkārši zināt faktu, īpaši ja bija runa par cilvēku. Tas nozīmēja arī jēgpilnas attiecības ar to, ko pazīsti. Tādējādi “pazīt Kungu” nozīmē būt pareizās attiecībās ar Viņu – “kalpot Viņam” (1L 28:9), “bīties” Viņu (Jes 11:2), “ticēt” Viņam (Jes 43:10), “uzticēties” Viņam un “meklēt” Viņu (Ps 9:10), kā arī “piesaukt” Viņa vārdu (Jer 10:25).

Izlasi katru no pantiem, kas minēts iepriekšējā rindkopā. Kādā veidā šie panti palīdz mums saprast, ko nozīmē “pazīt” Kungu? _____

Turklāt sabats ir svarīgs arī kā svētdarīšanas zīme. Tas norāda, ka Kungs “dara svētus” Savus ļaudis (salīdzini ar 3Moz 20:8), darot viņus “svētus” (5Moz 7:6).

Svētdarīšanas process ir tikpat daudz Dieva mīlestības darbs kā Dieva glābšanas darbs. Taisnošana (attaisnošana) un svētdarīšana abas ir Dieva aktivitātes: “Es [...] Kungs [...] jūs svētī.” (3Moz 20:8) Tādējādi sabats ir zīme, kas ļauj iepazīt Dievu kā Svētdarītāju. “Sabats, kas dots pasaulei kā Dieva Radītāja zīme, ir arī Viņa kā Svētdarītāja zīme.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 6. sēj., 350. lpp.)

Pārdomājiet sabata dienu un svētdarīšanas procesu, kā cilvēks kļūst svēts. Kāda loma šajā procesā ir sabata ievērošanai? Kā Kungs izmanto sabata ievērošanu, lai darītu mūs svētus? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Liecības draudzei” 6. sēj. nodaļu “Sabata ievērošana” (349.–351. lpp.), grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “No Sarkanās jūras līdz Sinajam” (295.–297. lpp.) un “The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 968.–970. lpp.

Desmit baušļi visaptveroši un fundamentāli definē Dieva/cilvēka un cilvēka/cilvēka attiecības. Bauslis, kas ir dekaloga centrā, ir sabata bauslis. Tas īpašā veidā identificē sabata Kungu un norāda uz Viņa autoritātes un īpašumtiesību jomu. Ievēro šos divus aspektus: (1) dievības identitāte – Jahve (Kungs), kas ir Radītājs (2Moz 20:11, 2Moz 31:17) un kas tādējādi ieņem īpašu vietu; (2) Viņa īpašumtiesību un autoritātes joma – “debesis un jūra, un viss, kas tajā” (2Moz 20:11, salīdzini ar 2Moz 31:17). Šajos divos aspektos sabata bauslim ir tipisks raksturojums, kāds atrodams starptautiskajos seno Tuvo Austrumu līgumu zīmogos. Zīmogi parasti bija līguma dokumentu centrā un satur arī (1) dievības identitāti (parasti – pagānu dievu) un (2) īpašumtiesību un autoritātes jomu (parasti ierobežotā ģeogrāfiskā apgabalā).

“Gara svētdarīšana norāda uz atšķirību starp tiem, kam ir Dieva zīmogs, un tiem, kas ievēro viltus atpūtas dienu. Kad nāks pārbaudījums, būs skaidri redzams, kas ir zvēra zīme. Tā ir svētdienas ievērošana. [...] Dievs ir norādījis uz septīto dienu kā uz Viņa sabatu [citēts 2Moz 31:13, 17, 16].

Šādi tiek atšķirti uzticīgie no neuzticīgajiem. Tiem, kas ilgojas saņemt Dieva zīmogu uz savas pieres, ir jāievēro ceturtais baušļa sabats.” (Elena Vaita “The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 980., 981. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 3Moz 19:30. Ievērojiet, kā šis pants saista sabatu un svētnīcu. Pārdomājot, ko mēs esam apguvuši līdz šim (kāda zīme ir sabats), kāpēc šai saiknei ir tik liela nozīme?

2. Uzdodiet sev jautājumu: “Vai sabata ievērošana ir palīdzējusi stiprināt manas gaitas ar Kungu?” Ja ne, kas būtu jāmaina?

KOPSAVILKUMS:

Sabats ir derības zīme, kas iesniedzas nākotnē līdz laikam, kad tiks piepildīts glābšanas plāns. Tas norāda uz radīšanu pagātnē un – kā žēlastības derības zīme – arī uz pārradīšanu, kad Dievs visu atjaunos.

JAUNĀ DERĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer 31:31–34; Mt 5:17–28; Hoz 2:18–20; Jes 56:6, 7; Ebr 8:7, 8; Ebr 10:4; Mt 27:51.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, nāk dienas,” saka Kungs, “kad es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un Jūdas namu.” (Jer 31:31)

Pirms dažiem gadiem kādā žurnālā bija karikatūra ar firmas menedžeri, kas stāvēja citu darbinieku priekšā. Viņš turēja rokās kasti ar mazgāšanas līdzekli un rādīja to citiem. Viņš lepni norādīja uz vārdu “JAUNS”, kas ar lieliem, sarkaniem burtiem bija rakstīts uz kastes, kas, protams, lika domāt, ka produkts ir jauns. Tad menedžeris sacīja: “Tas, kas ir jauns, ir “JAUNS” un kastes.” Citiem vārdiem, vienīgais jaunums, vienīgais, kas bija mainījies, bija uzraksts uz kastes.

Kaut kādā ziņā kāds varētu teikt, ka jaunā derība ir kaut kas līdzīgs. Derības pamats, pamata cerība, ko tā mums piedāvā, tās pamata nosacījumi ir tie paši, kādi bija atrodami vecajā derībā. Tā vienmēr ir bijusi Dieva žēlastības un žēlsirdības derība, kas balstīta uz mīlestību un pārsniedz cilvēku vājības un neveiksmes.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kādas paralēles pastāv starp veco un jauno derību? Kāda loma derībā ir likumam? Ar ko tika slēgtas derības? Kas Vēstulē ebrejiem ir domāts ar “labāku derību” (Ebr 8:6)? Kāda ir saistība starp derību un Debesu svētnīcu?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. jūnijā.

Redzi, nāk dienas...

Izlasi Jer 31:31–34 un atbildi uz šādiem jautājumiem:

1. Kurš ierosina derību? _____

2. Par kādu likumu šeit ir runa? Kas tas ir par likumu? _____

3. Kurš pants uzsver attiecības, ko Dievs vēlas ar Saviem ļaudīm? _____

4. Kāds Dieva akts Savas tautas labā veido pamatu šīm derības attiecībām? _____

Ir skaidrs: jaunā derība nav kaut kas ļoti atšķirīgs no vecās derības, kas tika slēgta ar Israēlu uz Sinaja kalna. Patiesībā problēma ar Sinaja derību nebija tā, ka tā būtu veca vai novecojusi. Problēma bija, ka tā bija lauza (sk. Jer 31:32).

Atbildes uz augstāk minētajiem jautājumiem, kas visas atrodamas šajos četros pantos, pierāda, ka daudzi “vecās derības” aspekti ir saglabājušies jaunajā. “Jaunā derība” savā ziņā ir “atjaunota derība”. Tā bija pirmās derības pabeigšana jeb piepildīšana.

Pievērsiet uzmanību Jer 31:34 pēdējai daļai, kurā Kungs ziņo, ka Viņš piedos Savas tautas vainu un grēkus. Kaut arī Kungs atklāj, ka Viņš rakstīs likumu mūsu sirdīs un liks to mūsu vidū, Viņš vienalga uzsver, ka Viņš piedos mūsu grēkus un vainu, kas ir mūsu sirdīs rakstītā likuma pārkāpumi. Vai tu redzi kādu pretrunu vai nesaskaņu starp šīm domām? Ja ne, kāpēc? Ko nozīmē tas, ka likums ir ierakstīts mūsu sirdīs, kā rakstīts Rm 2:15? (Mt 5:17–28) _____

Aplūkojot šodienas pantus, kā jūs tos varētu izmantot, lai atbildētu uz argumentu, ka desmit baušļi (vai konkrēti sabata bauslis) jaunās derības laikā ir nevajadzīgi? Vai ir vispār kaut kas šajos pantos, kas to pasaka? Kā šos pantus varētu izmantot, lai pierādītu likuma mūžīgumu? _____

Sirds darbs

Laikā, kad dienvidu valsts Jūda tuvojās noslēgumam un tauta tika aizvesta Bābeles gūstā, Dievs ar Sava pravieša Jeremijas starpniecību izsludināja “jaunu derību”. Šī ir pirmā reize, kad Bībelē ir minēts šis koncepts. Tomēr, kad bojāejai tuvojās 10 ciltis ietverošā ziemeļu valsts Israēls (aptuveni 150 gadus pirms Jeremijas laika), arī tika pieminēta doma par citu derību, ko izteica pravietis Hozeja (Hoz 2:18–20).

Izlasi Hoz 2:18–20. Ievērojiet paralēli starp to, ko Kungs Saviem ļaudīm saka šeit, un to, ko Viņš saka Jer 31:31–34. Kādi līdzīgi salīdzinājumi ir lietoti, un ko tie liecina par derības pamatnozīmi un raksturu? _____

Tādos brīžos, kad Dieva plānus Viņa derības tautai kavēja viņu sacelšanās un neticība, Viņš izsūtīja praviešus pasludināt, ka derības vēsture ar Viņa uzticīgajiem vēl nav noslēgusies. Lai arī cik neuzticami ir cilvēki, lai arī kāda bija atkrišana, sacelšanās un nepaklausība viņu vidū, Kungs vienalga pasludināja Savu vēlēšanos ieiet derības attiecībās ar visiem, kas ir labprātīgi nožēlot, paklausīt un pasludināt Viņa apsoliņumus.

Izlasi šos pantus. Lai gan nav minēts jēdziens “jaunā derība”, kādi elementi tajos ir atrodamī, kas atspoguļo jaunās derības principus?

Ec 11:19 _____

Ec 18:31 _____

Ec 36:26 _____

Kungs dos “sirdi, ka tie pazīst mani – ka Es esmu Kungs” (Jer 24:7). Viņš izņems “no viņu miesām akmens sirdi” un dos “tiem miesas sirdi” (Ec 11:19), dos “jaunu sirdi” un “jaunu garu” (Ec 36:26). Viņš arī saka: “Es jums došu Savu garu.” (Ec 36:27) Šis Dieva darbs ir jaunās derības pamats.

Ja kāds atnāktu pie jums un teiktu: “Es gribu jaunu sirdi, es gribu, lai likums ir rakstīts manā sirdī, es gribu sirdi, lai iepazītu Kungu, – bet es nezinu, kā to iegūt,” ko jūs teiktu šādam cilvēkam? _____

Vecā un jaunā derība

“Bet svešiniekus, kas turas pie Tā Kunga, kalpo Viņam un mīl Viņa Vārdu, lai būtu Viņa kalpi, kas stingri ievēro sabatu un tur Manu derību, tos Es vadīšu Savā svētajā kalnā un iepriecināšu Savā lūgšanas namā; viņu dedzināmie upuri un kaujamie upuri uz Mana altāra būs Man patīkami, jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām.” (Jes 56:6, 7)

Jeremija apliecina, ka ar “Israēla namu” ir jāslēdz jauna derība (Jer 31:33). Vai tas nozīmē, ka tikai burtiska Ābrahāma sēkla, tie, kam ir jūdu asinis un kas tādi ir piedzimuši, saņems derības apsolījumus?

Nē! Tā tas nebija pat Vecās Derības laikos. Tas, ka ebreju tautai kā vienotam veselumam tika doti derības apsolījumi, protams, ir pareizi. Tomēr tas neizslēdza citas tautas. Tieši pretēji, gan jūdi, gan pagāni bija aicināti saņemt apsolījumus, bet viņiem bija jāpiekrīt ieiet derībā. Šodien pavisam noteikti nav citādi.

Izlasiet augstāk minētos pantus Jesajas grāmatā. Kādus nosacījumus tie uzliek tiem, kas vēlas kalpot Kungam? Vai ir kāda starpība, ko Dievs prasīja no viņiem toreiz un ko Viņš prasa no mums? Paskaidro savu atbildi. _____

Lai gan jaunā derība ir nosaukta par “labāku” (sk. trešdienas tēmu), patiešām nav atšķirības starp pamatelementiem, kas veido gan veco, gan jauno derību. Tas ir tas pats Dievs, kas piedāvā glābšanu tādā pašā veidā – žēlastībā (2Moz 34:6, Rm 3:24). Tas pats Dievs meklē cilvēkus, kas ticībā pieprasīs Viņa piedošanas apsolījumu (Jer 31:34, Ebr 8:12); tas pats Dievs cenšas rakstīt likumu to sirdīs, kas sekos Viņam ticības attiecībās (Jer 31:33, Ebr 8:10), vienalga, vai tas ir jūds vai pagāns.

Jaunajā Derībā jūdi, atsaucoties žēlastības aicinājumam, pieņēma Jēzu Kristu un Viņa evaņģēliju. Kādu laiku viņi bija draudzes sirds, “atlikums pēc žēlastības” (Rm 11:5), pretstatā tiem, kas bija “nocietinājušies” (Rm 11:7). Vienlaikus pagāni, kas agrāk neticēja, pieņēma evaņģēliju un tika uzņemti kā Dieva patiesā tauta, kas sastāvēja no ticīgajiem neatkarīgi no tautības vai rases (Rm 11:13–24). Tā pagāni, “bez Kristus, šķirti no Israēla draudzes un izslēgti no apsolutiem iestādījumiem” (Ef 2:12), tika satuvināti Kristus asinīs. Kristus nodod “jauno derību” (Ebr 9:15) visiem ticīgajiem, neskatoties uz tautību vai rasi.

“Labāka derība” (Ebr 8:6)

Vakar mēs redzējām, ka, runājot par pamatelementiem, vecā un jaunā derība ir vienādas. Konteksts ir glābšana ticībā Dievam, kas piedod mūsu grēkus ne tāpēc, ka mūsos būtu kas vērtīgs, bet pateicoties vienīgi Viņa žēlastībai. Šīs piedošanas rezultātā mēs ieejam attiecībās ar Viņu, mēs ticībā un paklausībā pakļaujamies Viņam.

Tomēr Vēstule ebrejiem nosauc jauno derību par “labāku derību”. Kā mēs saprotam, ko tas nozīmē? Ar ko viena derība ir labāka par otru?

Kur meklējama vecās derības neveiksme? (Ebr 8:7, 8) _____

Vecās derības problēma nebija pati derība, bet gan tas, ka tauta to nesatvēra ticībā (Ebr 4:2). Jaunās derības pārkums pār veco ir tajā, ka Jēzus – tā vietā, lai tiktu atklāts tikai ar dzīvnieku upuru starpniecību (kā tas ir vecajā derībā), – nu atklājas Viņa nāves un augstpriesterīgās kalpošanas realitātē. Citiem vārdiem, glābšana, kas piedāvāta vecajā derībā, ir tā pati, kas jaunajā. Jaunā derība tomēr pilnīgāk atklāj derības Dievu un Viņa mīlestību pret kritušo cilvēci. Tā ir labāka tādā ziņā, ka viss, kas Vecajā Derībā tika mācīts zīmēs un simbolos, papildījumu atrada Jēzū, uz kura bezgrēcīgo dzīvi, nāvi un augstpriesterīgo kalpošanu norādīja simboli zemes svētnīcas kalpošanā (Ebr 9:8–14).

Tagad simbolu, zīmju un paraugu vietā mums ir pats Jēzus, ne tikai kā nokautais Jērs, kas ir izlējis Savas asinis par mūsu grēkiem (Ebr 9:12), bet kas kalpo mūsu labā kā Augstais Priesteris Debesu svētnīcā (Ebr 7:25). Lai gan glābšana, ko Viņš piedāvā, ir tā pati, šī pilnīgākā Viņa atklāsme un glābšana, kas atrodama Viņā, kā tā ir atklāta jaunajā derībā, padara to pārkumu par veco.

Izlasi Ebr 8:5 un Ebr 10:1. Kādu vārdu autors izmanto, lai aprakstītu vecās derības svētnīcas kalpošanu? Kā šī vārda izmantošana palīdz mums saprast jaunās derības pārkumu? _____

Padomā par šo: kāpēc zināšanas par Kristus dzīvi, nāvi un augstpriesterīgo kalpošanu mūsu labā dod mums labāku izpratni par Dievu nekā tad, ja mēs zinātu tikai par zemes svētnīcas dzīvnieku upurēšanas rituāliem? _____

Jaunās derības priesteris

Vēstule ebrejiem liek lielu uzsvāru uz Jēzu kā mūsu Augsto Priesteri Debesu svētnīcā. Skaidrākais jaunās derības izklāsts, kas atrodams Jaunajā Derībā, ir Vēstulē ebrejiem, un tajā uzsvārs ir uz Kristu kā Augsto Priesteri. Tā nav sagādīšanās. Kristus Debesu kalpošana ir nesaraucjami saistīta ar jaunās derības apsolījumiem.

Vecās derības svētnīcas kalpošana bija līdzeklis, ar kura palīdzību tika mācītas vecās derības patiesības. Tās centrā bija upurēšana un starpniecība. Tika nogalināti dzīvnieki, un viņu asinis priesteri izmantoja starpniecībai. Tie, protams, bija simboli glābšanai, kas atrodama tikai Jēzū. Pašos upuros glābšana nebija atrodama.

Izlasi Ebr 10:4. Kāpēc šo dzīvnieku nāvē nebija rodama glābšana? Kāpēc dzīvnieku nāvē nebija pietiekama, lai nestu glābšanu? _____

Visi šie upuri un priesteru starpniecība, kas ar tiem bija saistīta, piepildījās Kristū. Jēzus kļuva par Upuri, uz ko ir balstītas jaunās derības asinis. Kristus asinis apstiprināja jauno derību, padarot Sinaja derību un tās upurus par “veciem” un atceltiem. Patiesais upuris tika pienests reizi par visām reizēm (Ebr 9:26). Kad Kristus bija nomiris, nebija vairs nekādas vajadzības pēc tā, lai kādi dzīvnieki tiktu nogalināti. Zemes svētnīcas kalpošana bija pilnībā piepildījusi savu funkciju.

Izlasi Mt 27:51, kas stāsta, kā, Jēzum mirstot, priekšgars zemes svētnīcā tika pārrauts uz pusēm. Kā šis notikums palīdz mums saprast, kāpēc zemes svētnīca tika aizstāta?

Ar šiem dzīvnieku upuriem saistīta bija priesteru kalpošana, ko veica levīti, kas pienesa upurus un bija starpnieki zemes svētnīcā tautas labā. Kad beidzās upurēšana, beidzās arī vajadzība pēc viņu kalpošanas. Viss bija piepildīts Jēzū, kas tagad pats ar Savām asinīm kalpo Debesu svētnīcā (sk. Ebr 9:12), būdams par starpnieku mūsu labā. Šis ir cerības un apsolījuma pamats, kāds mums ir jaunajā derībā.

Kā tas liek tev justies, saprotot, ka šobrīd Jēzus ar Savām asinīm kalpo Debesīs mūsu labā? Cik lielu pārlicību un drošību tas tev dod attiecībā uz glābšanu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Baudīdams maizi un vīnu kopā ar mācekļiem, Kristus tiem svinīgi apsoliņa būt par Pestītāju. Viņš tiem deva jaunu derību, caur kuru visi, kas Viņu pieņem, kļūst par Dieva bērniem un mantiniekiem kopā ar Kristu. Līdz ar šo derību tiem pieder visas svētības, ko Debesis var dāvināt šajā un nākamajā dzīvē. Šo derības aktu vajadzēja apstiprināt ar Kristus asinīm. Sakramenta pasniegšanai vienmēr bija jāatgādina bezgalīgais Upuris, kas pienests par ikvienu no tiem atsevišķi kā par daļiņu no kritušās cilvēces lielās ģimenes.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 659. lpp.)

“Vispārsteidzošākā šī miera līguma iezīme ir grēciniekam parādītā piedodošās žēlastības pārbagātība, ja viņš nožēlo un novēršas no sava grēka. Svētais Gars apraksta evaņģēliju kā glābšanu, pateicoties mūsu Dieva maigajai žēlastībai. “Jo Es būšu žēlīgs viņu netaisnībām un viņu grēkus vairs nepieminēšu.” (Ebr 8:12) Vai Dievs novēršas no taisnības, izrādot grēciniekam žēlsirdību? Nē, Dievs nevar parādīt necieņu Savam likumam, paciešot tā pārkāpšanu nesodot. Jaunajā derībā dzīvības nosacījums ir pilnīga paklausība. Ja grēcinieks nožēlo un atzīst savus grēkus, viņš atradīs piedošanu. Ar Kristus upuri viņa labā viņam ir nodrošināta piedošana. Kristus ir apmierinājis likuma prasības ikviena nožēlojoša, ticīga grēcinieka labā.” (Elena Vaita “God's Amazing Grace”, 138. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda priekšrocība ir tam, ka likums ir rakstīts sirdīs, nevis uz akmens plāksnēm? Ko ir vieglāk aizmirst – likumu, kas rakstīts uz akmens, vai likumu, kas rakstīts sirdī?

2. Kopš cilvēces krišanas glābšana ir bijusi atrodama tikai Jēzū, pat ja šīs patiesības atklāšanās dažādos vēstures posmos ir bijusi atšķirīga. Vai derības nedarbojas tādā pašā veidā?

3. Izlasi vēlreiz otro Elenas Vaitas citātu šodienas pētījumā. Ko viņa domā ar “pilnīgu paklausību” kā nosacījumu derības attiecībām? Kurš ir vienīgais, kas ir parādījis “pilnīgu paklausību”? Kā šī paklausība atbild uz likuma prasībām mūsu labā?

KOPSAVILKUMS:

Jaunā derība ir lielāka, pilnīgāka un labāka glābšanas plāna atklāsme. Mēs, kas tajā piedalāmies, to darām ticībā – ticībā, kas atklājas paklausībā likumam, kas rakstīts mūsu sirdīs.

JAUNĀS DERĪBAS SVĒTNĪCA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Moz 25:8; Jes 53:4–12; Ebr 10:4; Ebr 9:14; Ebr 8:1–6; 1Tim 2:5, 6.

ATMIŅAS PANTS:

“Un tādēļ Viņš ir Jaunās Derības starpnieks, lai, pēc tam kad Viņš nāvē sagādājis atpestīšanu no pirmās derības laikā izdarītajiem pārkāpumiem, aicinātie saņemtu apsolīto mūžības mantojumu.” (Ebr 9:15)

Piķa melnās debesis bezmēness naktī apņēma Frenku, kad viņš gāja par tukšajām pilsētas ielām. Pēc kāda brīža viņš aiz sevis izdzirdēja soļus. Kāds tumsā viņam sekoja. Tas viņu panāca un teica: “Frenks, izdevējs?”

“Jā, es tas esmu. Bet kā Jūs zinājāt?”

“Nu,” svešinieks atbildēja, “es Jūs nepazīstu. Bet ļoti labi pazīstu Jūsu brāli, un pat tumsā Jūsu manieres, gaita, stāja atgādināja man viņu, tāpēc es pieņēmu, ka Jūs esat viņa brālis, jo viņš man bija stāstījis par Jums.”

Šis stāsts atklāj spēcīgu patiesību par israēliešu svētnīcas kalpošanu. Kā saka Bībele, tā bija ēna, modelis, atdarinājums reālajam. Tomēr ēnās un tēlos bija atklāts pietiekami, lai skaidri pavēstītu un atklātu patiesības, uz ko tas viss norādīja – uz Kristus nāvi un augstpriesterīgo kalpošanu Debesu svētnīcā.

Nedēļas kopskats: Kāpēc Dievs gribēja, lai israēlieši ceļ svētnīcu? Ko svētnīca mums māca par Kristu kā par mūsu Aizstāvi? Ko Jēzus dara Debesīs kā mūsu Pārstāvis?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. jūnijā.

Attiecības

“Un Es uzcelšu Savu mājokli jūsu vidū, un Mana dvēsele jūs neniecinās. Un Es staigāšu jūsu vidū un būšu jums par Dievu, un jūs būsit Man par tautu.” (3Moz 26:11, 12)

Vienam šobrīd vajadzētu būt skaidram: gan vecajā, gan jaunajā derībā Kungs meklē tuvas, mīlošas attiecības ar Savu tautu. Būtībā derības palīdz veidot attiecību likumus jeb noteikumus.

Attiecības derībai ir izšķirošas, lai arī kāds būtu laiks vai konteksts. Tomēr, lai attiecības varētu pastāvēt, ir jābūt mijiedarbībai, komunikācijai un kontaktam, īpaši grēcīgiem, nepilnīgiem, šaubīgiem cilvēkiem. Kungs, protams, to zinot, uzņēmas iniciatīvu, lai būtu drošs, ka Viņš mums var atklāties tādā veidā, lai mēs savas kritušās cilvēces robežās varētu ar Viņu jēgpilnā veidā savienoties.

Izlasī 2Moz 25:8 – Kunga pavēli Israēlam būvēt svētnīcu. Kādu iemeslu Kungs nosauc, kāpēc Viņš vēlas, lai viņi to dara? _____

Atbilde uz šo jautājumu rada nākamo jautājumu “kāpēc”. Kāpēc Kungs grib mājot Savas tautas vidū?

Iespējams, ka patiesību var atrast abos šodienas pētījuma pantos. Ievērojiet, Kungs “mājos” viņu vidū. Pēc tam Viņš saka, ka tos “neniecinās”. Tad viņš saka, ka Viņš “staigās” viņu vidū un būs viņu Dievs, un viņi būs Viņa tauta (3Moz 26:11, 12). Padomā par šajos pantos atrodamajiem elementiem. Atkal ļoti skaidri izgaismojas attiecību aspekts.

Atvēli dažas minūtes, lai izpētītu 3Moz 26:11, 12 un 2Moz 25:8. Uzraksti, kā dažādi elementi iederas uzskatā, ka Kungs meklē attiecības ar Saviem ļaudīm? _____

Pievērs īpašu uzmanību frāzei, kur Kungs saka: “Mana dvēsele jūs neniecinās.” Kas tāds ir pašā svētnīcā, lai Kungs varētu pieņemt grēcīgo cilvēku, un kāpēc tas ir tik svarīgi derības veidošanas procesā? _____

Grēks, upuris un pieņemšana

(Ebr 9:22)

Dievišķi ieceltais veids, kā Vecās Derības grēciniekiem atbrīvoties no grēka un vainas, bija ar dzīvnieku upuru starpniecību. Israēliešu upuri sīkāk aprakstīti 3Moz 1.–7. nod. Rūpīga uzmanība tika pievērsta tam, kā jāizmanto asinis pie dažāda veida upuriem. Patiešām, asins loma upurēšanas rituālos ir viena no vienojošajām iezīmēm israēliešu upurēšanā.

Cilvēks, kas bija grēkojis (un tādā veidā laužis derības attiecības un likumu, kas to regulēja), varēja tikt atjaunots pilnā sadraudzībā ar Dievu un cilvēci, kā aizvietojumā piesot dzīvnieku upuri. Upuri kopā ar rituālu bija Dieva iecelts instruments, kā panākt attīrīšanu no grēka un vainas. Individuālais grēks un vaina tika pārnesta uz svētnīcu, izšļakstot asinis, un tādējādi tika atjaunota sadraudzība un pilnīgas derības attiecības starp nožēlojošo grēcinieku un personīgo Dievu, kas ir glābjošs Kungs.

Kā augstāk minētās domas palīdz jums saprast vakardienas tēmas noslēguma jautājumu? _____

Kāda pravietiska nozīme bija dzīvnieku upuriem? (Jes 53:4–12; Ebr 10:4) _____

Vecās Derības dzīvnieku upuri bija dievišķi iecelti līdzekļi, lai atbrīvotu grēcinieku no grēka un vainas. Tie izmainīja grēcinieka statusu no vainīgā un nāvi pelnījušā uz piedošanas un atjaunotas derības attiecībām. Bet tam bija arī tāda nozīme, kas dzīvnieku upurus padarīja par pravietiskiem pēc savas būtības. Neviena dzīvnieks galu galā nebija pilnīgs aizvietotājs, lai izpirktu cilvēces grēku un vainu. Vēstules ebrejiem autors apliecina: “Jo vēršu un āžu asinīm nav varas atņemt grēkus.” (Ebr 10:4) Tādējādi dzīvnieka upuris bija domāts, lai rādītu uz nākotni, uz gaidāmo dievišķi cilvēcīgo Dieva Kalpu, kas mirst aizvietojošā nāvē par pasaules grēkiem. Pateicoties tam, grēciniekam var tikt piedots un Kungs viņu var pieņemt, kas veido pamatu, lai tiktu nodibinātas derības attiecības.

Iedomājies sevi kāda vietā, kas dzīvoja Vecās Derības laikos, kad svētnīcā tika upurēti dzīvnieki. Atceroties arī, cik svarīgi viņu ekonomikā, kultūrā un visā dzīvesveidā bija mājlopi, kādas mācības par grēka algu šiem upuriem vajadzēja viņiem mācīt? _____

Aizvietotājs

“Kas pats Sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta.” (Gal 1:4)

Nav šaubu, ka viena no galvenajām tēmām (ja ne pati galvenā) Jaunajā Derībā ir tā, ka Jēzus Kristus nomira kā upuris par pasaules grēkiem. Šī patiesība ir pamats visam glābšanas plānam. Jebkura teoloģija, kas noliedz Kristus salīdzinošās asinis, noliedz kristietības sirdi un dvēseli. Krusts bez asinīm nevar nevienu izglābt.

Pārdomājiet šodienas Bībeles pantu un tad atbildiet uz šiem jautājumiem: vai Jēzus labprātīgi izvēlējās mirt? Par ko Viņš mira? Ko vajadzēja paveikt Viņa nāvei? _____

Aizvietošana ir atslēga uz visu glābšanas plānu. Savu grēku dēļ mēs esam pelnījuši mirt. Kristus Savā mīlestībā “atdeva Sevi par mūsu grēkiem” (Gal 1:4). Viņš mira nāvē, ko bijām pelnījuši mēs. Kristus kā Aizvietotāja nāve par grēciniekiem ir lielā patiesība, no kuras sākas visas citas patiesības. Mūsu cerība uz atjaunošanu, brīvību, piedošanu, mūžīgo dzīvību paradīzē balstās uz darbu, ko paveica Jēzus, atdodot Sevi par mūsu grēkiem. Bez tā mūsu ticība būtu bezjēdzīga – tikpat veismīgi būtu balstīt savu cerību uz zivs statuju. Glābšana nāk tikai caur asinīm – Kristus asinīm.

Izlasī šos pantus: Mt 26:28, Ef 2:13, Ebr 9:14, 1Pēt 1:19. Ko tie mums stāsta par asinīm? Kāda loma asinīm ir glābšanas plānā? _____

“Tā nav Dieva griba, ka tev vajadzētu būt mazdūšīgam un mocīt savu dvēseli bailēs, ka Dievs tevi nepieņems, jo tu esi grēcīgs un nevērtīgs. [...] Tu vari teikt: ‘Es zinu, es esmu grēcinieks, un tas ir iemesls, kāpēc man ir vajadzīgs Glābējs. [...] Man nav nekāda nopelna vai labuma, ar kuru es varētu pieprasīt glābšanu, bet es pienesu Dieva priekšā nevainīgā Dieva Jēra visu salīdzinošās asinis. Tas ir mans vienīgais pamatojums.’” (Elena Vaita “The Faith I Live By”, 100. lpp.)

Pārdomājiet augstāk minēto Elenas Vaitas citātu. Pārrakstiet to saviem vārdiem. Padariet to personīgu. Ielieciet tajā savas bailes un sāpes un tad uzrakstiet, ko jums dod tur ietvertie apsolījumi. Kāda jums ir cerība, pateicoties jaunās derības asinīm? _____

Jaunās derības Augstais Priesteris

Zemes svētnīcā, kur Dievs izvēlējās mājot Savas tautas vidū, uzmanības centrā bija dzīvnieku upuri. Tomēr kalpošana nebeidzās ar šo radījumu nāvi. Kad pats upuris bija nogalināts, priesteris svētnīcā kalpoja ar dzīvnieka asinīm grēcinieku labā.

Visa šī kalpošana tomēr bija tikai ēna, simbols tam, ko Kristus gatavojās darīt pasaules labā. Kā simboli (svētnīcas kalpošana) nebeidzās tikai ar dzīvnieku nāvi, tieši tāpat Kristus darbs mūsu labā nebeidzas ar Viņa nāvi pie krusta.

Šodien izpēti Ebr 8:1–6. Lūdz, lasot šos pantus. Lūdz Kungu, lai Viņš palīdz tev saprast, kas šeit ir pateikts un kāpēc mums to ir svarīgi zināt. Pēc tam, kad tu to esi izdarījis, uzraksti saviem vārdiem, kāda ir Kunga vēsts mums šajos pantos. Jautā sev arī, kā šie panti palīdz mums saprast jauno derību! _____

Kā vecajā derībā bija zemes svētnīca, priesterība un kalpošana, tāpat arī jaunajā derībā ir Debesu svētnīca, Debesu priesterība un Debesu kalpošana. Kas vecajā derībā bija tikai simboli, salīdzinājumi un ēna (Ebr 8:5), tas jaunajā derībā kļuva par realitāti.

Neapzinīga dzīvnieka kā aizvietotāja vietā mums ir bezgrēcīgs Jēzus. Dzīvnieku asiņu vietā mums ir Kristus asinis. Cilvēku taisītas svētnīcas vietā mums ir “svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis Tas Kungs, ne cilvēks” (Ebr 8:2). Un grēcīga, kļūdaina cilvēka priesteri vietā mums ir Jēzus kā Augstais Priesteris, kas kalpo mūsu labā. Paturot to visu prātā, pārdomājiet Pāvila vārdus: “Kā mēs izbēgsim, tik dārgu pestīšanu nicinādami?” (Ebr 2:3)

Pārdomājiet arī šo: Jēzus dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi mūsu labā, nomira mūsu labā un tagad ir Debesīs, kalpojot svētnīcā mūsu labā. Tas viss tika darīts, lai izglābtu tevi no šausmīgām, neatgriezeniskām grēka sekām. Ieplāno tuvākajā laikā parunāt ar kādu par šo brīnišķīgo ziņu – ar kādu, kam, pēc tavām domām, vajadzētu to dzirdēt. Padomā iepriekš, ko tu runāsi, balstoties uz šodienas pētījumu. _____

Debesu kalpošana (Ebr 9:24)

Izpēti Ebr 9:24, īpaši attiecīgajā kontekstā, paskaidrojot Kristus kalpošanu Debesīs pēc Viņa upura nāves mūsu labā. Lai gan ir daudz, ko teikt, mēs pievērsīsimies tikai vienai domai, frāzei beigās, kurā teikts, ka Kristus nāk Dieva klātbūtnē mūsu labā.

Padomā, ko tas nozīmē. Mēs esam grēcīgi, krituši cilvēki. Ja mēs to šobrīd piedzīvotu, Dieva godības spožums mūs aprītu. Lai arī cik slikti mēs esam bijuši vai cik rupji pārkāpuši Dieva svēto likumu, mums ir Kāds, kas nāk Dieva klātbūtnē mūsu labā. Mums ir pārstāvis, kas stāv Tēva priekšā mūsu labā. Padomā, cik mīlošs, piedodošs un pieņemošs Kristus bija, dzīvojot uz zemes. Šī pati Persona nu ir mūsu Starpnieks Debesīs?

Šī ir labās vēsts otra daļa. Jēzus ne tikai samaksāja sodu par mūsu grēkiem, pienesot tos Savā miesā pie krusta (1Pēt 2:24), bet šobrīd stāv Dieva priekšā kā Starpnieks starp Debesīm un zemi, starp cilvēci un Dievišķo.

Tam ir liela nozīme. Kā Dievs un Cilvēks (kā bezgrēcīgs, pilnīgs Cilvēks) Jēzus ir vienīgais, kas var uzcelt tiltu starp cilvēci un Dievu pāri bezdibenim, ko ir radījis grēks. Galvenais, kas ir jāatceras, ir tas, ka mums ir Cilvēks, cilvēcīga Būtne, kas pazīst visus mūsu pārbau-dījumus, sāpes un kārdināšanas (Ebr 4:14, 15), pārstāvot mūs Tēva priekšā.

“Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus, kas Sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem, par liecību savā laikā.”

(1Tim 2:5, 6) Kādas divas lomas šis pants piešķir Jēzum, un kā šīs lomas tika atklātas zemes svētnīcas kalpošanā? _____

Labā vēsts par jauno derību ir tā, ka tagad, pateicoties Jēzum, nožēlojošam grēcī-niekam ir Kāds, kas pārstāv Viņu Debesīs Tēva priekšā, Kāds, kas viņiem ir nopelnījis to, ko viņi nekad paši nebūtu varējuši nopelnīt, – pilnīgo, vienīgo taisnību, ar kuru mēs varam pastāvēt Dieva priekšā. Jēzus ar šo pilnīgo taisnību, kas Viņa dzīvē īstenota caur ciešanām (Ebr 2:10), stāv Dieva priekšā, pieprasot mums grēku piedošanu un spēku uzvarēt grēku, jo bez tā mums nebūtu cerības ne tagad un, pavisam noteikti, ne tiesas dienā.

Lūdziet un pārdomājiet domu par cilvēcīgu būtne, Kādu, kas ir piedzīvojis grēka kārdinā-šanu un kas tagad stāv Dieva priekšā Debesīs. Ko tas nozīmē tev personīgi? Kādu cerību un iedrošinājumu tas dod? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Augstākajam eņģelim Debesīs nebija tādas varas, lai samaksātu izpirkuma maksu pat par vienu bojā ejošo dvēseli. Ķerubiem un seraviem ir tikai tā godība, ko tiem ir piešķīris Radītājs kā Viņa radījumiem, bet cilvēka un Dieva samierināšana varēja notikt tikai ar tāda starpnieka palīdzību, kas ir līdzvērtīgs Dievam, kam ir dievišķas īpašības un kas ir atzīts par cienīgu stāties bezgalīgā Dieva priekšā cilvēka labā, kā arī atklāt Dievu kritušajai pasaulei. Cilvēka aizvietotājam un drošībai bija jābūt kādam ar cilvēka dabu, kas savienots ar cilvēces ģimeni, ko viņam vajadzēja pārstāvēt, un kā Dieva vēstniekam viņam vajadzēja būt dievišķās dabas līdzdalībniekam, būt savienībā ar Bezgalīgo, lai atklātu Dievu pasaulei un būtu par starpnieku starp Dievu un cilvēku.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 1. sēj., 257. lpp.)

“Tālāk Jēzus turpināja: Kā jūs Mani apliecināsiet cilvēku priekšā, tā Es jūs apliecināšu Dieva un svēto eņģeļu priekšā. Jums jākļūst par Maniem lieciniekiem virs zemes, par kanāliem, pa kuriem Mana žēlastība var plūst par svētību pasaulei. Es gribu būt jūsu pārstāvis Debesīs. Tēvs neuzlūkos jūsu kļūdaino raksturu, bet skatīs jūs ietērptus Manā pilnībā. Es esmu Starpnieks, caur kuru Debesu svētības nonāks pie jums. Tāpēc ikviens, kas Mani apliecinās un piedalīsies Manā Upurī pazudušo glābšanai, tiks atzīts par cienīgu atpestīto godībai un priekam.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 357. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Rm 5:2, Ef 2:18 un Ef 3:12. Kas šajos pantos ir pateikts, kas palīdz mums saprast mūsu pieeju pie Tēva caur Jēzu?

2. Izlasi otro Elenas Vaitas citātu šodienas pētījumā. Pievērs uzmanību tam, kā viņa paskaidro starpnieka lomu. Kad Tēvs raugās uz mums, Viņš neredz mūsu kļūdaino raksturu, bet tā vietā redz Kristus pilnību. Pārdomā, ko tas nozīmē, un pārrunājiet grupā.

3. Pārskatot šajā nedēļā pētīto, jautā sev, kā tu atbildētu uz jautājumu: “Nu labi, Kristus ir Debesu svētnīcā. Nu un? Ko tas man nozīmē ikdienas dzīvē praktiskā ziņā?”

KOPSAVILKUMS:

Vecās derības upuru sistēma tika aizstāta ar jaunu. Tā vietā, lai grēcīgi priesteri upurētu dzīvniekus zemes svētnīcā, tagad mums ir Jēzus, mūsu pilnīgais Upuris. Viņš pārstāv mūs Tēva priekšā Debesu svētnīcā, kas veido pamatu jaunajai derībai un tās apsoliņumiem.

DERĪBAS TICĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal 6:14; Rm 6:23; 1Jņ 5:11, 13; Rm 4:1–7, 3Moz 7:18; 3Moz 17:1–4; Rm 5:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet ir skaidrs, ka ar bauslību neviens netop taisnots Dieva priekšā, jo ‘ticībā taisnais dzīvos.’” (Gal 3:11)

Aptuveni septiņus gadsimtus pirms Kristus dzejnieks Homērs sarakstīja stāstu par Odiseju, lielisku karotāju, kas pēc tam, kad bija iekarojis Trojas pilsētu, sāka desmit gadus garu ceļojumu pa jūru, cenšoties atgriezties savā dzimtajā Itakā. Jūras ceļojums prasīja tik daudz laika, jo viņš piedzīvoja kuģu avārijas, dumpjus, vētras, monstrus un citus šķēršļus, kas neļāva viņam sasniegt mērķi. Visbeidzot, nolēmuši, ka Odisejs ir pietiekami cietis, dievi piekrita ļaut nogurušajam karotājam atgriezties mājās pie savas ģimenes. Viņi piekrita, ka pārbaudījumi ir pietiekami, lai izpirktu viņa kļūdas.

Zināmā mērā mēs esam kā Odisejs garā ceļojumā mājup. Tomēr būtiski ir tas, ka atšķirībā no Odiseja mēs nekad nebūsim “pietiekami cietuši”, lai nopelnītu došanos mājup. Attālums starp Debesīm un zemi ir pārāk liels, lai mēs varētu samaksāt par savām kļūdām. Ja mēs nonāksim mājās, tad tas būs tikai un vienīgi Dieva žēlastībā.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kāpēc glābšanai ir jābūt dāvanai? Kāpēc tikai Kāds, kas bija līdzīgs Dievam, varēja izpirkt mūsu dvēseles? Kas padara Ābrahāmu par tik labu ticības pārstāvi? Ko nozīmē tas, ka taisnība mums tiek “piedēvēta” jeb “piešķirta”? Kā mēs varam padarīt apsolījumus un cerību, kas atrodama krustā, par mūsu?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. jūnijā.

Pārdomas par Golgātu

Vecās Derības glābšanas ceļš Mozus derības ietvaros neatšķiras no Jaunās Derības glābšanas ceļa jaunās derības ietvaros. Vai tā būtu Vecā vai Jaunā Derība, veca vai jauna derība, glābšana ir tikai ticībā. Ja tas būtu bijis citādi, piemēram, ar darbiem, glābšana būtu kaut kas tāds, kas pieder mums, kaut kas, ko Radītājam būtu bijis pienākums mums dot. Tikai tie, kas nesaprot grēka nopietnību, varētu uzskatīt, ka Dievam ir pienākums mūs glābt. Tieši pretēji, ja vispār ir kāds pienākums, tad vienīgais tas, kas mums ir pret pārkāpto likumu. Protams, mēs nevarējām paši izpildīt šo pienākumu. Par laimi, Jēzus to izdarīja mūsu vietā.

“Ja vīri un sievas spētu pilnīgi izprast, cik liels un varens, cik nozīmīgs ir Debesu Majestātes pienestais upuris, mirstot cilvēku vietā, tad pestīšanas plāns tiktu paaugstināts un domas par Golgātu kristiešu sirdīs pamodinātu maigas, svētas un dzīvas emocijas. Viņu sirdīs un uz viņu lūpām tad būtu slavas vārdi Dievam un Jēram. Lepnums un sevis paaugstināšana nevar plaukt tādās sirdīs, kas vienmēr atceras Golgātas notikumus. Visas šīs pasaules bagātības ir par mazu, lai atpirktu vienu bojā ejošu dvēseli. Kas var izmērīt mīlestību, kādu Kristus izjuta pret bojā ejošo pasauli, kad Viņš karājās pie krusta, ciešot par vainīgās cilvēces grēkiem? Šī mīlestība nav izmērojama, tā ir bezgalīga.

Kristus pierādīja, ka Viņa mīlestība ir stiprāka par nāvi. Viņš glāba cilvēku, un, kaut arī Viņš izcīnīja visbriesmīgākās cīņas ar tumsības spēkiem, tomēr pat šādos apstākļos Viņa mīlestība kļuva arvien stiprāka. Viņš panesa Sava Tēva vaiga novēršanos, līdz no Viņa izmisušās dvēseles izlauzās kļiedziens: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” (Mt 27:46) Viņa roka atnesa glābšanas iespēju. Maksa par cilvēka atpestīšanu bija samaksāta, kad pēdējā dvēseles cīņas brīdī atskanēja vārdi, kas likās atbalsojamies visā radībā: “Tas ir piepildīts.” (Jņ 19:30)

Golgātas ainas izsauc visdziļākās emocijas. Sajūsma, pārdomājot šo tematu, ir atvainojama. Mūsu domas un iztēle nekad nespēs pilnīgi aptvert, ka tik augstu stāvošajam, tik svētajam Kristum vajadzēja ciest šādu mokpilnu nāvi, nesot pasaules grēku smago nastu. Mēs nevaram izdibināt šādas pārsteidzošas mīlestības garumu, platumu, dziļumu un augstumu. Pārdomām par Pestītāja mīlestības neaptveramajiem dziļumiem vajadzētu pildīt prātu, skart un kausēt dvēseli, šķīstīt un izdaiļot jūtas un pilnībā pārveidot visu raksturu.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 2. sēj., 212., 213. lpp.)

Lūdziet par to, ko Elena Vaita šeit raksta. Paturot prātā šīs rindas, izlasiet Gal 6:14 un jautājiet sev, kā jūs varat piedzīvot Kristus krusta godību! _____

Derība un upuris

“Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām – sudrabu vai zeltu – atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm.” (1Pēt 1:18, 19)

Ko Pēteris domā, sakot, ka mēs esam atpirkti? _____

Kad Pēteris runā par Kristus salīdzinošo nāvi pie krusta, “izpirkuma” jeb “maksas” tēma, uz ko viņš atsaucas, atgādina vergu izpirkšanas praksi – tie no savām saistībām tika atbrīvoti pēc tam, kad par viņiem bija samaksāts (bieži vien to darīja radnieks). Turpretī Kristus izpirka mūs no grēka verdzības un tās galējā augļa, nāves, un Viņš to darīja ar Savām “dārgajām asinīm”, Viņa aizvietojošo un brīvprātīgo nāvi Golgātā. Un atkal šis ir pamats visām derībām: bez tā derība kļūst mazsvarīga un tukša, jo Dievs nevarētu pilntiesīgi piepildīt Sava darba mērķi, kas ir mūžīgās dzīvības dāvana, piešķirta ikvienam ticīgajam.

Izlasi šos pantus: Rm 6:23, 1Jņ 5:11, 13. Kāda vēsts ir kopīga visiem šiem pantiem? _____

Mums ir mūžīgās dzīvības apsolījums, jo tikai Jēzus varēja salabot plaisu, kuras dēļ mēs zaudējām mūžīgo dzīvību. Kā? Jo tikai Radītāja taisnība un bezgalīgā vērtība varēja atcelt parādu, kas mums bija pret pārkāpto likumu, – tik plata bija plaša, ko radījis grēks. Galu galā ko tas liecinātu par Dieva mūžīgā morāles likuma nopietnību, ja kāda īslaicīga, mirstīga un radīta būtne varētu samaksāt sodu par tā pārkāpšanu? Tikai kāds, kas ir līdzīgs pašam Dievam, kurā bija neaizgūta un mūžīga dzīvība, varēja samaksāt izpirkumu, kas bija prasīts, lai atbrīvotu mūs no parāda pret likumu. Tā tiek piepildīti derības apsolījumi, tā mums pieder mūžīgās dzīvības apsolījumi, jau tagad. Tā mēs tiekam atpirkti no grēka un nāves.

Iedomājies, ja kāds bērns mākslas muzejā uzņemtu Rembranta gleznai ar tinti piepildītu balonu un to pilnībā sabojātu. Gleznas vērtība ir miljoni. Pat ja vecāki pārdotu visu, kas viņiem pieder, viņi nevarētu pat ne tuvu samaksāt parādu. Kā šis salīdzinājums palīdz mums saprast, cik nopietnu plaisu ir radījis grēks, cik bezpalīdzīgi mēs esam, lai to salabotu, un kāpēc tikai pats Kungs varēja samaksāt parādu? _____

Ābrahāma ticība. 1. daļa

“Ābrāms uzticējās Tam Kungam, un Dievs to viņam pieskaitīja par taisnību.” (1Moz 15:6)

Šis pants atgādina vienu no visdziļākajiem apgalvojumiem visā Bībelē. Tas palīdz veidot Bībeles reliģijas svarīgo patiesību par taisnošanu tikai ticībā, un tā to dara daudzus gadsimtus pirms Pāvila rakstītā Vēstulē romiešiem. Tas palīdz pierādīt, ka, sākot ar Ēdeni, pestīšana vienmēr notika vienādi.

Panta tiešais konteksts palīdz mums saprast, cik liela bija Ābrāma ticība, uzticoties Dieva apsolījumam par dēlu, neskatoties uz visiem fiziskajiem pierādījumiem, kas varētu likt domāt, ka apsolījums ir neiespējams. Tieši šāda veida ticība aptver savu galējo bezpalīdzību – ticība, kas prasa pilnīgu sevis nodošanu, pilnīgu pakļaušanos Kungam un kuras rezultāts ir paklausība. Tāda bija Ābrāma ticība, un tā tika viņam pieskaitīta “par taisnību”.

Kāpēc Bībele saka, ka tas viņam tika “pieskaitīts” par taisnību? Vai Ābrāms pats bija “taisns” pēc Dieva taisnības? Ko viņš darīja, pēc kā drīz vien Dievs Viņu pasludināja par taisnu, un kā tas palīdz mums saprast, kāpēc šī taisnība viņam tika piešķirta, neatkarīgi no tā, kāds viņš patiesībā bija? _____

Lai arī cik lielā mērā Ābrahāma dzīve bija ticības un paklausības dzīve, tā nebija pilnīgas ticības un pilnīgas paklausības dzīve. Reizēm viņš parādīja vājumu abās jomās. (Vai tas neizklausās pēc katra no mums?) Tas viss vada pie izšķirošā, un tas ir: mums piešķirtā glābjošā taisnība ir taisnība, kas mums tiek “pieskaitīta” (izmantojot teoloģisku jēdzienu). Tas nozīmē, ka mēs esam pasludināti par taisniem Dieva acīs, neskatoties uz mūsu kļūdām. Tas nozīmē, ka Debesu Dievs redz mūs kā taisnus, kaut arī mēs tādi neesam. Tieši to Viņš izdarīja ar Ābrahāmu, un to Viņš darīs ar visiem, kas nāks pie Viņa “Ābrahāma ticībā” (Rm 4:16).

Izlasī Rm 4:1–7. Kādā kontekstā Pāvils izmanto 1Moz 15:6? Lūdz par šiem pantiem un uzraksti saviem vārdiem, kā tu domā, ko tie tev pasaka. _____

Ābrahāma ticība. 2. daļa

Izlasot vēlreiz 1Moz 15:6, mēs varam redzēt, ka dažādi tulkojumi jēdzienu “pieskaitīt” (ebreju val. “hasab”) ir tulkojuši kā “aprēķināt”, “ieskaitīt” vai “uzskatīt”.

Tas pats jēdziens ir izmantots citos Mozus grāmatas pantos. Cilvēks vai lieta tiek “uzskatīta” vai “pieņemta” par kaut ko, kas šī persona vai lieta nav. Piemēram, 1Moz 31:15 Rahēle un Lea apliecina, ka tēvs viņas “tur” (“uzskata” vai “pieskaita”) kā svešinieces, lai gan ir viņa meitas. Levītu desmitā tiesa ir “pieskaitīta” (“uzskatīta” jeb “ieskaitīta”), it kā tā būtu labība no klona, lai gan tā acīmredzami nav labība (4Moz 18:27, 30).

Kā pieskaitīšanas ideja ir izteikta upurēšanas kontekstā? (3Moz 7:18, 3Moz 17:1–4)

Lai tulkotu vārdu “hasab”, Karaļa Džeimsa versija izmanto vārdu “pieskaitīts”. Ja kāds noteikts upuris (“miera upuris”) netiek apēsts līdz trešajai dienai, tā vērtība ir zaudēta un to “neieskaitīs” (3Moz 7:18 latviešu tulkojumā; ebreju val. “hasab”) upurētājam par labu. Šis pants runā par situāciju, kurā upuris ir “pieskaitīts” grēciniekam par labu (salīdzini ar 3Moz 17:1–4), kas nu stāv Dieva priekšā taisns. Dievs uzskata grēcinieku par taisnu, lai gan cilvēks tāds nav.

Atvēli laiku, lai pakavētos pie šīs brīnišķīgās patiesības, ka mēs, neskatoties uz savām kļūdām, varam tikt uzskatīti par taisniem Dieva acīs. Uzraksti saviem vārdiem, kā tu saproti, ko tas nozīmē. _____

“Taisnošanas ticībā” būtība ir lielā patiesība, ka mēs tiekam pasludināti par taisniem ne kādu savu darbu dēļ, bet tikai ticībā tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. Tomēr nav tā, ka ticība pati par sevi dara mūs taisnus. Drīzāk ticība ir instruments, ar kura palīdzību mēs iegūstam taisnošanas dāvanu. Tas būtībā ir kristietības skaistums, noslēpums un godība. Viss, kam mēs kā kristieši, kā Kristus sekotāji ticam, rod svarīgas saknes šajā brīnišķīgajā patiesībā. Ticībā mēs tiekam uzskatīti Dieva acīs taisni. Visam pārējam – paklausībai, svētošanai, svētumam, rakstura attīstībai, mīlestībai – vajadzētu izrietēt no šīs izšķirošās patiesības.

Kā tu atbildētu cilvēkam, kas cenšas būt kristietis, tomēr saka: “Bet es nejūtos taisns”?

Paļaušanās uz apsolījumiem

Ir stāsts par slaveno kardinālu Belarmīnu, lielo katoļu apoloģētu, kurš visu mūžu cīnījās ar vēsti par taisnošanu tikai ticībā. Uz nāves gultas viņam atnesa krucifiksus un svēto nopelnus, lai tie palīdzētu viņam sniegt pārliecību pirms aiziešanas no dzīves. Bet Belarmīns sacīja: “Nesiet tos prom. Es domāju, ka drošāk ir paļauties uz Kristus nopelnu.”

Daudzi dzīves beigās atskatās un ierauga, cik veltīgi, cik tukši, cik nederīgi ir viņu darbi, lai iegūtu glābšanu svētā Dieva priekšā, un cik ļoti līdz ar to viņiem ir vajadzīga Kristus taisnība.

Tomēr labā vēsts ir, ka mums nav jāgaida sava nāves stunda – mēs varam gūt drošību Kungā jau tagad. Visa derība ir balstīta uz drošiem Dieva apsolījumiem, kas domāti tieši mums un var uzlabot mūsu katra dzīvi jau šodien.

Izlasi šos pantus un atbildi uz jautājumu, kas uzdots pie katra panta, domājot par to, kā attīstīt, uzturēt un stiprināt savas derības attiecības ar Dievu.

Ps 34:8 (Kā tu vari pagaršot Dieva labestību?) _____

Mt 11:30 (Kas ir tas, ko Kristus mūsu labā ir izdarījis, kas padara šo jūgu vieglu?) _____

Rm 5:1 (Kas taisnošanai kopīgs ar mieru?) _____

Flp 2:7, 8 (Ko tu esi ieguvis no Kristus pieredzes?) _____

Lūdzot Dievu, pārskati savu dzīvi un jautā sev, ko es daru, kas stiprina manas attiecības ar Dievu, un kas ir tas, kas tās ievaino? Kādas izmaiņas man ir jāizdara? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Vienīgais veids, kā viņš [grēcinieks] var iegūt taisnību, ir ticībā. Ticībā viņš var pienest Dievam Kristus nopelnu, un Kungs pieskaita Sava Dēla paklausību grēciniekam. Kristus taisnība tiek pieņemta cilvēka kļūdas vietā, un Dievs saņem, piedod, taisno nožēlojošo, ticīgo dvēseli, izturas pret viņu tā, it kā viņš būtu taisns, un mīl viņu tā, kā Viņš mīl Savu Dēlu. Tā ticība tiek pieskaitīta par taisnību.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 1.sēj., 367. lpp.)

“Kad nožēlā un ticībā mēs pieņemam Kristu kā savu Glābēju, Kungs piedod mūsu grēkus un atlaiž sodu, kas bija uzlikts par likuma pārkāpšanu. Grēcinieks tad stāv Dieva priekšā kā taisns, viņam tiek piešķirta Debesu labvēlība, un ar Gara starpniecību viņš ir sadraudzībā ar Tēvu un Dēlu. Ir vēl kāds darbs, kas ir jāpaveic, un tam ir progresīvs raksturs. Dvēselei ir jātiek svētotai patiesībā. Tas arī tiek paveikts ticībā. Jo tikai Kristus žēlastībā, ko mēs saņemam ticībā, raksturs var tikt pārveidots.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 3.sēj., 191. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kāda ir atšķirība starp dzīvu un nedzīvu ticību? (Jk 2:17, 18) Kā Pāvils apraksta dzīvu ticību? (Rm 16:26) Kāds ir atslēgvārds, kas palīdz atklāt, ko rada ticība?

2. Kā tu atbildētu uz argumentu (kam ir sava loģika), ka, ja mēs tiekam glābti, tikai pateicoties piešķirtai taisnībai, nevis taisnībai, kas ir mūsos, tad nav nozīmes, kā mēs rīkojamies?

3. “Dievs mūs pieņem pavisam noteikti tikai caur Savu mīļoto Dēlu, un labie darbi ir rezultāts Viņa grēkus piedodošās mīlestības darbam. Tie nav mūsu nopelns, un mums nekas nav piešķirts par mūsu darbiem, ar ko mums varētu pienākties kāda daļa pie mūsu dvēseles glābšanas. [...] Viņš [ticīgais] nevar pienest savus labos darbus kā lūgumu izglābt viņa dvēseli.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 3. sēj., 199. lpp.) Paturot prātā šo Elenas Vaitas apgalvojumu, kāpēc tad labajiem darbiem ir tik izšķiroša loma kristieša dzīvē?

KOPSAVILKUMS:

Gan vecajā, gan jaunajā derībā Jēzus samaksāja likuma prasīto parādu, lai mēs varētu būt taisni Dieva acīs.

JAUNĀS DERĪBAS DZĪVE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Jņ 1:4; Jņ 5:24; Rm 3:24, 25; 2kor 5:21; 1Jņ 4:16; Atkl 2:11; Atkl 20:6, 14; Atkl 21:8.

ATMIŅAS PANTS:

“Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.” (Jņ 10:10)

Šajā ceturksnī mēs esam mācījušies par derību, kas (savā vienkāršākajā, tīrākajā formā) pamatā ir Dieva teiktais: “Šādi es tevi izglābšu no grēka.” Punkts. Lai gan galarezultāts, lielais derības apsolījuma noslēgums, protams, ir mūžīgā dzīvība jaunradītā pasaulē, mēs varam baudīt derības svētības jau tagad. Kungs rūpējas par mūsu katra dzīvi jau tagad, Viņš grib mums visu to labāko arī šodien. Derība nav kaut kāds darījums, kur tev ir jādara tas un tas, lai pēc gara laika perioda beidzot saņemtu atalgojumu. Atalgojums, dāvanas – tās ir svētības, ko tie, kas ticībā ieiet derības attiecībās, var baudīt šeit un tagad.

Šis nedēļas tēma, noslēgums mūsu pētījumā par derību, būs par dažām no šīm tūlītējām svētībām, par apsolījumiem, kas nāk Dieva žēlastībā un tiek izlieti mūsu sirdīs, jo, izdzirdējuši Viņu klaudzinām, mēs esam atvēruši durvis. Protams, svētību ir daudz vairāk, nekā mēs šajā nedēļā varam aplūkot. Bet tas ir tikai sākums – sākums kaut kam, kas nekad nebeigsies.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kāpēc mums vajadzētu izjust prieku? Uz kāda pamata mēs varam pieprasīt šo apsolījumu? Kas derībā ir tāds, kam vajadzētu atbrīvot mūs no vainas nastas? Ko nozīmē tas, ka cilvēkam ir jauna sirds?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. jūnijā.

Prieks

“To mēs rakstām, lai mūsu prieks būtu pilnīgs.” (1Jņ 1:4)

Izlasi, ko Jānis šeit raksta. Dažos vienkāršos vārdos viņš izsaka to, kam vajadzētu būt vienai no vislielākajām priekšrocībām, kas mums ir kā derības tautai – un tas ir prieka apsolījums.

Kā kristieši mēs bieži esam dzirdējuši, lai nevadāmiešiem no jūtām, ka ticība nav jūtas un ka mums ir jāstāv pāri jūtām – tas viss ir pareizi. Bet vienlaikus mēs nebūtu cilvēki, ja mēs nebūtu jūtu, emociju un garastāvokļa radījumi. Mēs nevaram noliegt savas jūtas: tas, kas mums ir jādara, ir tās jāsaprot, jāierāda tām pienācīgā vieta un, cik vien iespējams, tās jākontrolē. Bet tās noliegt nozīmētu noliegt to, ko nozīmē būt cilvēkam (mēs varētu arī pateikt aplim, lai tas nav apaļš). Patiešām, kā šajā pantā teikts, mums ne tikai ir jābūt jūtām (šajā gadījumā priekam), bet tām vajadzētu būt pilnīgām. Tas nemaz neizklausās pēc tā, ka jūtas būtu jānoliedz, vai ne?

Izlasi augstāk minētā panta kontekstu, sākot ar nodaļas sākumu. Ko Jānis rakstīja agrīnajiem kristiešiem, kas, kā viņš cerēja, padarīs viņu prieku pilnīgu? Un kāpēc tam vajadzētu radīt viņos prieku? _____

Jānis bija viens no divpadsmit mācekļiem, gandrīz no Kristus trīsarpus gadu ilgās kalpošanas paša sākuma; viņš bija liecinieks dažiem vispārsteidzošākajiem notikumiem (viņš bija pie krusta, Ģetzemanē un arī Apskaidrošanas kalnā). Tādējādi kā aculiecinieks viņš noteikti bija kvalificēts runāt par šo tēmu.

Tomēr ievērojiet arī, ka uzsvars nav uz viņu pašu, bet uz to, ko Jēzus bija paveicis mācekļu labā, lai viņiem būtu sadraudzība ne tikai citam ar citu, bet ar pašu Dievu. Jēzus bija pavēris ceļu mums, lai mēs ieietu tuvās attiecībās ar Kungu. Viens no sadraudzības un attiecību rezultātiem ir prieks. Jānis grib, lai viņi zina: ko viņi bija dzirdējuši par Jēzu, ir patiesība (viņš redzēja, aizskāra, sajuta un dzirdēja Viņu), un tādējādi arī viņi var ieiet priekpilnās attiecības ar savu Debesu Tēvu, kas viņus mīl un ir nodevies viņu labā caur Savu Dēlu.

Vienā ziņā Jānis sniedz savu personīgo liecību. Kāda ir tava personīgā liecība par attiecībām ar Jēzu? Ko tu varētu pateikt, kas varētu palīdzēt vairot kāda prieku Kungā, kā Jānis šeit cenšas to darīt? _____

Bez vainas

“Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas. Jo dzīvības Gara bauslība Kristū Jēzū tevi ir atsvabinājusi no grēka un nāves bauslības.” (Rm 8:1, 2)

Tika brutāli nogalināta kāda jauna sieviete, slepkava – nezināms. Policija kā slazdu viņas kapā ievietoja mikrofonu. Kādu vakaru daudzus mēnešus pēc viņas nāves kāds jauns vīrietis tuvojās kapam un, nometies ceļos un raudādams, lūdza viņai piedošanu. Policija, protams, dzirdēja viņa vārdus un apcietināja viņu par izdarīto noziegumu.

Kas lika vīrietim nākt pie kapa? Tā bija vainas sajūta, kas gan cits!

Protams, neviens no mums (cerams) nekad nav izdarījis neko tik sliktu kā šis jaunais vīrietis. Mēs visi tomēr esam vainīgi, mēs visi esam darījuši ko tādu, no kā esam nokauņējušies, ko mēs būtu vēlējušies atsaukt, bet nevaram.

Pateicība Jēzum un jaunās derības asinīm, ka nevienam no mums nav jādzīvo ar vainas zīmi. Saskaņā ar šodienas pantu pret mums nav nekāda nosodījuma. Augstākais Tiesnesis mūs uzskata bez vainas, it kā mēs nebūtu darījuši to, par ko jūtamies vainīgi.

Kā šie panti palīdz mums saprast Rm 8:1? Jņ 5:24; Rm 3:24, 25; 2kor 5:21. _____

Viens no lielākajiem apsolījumiem, dzīvojot derības attiecībās ar Kungu, ir tas, ka mums vairs nav jādzīvo zem vainas nastas. Pateicoties derības asinīm, mēs, kas esam iegājuši derības attiecībās ar Dievu, kas esam izvēlējušies dzīvot saskaņā ar ticības, nožēlas, paklausības nosacījumiem, varam piedzīvot to, ka mūsu vainas nasta ir pacelta. Kad sātans cenšas iečukstēt mums ausī, ka mēs esam ļauni, ka esam slikti, pārāk grēcīgi, lai Dievs mūs pieņemtu, mēs varam darīt to, ko darīja Jēzus, kad sātans Viņu kārdināja tuksnesī. Mēs varam citēt Rakstus, un viens no labākajiem pantiem, ko citēt, ir Rm 8:1. Tas nenozīmē noliegt grēka realitāti savā dzīvē. Tas drīzāk nozīmē to, ka, pateicoties derības attiecībām, kādas mums ir ar Kungu, mums vairs nav ilgāk jādzīvo šī grēka iznīcībā. Jēzus samaksāja sodu par mums, un Viņš tagad stāv Tēva priekšā, pienesot Savas asinis mūsu labā un Savu taisnību mūsu grēku vietā.

Kādu izmaiņu tavā dzīvē ienes tas, ka Kungs tev ir piedēvis, lai arī kādu grēku tu būtu darījis? Kā šī realitāte palīdz tev attiecībās ar citiem, kas ir grēkojuši pret tevi? Kā tam vajadzētu ietekmēt to, kā tu izturies pret šiem cilvēkiem? _____

Jauna derība un jauna sirds

“Lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā, ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību.” (Ef 3:17–19)

Kā parādīja šī ceturkšņa iepriekšējās tēmas, jaunā derība Kungs mūsu sirdīs ieliek likumu (Jer 31:31–33). Tur nav tikai likums, bet – saskaņā ar šodienas pantu – arī Kristus, kas, protams, ir ļoti svarīgi, jo Kristus un Viņa likums ir cieši saistīti. Tādējādi ar Kristus likumu savās sirdīs un ar Kristu, kas arī tur mājo (grieķu valodā vārds, kas augstāk minētajā pantā tulkots kā “mājot”, nozīmē arī “apmesties”, ietverot domu par ilgstošu klātbūtni), mēs nonākam pie vēl viena lieliska derības labuma – jaunas sirds.

Kāpēc mums ir vajadzīga jauna sirds? Kādas izmaiņas atklāsies cilvēkiem, kam būs jauna sirds? _____

Izlasi vēlreiz šodienas pantu. Ievēro, ka Pāvils uzsver mīlestības elementu, sakot, ka mums ir jābūt iesakņotiem un jāstāv stipri tajā. Šie vārdi ietver stabilitāti, stingrību un pastāvību uz mīlestības pamata. Mūsu ticība neko nenozīmē, ja tā nav iesakņota mīlestībā pret Dievu un citiem (Mt 22:37–39; 1kor 13). Šī mīlestība nerodas vakuumā. Tieši pretēji, tā rodas tāpēc, ka mēs ieraugām Dieva mīlestību pret mums (mīlestību, kas “pārsniedz saprašanu”), kā tā ir atklāta Jēzū. Rezultātā mūsu dzīve mainās, mūsu sirdis mainās un mēs kļūstam par jauniem cilvēkiem ar jaunām domām, jaunām ilgām un jauniem mērķiem. Mūsu reakcija uz Dieva mīlestību izmaina mūsu sirdis un iedēsta tajā mīlestību pret citiem. Varbūt Pāvils tieši to domā, vismaz daļēji, kad viņš runā par mums kā par pildītiem ar “Dieva pilnību”.

Izlasi 1Jņ 4:16. Kā šis pants saistās ar to, ko Pāvils raksta Ef 3:17–19? _____

Aplūko pantus, ko mēs šodien pētījām. Ko tu vari darīt, lai ļautu šo pantu apsolījumiem piepildīties tevī? Vai ir kaut kas, kam būtu jāmainās, varbūt kas tāds, kas tev traucē piedzīvot “Dieva pilnību” (Ef 3:19)? Izveido sarakstu, kam vajadzētu tavā dzīvē mainīties. Vienu sagatavo sev un vēl vienu, ja jūties ērti, sagatavo līdzdalīšanai grupā. Kā jūs varat palīdzēt cits citam veikt nepieciešamās pārmaiņas? _____

Jaunā derība un mūžīgā dzīvība

“ES ESMU augšāmcēlšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam.” (Jņ 11:25, 26)

Mūžīgajai dzīvībai ir divas dimensijas. Tagadnes dimensija sniedz ticīgajam pārpilnas dzīves pieredzi jau tagad (Jņ 10:10), ietverot daudzos apsolījumus, kas mums ir iedoti tagadējai dzīvei.

Nākotnes dimensija, protams, ir mūžīgā dzīvība – miesas augšāmcēlšanas apsolījums (Jņ 5:28, 29; Jņ 6:39). Tas ir viens no notikumiem, kas, lai gan vēl nākotnē, padara vērtīgu visu citu, viens no notikumiem, kas stāv pāri visām mūsu kā kristiešu cerībām.

Izpēti šodienas pantu. Ko Jēzus šeit pasaka? Kur ir atrodama mūžīgā dzīvība? Kā mēs saprotam Viņa vārdus, ka tie, kas dzīvo un tic Viņam, dzīvos, pat ja viņi mirs?

(Sk. Atkl 2:11; Atkl 20:6, 14; Atkl 21:8.) _____

Protams, visiem reiz jāmirst, bet saskaņā ar Jēzu šī nāve ir tikai miegs, īslaicīgs pārtraukums, kas tiem, kuri Viņam tic, noslēgsies ar augšāmcēlšanos dzīvībai. Kad Kristus atgriezīsies, mirušie Kristū celsies nemirstīgi, kamēr dzīvie Kristus sekotāji vienā acumirkli tiks pārvērsti nemirstībā. Gan mirušie, gan dzīvie, kas pieder Kristum, mantos augšāmceltu miesu. Dieva ļaudīm tajā brīdī sāksies nemirstība.

Kāds liels prieks zināt, ka mūsu dzīve nebeigsies kapā, bet ka tai nav beigu, ka mums būs jauna dzīvība, kas ilgs mūžīgi.

“Kristus kļuva viena miesa ar mums, lai mēs varētu kļūt viens gars ar Viņu. Šīs vienotības spēkā mēs nāksim ārā no kapa – ne tikai Kristus varenības demonstrēšanas dēļ, bet tādēļ, ka ticībā Viņa dzīvība ir kļuvusi par mūsu dzīvību. Tiem, kas saskata Kristus īsto dabu un uzņem Viņu savā sirdī, ir mūžīga dzīvība. Kristus mūsos iemājo, tikai pateicoties Dieva Garam, kurš, uzņemts sirdī, ir mūžīgās dzīvības iesākums.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 388. lpp.)

Kā mēs tagad varam baudīt mūžīgās dzīvības labumus? Citiem vārdiem, ko šis apsolījums šobrīd izdara mūsu labā? Uzraksti dažus no labumiem, ko tev dod mūžīgās dzīvības apsolījums personīgi tavā ikdienas dzīvē. Kā tu varētu šo cerību un apsolījumu līdzdalīt kādam, kas, piemēram, zaudējis savu tuvinieku? _____

Jaunā derība un misija

“Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mt 28:19, 20)

Visā pasaulē cilvēki bieži cīnās ar to, ko Dienvidāfrikas rakstnieks Lorens van der Posts sauca par “bezjēdzības nastu”. Cilvēki ir saņēmuši dzīvības dāvanu, tomēr viņi nezina, ko ar to darīt, nezina, kāds ir šis dāvanas nolūks, un nezina, kā to izmantot. Tas ir tas pats, kas iedot kādam bibliotēku, kas pilna ar retām grāmatām, bet šis cilvēks nevis lasa grāmatas, bet izmanto tās ugunskuram. Cik šausmīga dārgumu izšķērdēšana!

Jaunās derības kristietim tā nav problēma, ar kuru būtu jācīnās. Tieši pretēji, tie, kas zina (un ir personīgi piedzīvojuši) brīnišķīgo vēsti par krustā sisto un augšāmcelto Glābēju, kas nomira par katra cilvēka grēkiem, lai viņiem būtu mūžīgā dzīvība, pazīst prieku. Pārdomājot nepārprotamo aicinājumu Mt 28:19, 20, ticīgajam noteikti ir misija un dzīves jēga, un tam ir jāizplata pasaulē brīnišķīgā patiesība, ko kristietis pats ir piedzīvojis Kristū Jēzū. Kāda priekštiesība! Kad šī pasaule beigsies, beigsies gandrīz viss pārējais, ko mēs darām šajā pasaulē. Bet evaņģēlija izplatīšana citiem ir darbs, kas atstās ietekmi uz mūžību. Padomājiet par misijas jēgu un nolūku!

Sadali šodienas pantu pamatelementos. Kas ir tās īpašās lietas, ko Jēzus saka, lai mēs darām, un kas katrā no tiem ir ietverts? Kāds mums ir apsolījums, kam vajadzētu dot mums ticību un drosmi darīt to, ko Kristus pavēl? _____

Mums kā jaunās derības kristiešiem ir iedotas paša Kunga pilnvaras. Lai arī kas mēs esam, lai arī kādas ir mūsu robežas, mums katram var būt sava loma. Vai tu esi kaut ko darījis Kunga lietā? Vai vari darīt vairāk? Ko jūs kā grupa varat darīt kopā, lai šajā darbā jums būtu lielāka loma? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Dieva ļaudis atbrīvoti” (635.–645. lpp.) un grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Prieks Kungā” (115.–126. lpp.).

“Svētajam Dieva Dēlam nebija ne savu grēku, ne bēdu – Viņš nesa citu bēdas, jo uz viņu tika uzlikta mūsu visu netaisnība. Ar dievišķo līdzjūtību Viņš savienojas ar cilvēku un kā cilvēces pārstāvis Viņš nodod sevi, lai pret viņu izturētos kā pret pārkāpēju. Viņš ieskatās bēdu bezdibēnī, ko mēs ar saviem grēkiem esam atvēruši, un ierosina uzcelt tiltu pār cilvēku un Dievu atdalošo straumi.” (Elena Vaita “Bible Echo and Signs of the Times” 1892. g. 1. augusts)

“Nāc, mans brāli, nāc tāds, kāds tu esi, grēcīgs un piesārņots. Noliec savu vainas nastu pie Jēzus kājām un ticībā piesauc Viņa nopelnu. Nāc tagad, kamēr žēlastība vēl gaida, nāc ar nožēlu, nāc ar dvēseles nožēlu, un Dievs tev bagātīgi piedos. Neuzdrošies palaist garām vēl vienu iespēju. Ieklausies žēlastības balsī, kas tagad aicina tevi celties no miroņiem, lai Kristus var iedot tev gaismu. Katrs mirklis tagad šķiet tāds, kas tiešā veidā ir savienots ar neredzamās pasaules likteņiem. Neļauj savam lepnumam un neticībai vadīt sevi tālāk tā, ka tiek atmesta piedāvātā žēlastība. Ja tu to darīsi, tad tava daļa būs pēdējās vaimanas: ‘Pļauja ir beigusies, vasara ir galā, bet mēs neesam izglābti.’” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 353. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Mēs redzam sevi attiecībā pret kosmosu,” rakstīja Francisko Moreno, “un mēs apzināmies savu nezināšanu un galējo bezspēcību; no tā arī mūsu nedrošība. Tā rezultātā mums ir bail.” (“Between Faith and Reason: Basic Fear and the Human Condition” (New York: Harper & Row, Publishers, 1977), 7. lpp.) Salīdziniet šo apgalvojumu ar to, ko esat pētījuši šajā nedēļā Ef 3:17–19. Pārrunājiet atšķirību starp abām domām.

2. Dievs apsola mums prieku kā Jēzus ticīgajiem. Vai prieks ir tas pats, kas laime? Vai mums vienmēr vajadzētu būt laimīgiem? Ja mēs tādi neesam, vai ar mūsu kristīgo pieredzi kaut kas nav kārtībā? Ko var atklāt Jēzus dzīve, kas palīdzēs mums saprast šos jautājumus?

3. Pārrunājiet tālāk šo domu par piepildīšanu ar “Dieva pilnību” (Ef 3:19). Ko tas nozīmē? Kā mēs varam to piedzīvot savā dzīvē?

KOPSAVILKUMS:

Derība nav tikai kāds dziļš teoloģisks koncepts. Tā definē parametrus mūsu glābšanas attiecībām ar Kristu – attiecībām, kas sniedz mums brīnišķīgus ieguvumus gan tagad, gan Viņam atgriežoties.